බකිනි මල

ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න

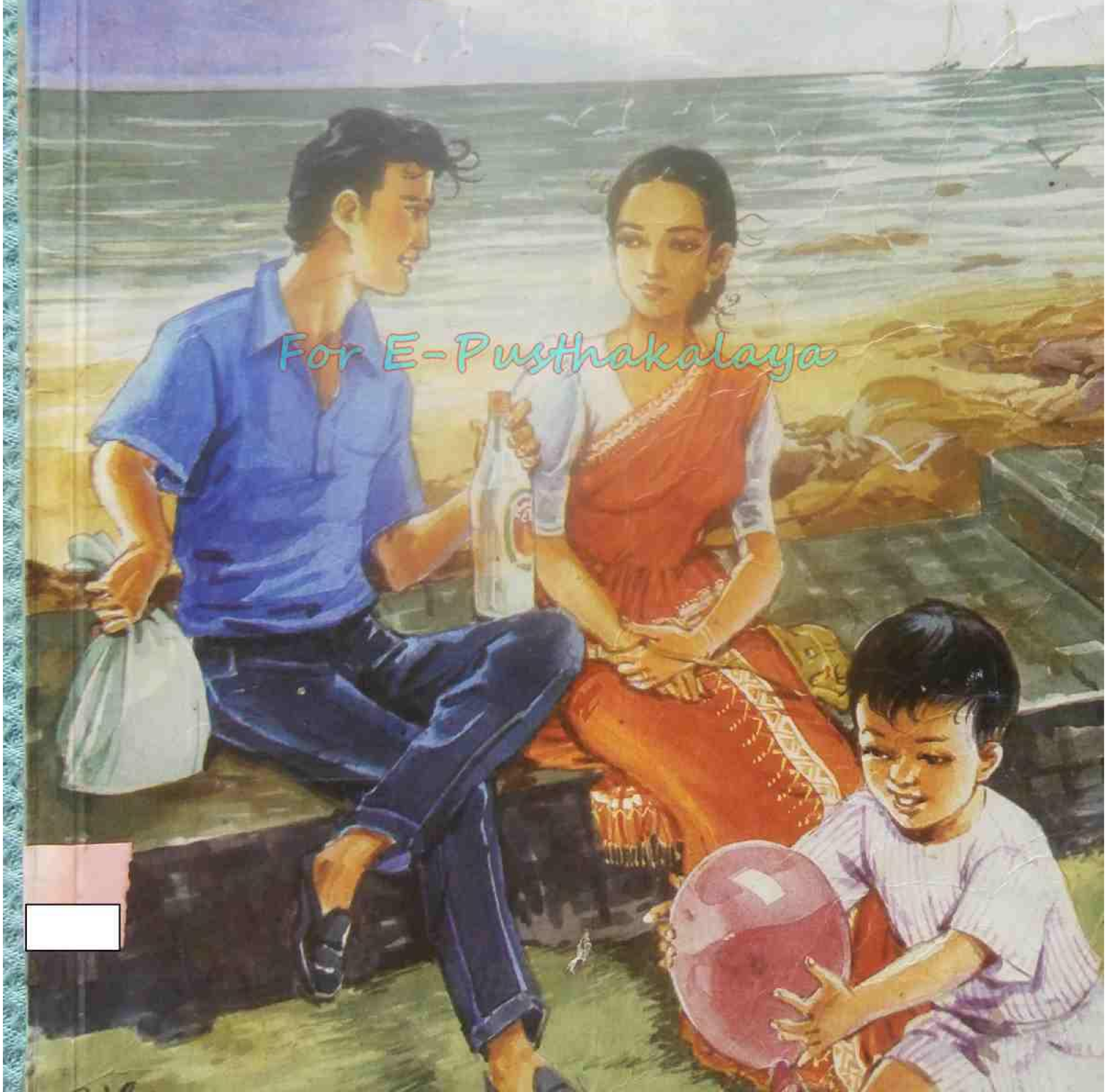

For E-Pusthakalaya

1

"අදවත් මේ මනුස්සයා ඒවි ද?"

ඉස්තෝප්පුවේ රවුම් කුලුණට හේත්තු වෙලා හින්නි හාමිනේ ඔහොම හිත හිතා පාර දිහා බලාගෙන ඉන්නව. හිතේ වැඩ කරන්නෙ, රතු මහත්තය ආයෙත් මේ පැත්තෙ එන්නෙ කවදා ද කියන කාරණාවයි.

දීග නො ගිය සිරියලතා දුව ගැනත්, තවම පෙළවහක් කර නොගත් ආරියදාස පුතා ගැනත් හින්නි හාමිනේගෙ හිතේ තියෙන්නෙ මහාමේරු පරුවතේ වගේ බරක්. හැට පහ පැනගෙන යන තමා හදිසියේ මළොත්හෙම මේ දෙන්නට යන කල දසාව කුමක් දැයි හින්නි හාමිනේට හිතා ගන්නවත් බැරිය. මේ කාරණා සියල්ල අත පහු වුණේ, ස්වාමි පුරුෂයගෙ හදිසි අභාවය නිසා නේද කියල ඇය හිතනව.

ආරියදාසට දැන් තිස් හතරයි. සිරියලතාට තිස් දෙකක් වෙනව. කුණාටුවක් වැනි දිග සුසුමක් පිට කර හරින ගමන් හින්නි හාමිනේ වත්ත[illegible] යන යාපනේ අඹ ගහේ අංසයක් දිරා පත් වෙලා. මීට අවුරුදු දහයකට උඩදී පරලෝකප්‍රාප්ත වුණු විදානපතිරන්නැහෙලාගේ බුම්පි අප්පුහාමි නොහොත් කළු මහත්තය, තවත් විදියකට කිවුවොත් හින්නි හාමිනේගෙ ස්වාමි පුරුෂයා වැළලුවෙ ඔය අඹ ගහට ඇබිත්තක් එහායින්. වළේ කොන්ක්‍රිට් ලෑල්ල වැහෙන්න දැන් වඳුල වැවිල. අවුරුදු පතා කෙරෙන ගුණානුස්මරණ පිංකම් වෙලාවට එතැන හෙළි පෙහෙළි කළත් හෝ ගාල ආයෙත් වල් බිහි වෙනව. මුළු වත්ත පුරාම නිදිකුම්බා, පොඩි සීඤ්ඤමරං, පින්න, පෙති තෝර යායක්. ගෙට වම් පැත්තෙ කෝපි ගොල්ල යට මහ දවාලෙත් තද අඳුරක්. කෝපි ඇට පොකුරු රතට රතේ ඉදිල. ඇටි කුකුළෙක් කටොස්, කොටොස් ගගා වඳුල යට ගොළුබෙල්ලන් දඩයම් කරනව. කොස්, පොල්, පුවක් ගස් ද රට දෙල් ගහ ද තියෙන්නෙ කෝපි ගොල්ලට එහායින්. ඒ ගස් බොහොමයක ගම්මිරිස් වැල් හේඩාව එතිල. ඒවායේ කරල් එක පොකුරට ඉදිල. වෙලාවකට

For E-Pusthakalaya

පලාකොටිටෝරුවො ඇවිත් පෙම් කෙළ කෙළ ඇට ගිලිනව.

හිටගෙනම ඉන්නත් අමාරුයි. හින්නි හාමිනේ කුලුණ යට බිම ඇන තියා ගත්ත. වස පාළුවක් දැනෙනව. ආරියදාස මේ වෙලාවෙ රාජකාරියට ගිහින්. වැඩ කරන්නෙ ගාලු මහ නගර සභාවෙ සනීපාරක්ෂක අංශෙ ඔවසියර් කෙනෙක් හැටියට. හැමදාම පාන්දර හක්මන හිටල එන මාතර බස් එකේ මාතරට ගිහින්, රුහුණු කුමාරියෙ නැගල ගාලු යනව. ගෙදර එනකොට හවස හය හතවත් වෙනව.

සිරියලතා නම් ගෙදර හිටියත් නො ඉන්න වාගෙයි. කට හඬක් හිනා හඬක් ඇහෙන්නෙ කණ්ඩිය උඩ ගෙදර දයානි ආපු වෙලාවට විතරයි. හින්නි හාමිනේට මෙච්චරම කාන්සියක් දැනෙන්නෙ ඒකයි.

වහලයට අතු නවා වැටුණු සියඹලා රුස්සයක් ගෙට පිටු පසින් තියෙනව. ඒකෙ ඉදුණු කොළ අහුරක් හුළඟෙ ගහගෙන ඇවිත් මිදුලෙ වීසිරිලා යන හැටි හින්නි හාමිනේට පෙනෙනව.

අවුරුදු හැට හැත්තෑවක් විතර පරණ පල දෙකේ මේ සිංහල උළු ගෙට ලබා දෙන සිසිල නිසා, සියඹලා ගහ කපා දමන්න ලෝබයි. ඇරත් වාරෙට සියඹලා කරල් වැක්කෙ[illegible]

For E-Pusthakalaya

මේ ගෙට ඇතුල් කාමර දෙකකුත් පිට කාමරේකුත් තියෙනව. ඇතුළත, පිටත කපරාරු කරල සමර ගාල. මුළු ගෙයිම පොළාවට අල්ලල තියෙන්නෙ හතරැස් අඩියෙ විතර රතු ගඩොල්. උස වහලය සහිත ආලින්දයෙ බර උහුලන්නෙ බදන්න බැරි තරමෙ රවුම් කුලුණු දෙකක්.

"අම්මෙ"

හින්නි හාමිනේ හීනෙන් තිගැස්සිලා වාගෙ හැරිල බලනව. සිරියලතා සාලෙ උළුවස්ස ළඟට ඇවිත්.

"වී ටික පොලන්නද?"

"හා... දැං නං වී තම්බන්න දවල් උණා"

"තම්බන්න නං හෙටවත් බැරියැ" යි කියාගෙන සිරියලතා ගෙ තුළට ගියා.

'මොනවද... උඹ ඉතිං දයානි එක්ක පච්චංදරේ පටං ගත්තම දවල් වෙන එක තේරෙනවැ'

හින්නි හාමිනේ දුවට නෝක්කඩු කියන්නෙ හිතෙන්. කළු

මහත්තය ජීවත්ව හිටිත්දි නම් කොයි වෙලාවක බැලුවත් වී පෙට්ටිය පිරිල. තමන් සතු වී බුසල් දෙකේ කුඹුර වාගේම කඩවැද්දුව මහත්තයගෙ කුඹුරකුත් අඳේට වැඩ කළා. දැන් ආරියදාස තමුන්ගෙ කුඹුරු කැල්ල විතරක් වැඩ කර ගන්නව. දෙකට දෙවාරෙ උඩිං පල්ලෙන් වී ටිකක් ගහල බුසල් විස්සක් විසි පහක් ගන්නව මිස ඒ තරම් සාර්ථකත්වයක් නැහැ. ගොවි තැනට මිනිහ උදාසීනයි.

බයිසිකල බැල් හඬක් නැගුණ. හින්නි හාමිනේ පාර පැත්ත බැලුව. මේ පැත්තට හැරෙන්නෙ, බටුවිට පියුං මහත්තය. හින්නි හාමිනේ කට පුරා හිනැහීගෙන නැගිට්ට. බටුවිට පියුං මහත්තය උසයි. හීනියි. රතුයි. දූරුහැවක් වගේ බයිසිකල් කටුව අඹ ගහට හේත්තු කරල ලියුම් මිටිය අවුස්ස අවුස්සා පියුං මහත්තය ගෙට ගොඩ වෙනව.

"ලියුමක් ද පියුං මහත්තය?"

"ලියුං නැතුව මං පත්තර බෙදනවැ?"

බටුවිට පියුං මහත්තය කොහොමටත් කතාව පටන් ගන්නෙ බොහොම විහිළුවකින් තමා. ලියුම දීල තකහනියක් ආ පහු හැරිල [illegible] වාඩි වෙලා කතා කර කර ටික වෙලාවක් ගිමන් අරිනව. හින්නි හාමිනෙත් ලියුම බාර ගන්නෙ, ඔප දූපෙකට පොට පාදන ගමන්මයි.

"අපේ එළියෙස් පියුං මහත්තයත් පැසොං ගියා... නේද පියුං මහත්තයො?"

"ඔව්... වයසත් පැනල නෙ. උප්පැන්නෙ තියෙන එකක් යැ. හොර දිවුරුං පෙස්සං දීදී හැට පනිනකනුත් හිටිය"

බටුවිට ඒක කියන්නෙ හුක් හුක් ගගා හිනා වෙවී.

"පියුං මහත්තයත් දැං පැංසොං යන්න ළඟ නැතෑ?"

පියුං උන්නැහෙ සටස් ගාල ඔළුව හරවල බලන්නෙ තරහෙන් වගේ.

"නෑ.... මට තව අවුරුදු පහක් තියෙනව"

සිරියලතා වී පොලන සද්දෙ කුස්සිය පැත්තෙන් ඇහෙනව. පියුං මහත්තය කාවද හොයනව වගෙ වට පිට බලනව. ලියුම කඩල බලන තුරු හින්නි හාමිනේට ඉවසුමක් නෑ.

"සිරියලතෝ... මේං ලියුමක්... මේක කඩල බලහං දූවේ"

ඇස් පෙනීම දුරුවල නිසා හින්නි හාමිනේට කියව ගන්න බෑ. කණ්ණාඩි කුට්ටමක් ගනිමු යැයි ආරියදාස කරන යෝජනාවටත් කැමැති නැහැ.

"කෝ අපේ උපාසක මහත්තය වැඩට ගොහිං ද?"

"ඔව් පියුං මහත්තයො"

"මාතරටවත් මාරුවක් ගන්න තාම බැරි උනා... නේද?"

"ඒක නේන්නං... මාරුවකුත් නෑ... පරස්කාවකුත් නෑ..."

හුරතලේට පොඩි සන්දියෙ ඉඳලම ආරියදාසට කවුරුත් කතා කරන්නෙ උපාසක මහත්තය කියල.

කුල්ල පැත්තක තියල සිරියලතා එනව. මෙන් එක පාරටම පියුං මහත්තයගෙ මූණ හිනාවකින් කල එළි වෙනව.

"මට වතුර එකක් දෙමුකො ළමයො"

සිරියලතා ගෙට ගිහින්, ලොකු වතුර වීදුරුවකුත් අරගන ආ පහු එනව. පියුං මහත්තය උගුරු දෙකහකට වැඩිය බොන්නෙ නැහැ. අත පද්දල ඉතුරු වතුර මිදුලට විසි කරනව. තිබහකට නෙවෙයි. ඔය වතුර ඉල්ලන්නෙ මනමාල කමට. සිරියලතා ළඟ හෙ පුපුරනව. නිවී හැනහිල්ලෙ ලියුම කියව ගන්න. මේ මනුස්සය තොලොංජ් වෙන්නෙ කොයි වෙලාවෙද කියල හින්නි හාමිනෙත් පුල පුලා බලා හිටිනව. හොඳ වෙලාවට මැදගොඩ හාමිනේ පාරෙ කඩුල්ල ළඟ නතර වෙලා කතා කළා.

"පියුං මහත්තයො.... අපිටත් තියෙනවද?"

"තියෙනව... තියෙනව. කොහෙංද ආපු හොර ලියුමක්. ඔහොම ඉම්මු"

ලියුමත් අතේ තියාගෙන උළුවස්සට හේත්තුවෙලා සිටින සිරියලතාගෙ මූණ බලන ගමන් හිනා වෙවී පියුං මහත්තය නැගිට්ට.

"මං ගිහිං එන්නං"

පියුං මහත්තය බයිසිකලෙත් තල්ලු කරගන මැදගොඩ හාමිනෙත් එක්ක දොඩ දොඩා කෝමංගොඩ පැත්තට යනව.

"වයසයි කියල හිතක නෑ. ළමිස්සියෙක් උනත් කමක් නෑ. අනූ උනොත් ඇඹලය වගෙයි"

හින්නි හාමිනේ හිනාවෙවී එහෙම කියන ගමන් දුව දිහාවට හැරෙනව. අඹගහලන්ද පැත්තෙන් ඇහෙන ගෝරණාඩුව කිරි

මහත්තයගෙ. පොඩි හාමිනෙත් ඔය මොන මොනවාදෝ කියවනව. ඇහෙන්නෙ. කරෝලිස් අප්පු තලප්පාවකුත් බැඳ ගෙන, කොහිල දලු මිටියකුත් අරගෙන කෝපිගොල්ල යටින් පාරට බහිනව.

"කියොවපං බං ඕක ඇහෙන්න. කාටද අයියටද?"

සිරියලතා හිතෙන් ලියුම කියව කියවා ඔළුව හොල්ලනව.

"කවුද එවල තියෙන්නෙ... කොහෙන්ද?"

"මේ මාපලානෙ රතු මහත්තය එවල... ඉරිද එනවලු"

"කියොවහංකො ළමයො"

හින්නි හාමිනේ ඒ වතාවෙ කතා කරන්නෙ ටිකක් සැරෙන්. "එන ඉරිදා හඳහන් කොපි දෙකකුත් අරගන මම එනවා. උපාසක මහත්තයා කොහේවත් නොගිහින් ගෙදර ඉන්ඩ"

"එච්චරද?"

"ඔව්"

ලියුම සාලෙ ටීපෝව උඩට වීසි කරල සිරියලතා ආයෙත් කුස්සිය පැත්තට යනව. හින්නි හාමිනේ අත් දෙකත් පස්සට එක් කරගෙන [illegible] හේත්තු වෙලා කල්පනාවට වැටෙනව. 'හඳහන් කොපි දෙකක් අරගන එන්නෙ ආරියදාසට ද සිරියලතාට ද. එහෙම නැතුව දෙකම ආරියදාසට ද. නැත්නම් එකසැරේම දෙන්නට දෙකක්ද හිතා ගන්න බෑ. ආරියදාස නංගිට වඩා ඇවුරුද්දකින් වැඩි මහල් වුණත්, ඉස්සර වෙලා දුවගෙ කටයුත්ත කෙළවරක් කර ගත්තොත් කොච්චර අගේදැයි හින්නි හාමිනේට හිතෙනව. ඊයෙ පෙරෙයිද ළමිස්සියො වෙච්චි කී දෙනෙක් නම් දූන් තමුන්ගෙ ඇස් පනාපිටම දීග තලග ගිහින් තියෙනවාදැයි හිතෙන විට හින්නි හාමිනේගෙ ඇස්වලට කඳුළු උණනව.

සිරියලතාගෙ මූණෙ එක කම්මුලක් උප්පත්තියෙන්ම පූහුයි. ඒ පලුද්ද නිසා මූණෙ තියෙන්නෙ තරමක අජූවක්. වෙන මුහුණක් තිබුණා නම් ළමිස්සියෙක් තමයි. අම්මගෙ වගේම ඇඟ පත නම් දඹ රත්තරං පාටයි. ඒ තරම්ම උසක් මහතක් ඇති සරීරයක් නෙවෙයි. හොඳට හැඳ පැළඳල ඉන්න වෙලාවට මූණ දිහා නො බල ඇඟපත දිහා බැලුවොත් ඕනෑ කෙනෙකුගෙ හිතේ තන්හාවක් ඇති වේවි. පෝලියෝ හැදිල එක කකුලක් පන් ගහක් වගෙ හීන්වුණු, කැන්දගොල්ලෙ කුසුමත් දීග ගියකොට දුවගෙ තියෙන

For E-Pusthakalaya

අඩු පාඩුව මොකක් දැයි හිත හිතා වෙලාවකට හින්නි හාමිනේ හුහුල්ලනව.

රතු මහත්තය මිට කලිනුත් සිරියලතාට පරස්තාවල් හත අටක්ම ගෙනාව. අපරාදෙ කියන්න බෑ. ඒ මනුස්සය හරියට උනන්දු වෙනව. ඒත් ගෙනාපු හැම පරස්තාවකම හුර පරස්! ඕනෑම මිනිහෙක් එක්ක දිග යන්න සිරියලතා නම් කැමැති වගෙයි. ඒ උණාට හින්නි හාමිනේ එක්ක ඒ සෙල්ලම් බෑ. දුර වැඩි වෙලත් බෑ. ඕනෑවට වැඩිය ළඟ පාත කටයුත්තකුත් හරි නැහැ. ආරියදාසත් නගාව වැඩි ඈතකට දිග දෙන්න සතුටු නෑ. එහෙම උණොත් අම්මගෙ කටයුතු ඔක්කොම තනි තමාගෙ පිටින් යාවි කියල එයා බයයි.

කසාදයක් බැඳ ගන්න ආරියදාසටත් හැබෑවට ඕනෑකම තියෙනව. ඒත් නංගිගෙන් නිදහස් වෙන තුරු ගැහැනියක් ගෙනෙන්න බැහැ. ගෙදර අඬ දබර ඇතිවේවි. දෙනෑනෝ කෙස් වලු පටලවා ගන්න තැන් ගැන ආරියදාස දන්නව. අනෙක් අතට නංගි ගෙදරට නාකි වෙද්දි අයිය පෙලඹහක් කර ගත්ත කියල මිනිස්සු ඇඳ අල්ලන්න පටන් ගනීවි. ඒ වාගේම නංගිටත් දුක හිතේවි. අසරණකම දැනේවි. ඒ නිසා දූනට ඔහේ [illegible] වාසියකින් සෑහීමකට පත් වෙන්නයි බලන්නෙ. යෝදයෝ [illegible] බොහොම ඕනෑ වුණු පළියට වැස්සියෙක් හදන්නම ඕනෑ ද කියල කිරිමහත්තය කරන විහිළුවෙත් ඇත්තක් තියෙනව.

රතු මහත්තය මේ වතාවෙවත් සිහෙන එකක් හොයාගෙන ඒවිද? හින්නි හාමිනේ සුසුම් පොදක් වාතයට මුහු කරන ගමන් හැරිල ගෙට ගියා. කාමරයට ගිය ඇය, අල්මාරිය ඇරල සල්ලි වගයක් මිට මොළව ගත්ත.

"මං යනව දුවේ මැසිං සාප්පුවට ගිහිං එන්න"

"හා අම්මෙ... පිලදූවෙ හාමිනේ එක්ක කතාවට වැටිල ඉන්නැතුව අම්ම විගහනියට එන්නෝනැ... මං නා ගන්නත්තෝනැ..."

හින්නි හාමිනේ ගෙයින් පිට වෙලා යන්නෙ ඒ කතාව නෑහුණා වාගෙ.

උපාසක මහත්තය ගිය මැයි මාසෙ නංගිට මහන මැසිම අරගන දුන්නෙ මාස් පතා ගෙවන්න. හරියට දීනේට කොටස් මුදල නො ගෙවුවොත් සිරිවර්දන මහත්තය පණිවිඩ එවන්න බැරි නෑ කියල හින්නි හාමිනේගෙ හිතට ලජ්ජයි. කවරදාකවත් ගණු දෙනුවකට

කයි කතන්දර අහල පුරුදු නැහෙ.

කණ්ඩිය උඩ ගෙදර දයානි මිදුලෙ හිටගෙන හිටිත් දි, හින්නි හාමිනේ ගෙදරින් පිටවෙලා යන බව දුටුව. හින්නි හාමිනේ ගෙදර සිටින වෙලාවට කමක් කාරියක් නැතුව ලන්දෙ ගෙදරට යන්න එන්න දයානි ආස නෑ. කොපමණවත් සිරියලතා එක්ක ඕප දූප කතා කරන්නෙ කණ්ඩිය ළඟ කම්බි වැටෙන් දෙපැත්තෙ හිටගෙන. සියඹලා ගහේ හෙවණෙ.

"දූං දවසක දන්නෙම නැතුව උඹලගෙ ඇගේ තිත්ත වැල් එනෙනව"

දෙන්න පැය ගණනාවක් වැට දෙපැත්තෙ හිටගෙන කතා කරන හැටි බලා හිටපු හින්නි හාමිනේ දවසක්ද සරදම් කළේ එහෙමයි.

වයසින්, උපාසක මහත්තය තමාට වඩා අවුරුදු දාහතකින් පමණ වැඩි මහල් උණත් ඒ තරම් මෝරපු පරතරයක් දයානිට පෙනෙන්නෙ නැහැ.

දයානි කුරුමානම් අල්ලන්නෙ, ආරියදාසව දූලේ දා ගන්නද [illegible] කලක පටන් හින්නි හාමිනේගෙ හිතේ හැංගිලා තියෙනව. හින්නි හාමිනේගෙ හිතේ එහෙම සැකයක් තියෙන බව පෙනෙන නිසා දයානිත් ඇය ගෙදර ඉන්න වෙලාවට වැඩිපුර ඇවිත් ගැවසෙන්න කැමැති නැහැ. 'ඔය නාකි මිනිහෙක් මට මක්කටද' කියල හිතනව.

හින්නි හාමිනේ ගෙදරින් පිට වෙලා යනව දුටු සැණෙන්ම වාගේ දයානි කණ්ඩියෙන් බැහැල ඇවිත් පෑළ දොරින් ගෙට ඇතුල් වුණා.

"නැන්ද කොහෙද අක්කෙ ගියේ?"

"මැසිං සාප්පුවට ගියා"

"තාම මැසිමට ගෙවල ඉවර නැතෙයි?"

"තව නෑ අනේ"

දයානි හරි බරි ගැහිල එළිපත්ත මත ඉඳ ගන්නව.

"එවලෙ ලියුමක් ආවෙ කොහෙංද?"

දයානි ඒක අහන්නෙ යටැහින් බල බලා තරම සැකයෙන්.

"අයියට කවුද එවල තිබුණෙ"

For E-Pusthakalaya

"කෙල්ලෙක්ද?"

"මං දන්නෑ... අනුංගෙ ලියුං මක්කට කඩනවද?"

දයානිගෙ හිනාවක් ගේ පුරා දෝරෙ යනව. සිරියලතා හිනා නැහැ. දයානිට නො පෙනී මැස්සෙකුටවත් මේ ගෙදරට එන්න බෑ නේද කියල සිරියලතාට හිතෙනව. හිත නොරිස්සුම් වෙනව.

සයිමන් අප්පුත් කෙළවරක් නැතුව දයානිට මිනිස්සු හොයනව. ඒත් එකක්වත් සපල වෙන්නෙ නැහැ. විටියල පන්සලේ පිංකම් දවසක, අංගුන්න බදුල්ලෙ කොල්ලෙක් එක්ක මොකද්ද පලහිලවුවක් වෙලා ඒකෙන් දයානිගෙ නම කැත වෙලා. තුන් සැරයක්ම සා. පෙළ අරගන යාම්තමට වැඩ හයකින් සමර්ත වෙලා මහා විද්‍යාලයෙන් අස් උණා.

"නාරිද්දූවෙ බාල මහත්තය ඊයෙ රාත්තියෙ මෙහෙ ඇවිත් හුඟක් වෙලා කතා කර කර හිටිය නේද?"

"ඔය ආවෙ"

එහෙම කියන ගමන් පුදුමෙන් වාගෙ සිරියලතා දයානිගෙ මූණ බලනව.

"යකඩෝ දයානි බාල මහත්තයගෙ කටාඩත් [illegible]"

"මොකෝ කටාඩ අඳුරන්න බැරි. එදා මං තැපැල් කන්තෝරු ගිහිං එද්දි පැට්රෝල් ෂෙඩ් එක ළඟට එනකං මනමාල කතා කිය කියා ආවෙ..."

බාල මහත්තය මෙහෙ එන්නෙ යන්නෙ උපාසක මහත්තය එක්ක තියෙන යාළු මිත්‍රකමට. ඒත් එයා සිරියලතා බලන්න එනව කියල දයානිට සැකයි. බාල මහත්තය හැල්ලුවෙන විදියට කතා කරන්නෙ ඒ ඉරිසියාවට.

"ඊයෙ මං නාන්න පිල්ලෑවෙ ළිඳට යනකොට මරු වැඩක් දැක්කනෙ ලතක්කෙ"

"මොකද්ද?"

"කැට කුඹුරෙ ගෙදර හීන් මහත්තය හෙළුවෙං නෑව"

සිරියලතා පිළිකුළෙන් වාගෙ මූණ ඇඹුල් කර ගත්ත.

"දයානි එනව දැකල අමුඩෙ කඩා දැම්මද කියන්නත් බෑ"

ඒ පාර දයානි වහලෙ උළු හෙල්ලෙන්න තරම් හයියෙන් හිනා වෙනව. ටිකක් නිස්සද්දව හිටල ආයෙත් කියෝනව.

"අනේ බලන්නකො අක්කෙ... මං පැලංගොඩ පියදාස මහත්තය එක්ක හාද වෙලා කියල කවුද මට පදයක් හදල නෙ"

"හාද නැත්තං ඔය කතා මොකට ඇඟට ගන්නවද?"

සිරියලතාට කුස්සියෙ වැඩ ගොඩ ගැහිල. තැම්පත් වෙලා ඔය ඕපදූපවලට ලුණු ඇඹුල් එකතු කර කර ඉන්න වෙලාවක් නෑ. දයානි හුඟක් වෙලාවට ඇද බාන්නෙ හිතෙන් මවා ගත් දේවල්.

එහෙම මවා ගෙන සන්තෝස වෙනව. වෙලාවකට දයානි මහ වාතයක් කියල සිරියලතාට හිතෙනව.

"දයානී..."

"ඇයි තාත්තෙ?"

"මේං මයිත්තිරිපාල අයිය ඇවිත්"

මෙන් එක පාරට දයානි සලිත වුණා. ඇස් නටවල ඔළුව හොලව හොලව හිනාව. මස්සිනානෙ.

"මං යනව ලතක්කෙ... මයිත්‍රිපාලයිය ඇවිත්ලු"

"හරි හරි මට ඇහුණ"

හාල්වල වී ඇට අහුලන ගමන් සිරියලතා දයානිගෙ මූණවත් [illegible]

'දැන් ඉතිං මස්සිනාගෙ කරේ යාවි' හිත හිතා සිරියලතා ඔළුව උස්සල බලනකොටත් දයානි අන්තරස්දාන වෙලා.

For E-Pusthakalaya

2

අද ඉරිද. මාපලානෙ රතු මහත්තය ලන්දෙ ගෙදර ඇවිත්. ඒ එනකොට ආරියදාස හිටියෙ ඉණී මගේ නැගල ගම්මිරිස් කඩ කඩා. ඩා දියෙන් පෙඟිල උරේ දිය වෙච්චි කමිස කබල පිටින්ම දැන් ආරියදාස රතු මහත්තය කිට්ටුව ලොයි බංකුවෙ වාඩි වෙලා ඉන්නව. රතු මහත්තය ඇඳි පුටුවෙ වාඩි වෙලා, කට පුරවල බුලත් විඩක් කන ගමන් කඩදාසියක් සාක්කුවෙන් එළියට ගත්ත. කේන්දර කොපියක්. වැඩේට කැමැති උණොත් තමයි පොරොන්දම් බලන්න ඒක දීල යන්නෙ. හින්නි හාමිනේ කුලුණට හේත්තු වෙලා බලාගන ඉන්නව. සිරියලතා නම් පේන හරියක නැහැ. ඒ උණාට අඩ මාන

නැහැ. කියන දේවල් ඇහෙන හරියක මුල්ලක් අල්ලගෙන ඇති.

"ඔය පරස්තාව කොහේ එකක්ද රතු මහත්තයො?"

"මේක වේපතඉර එකක්"

හින්නි හාමිනේ එක පාරටම වටස් ගාල නළලට අත්ලෙන් ගහ ගත්ත.

"මගෙ අප්පොච්චියෙ. මදිනෙ දූර... අනේ අහක දාන්ඩ"

"ඕං ඉතිං. ඕකනෙ කොරන්න බැරි. එහෙනං බිත්න බිහින්න මිනිහෙක් හොයා දෙන්නද?"

හින්නි හාමිනේ ඔලොක්කුවට වගෙ හිනා වෙනව. රතු මහත්තය ඔළුව හරෝල ආරියදාසගෙ මූණ බලනව.

"ඔහේ මොකද කියන්නෙ?"

ආරියදාස එහාට මෙහාට ඇඹැරෙනව. නංගිගෙන් නිදහස් වෙන්න හදිස්සි බව නම් ඇත්ත. ඒ උණත්...

"හනේ මංද රතු මහත්තයො. හදිස්සියකට අම්මවත් බලන්න කියන්න ඉන්න නංගි... ඔච්චර ඈත ඇරලත් කොහොමද"

"ඇයි හත් දෙයියනේ... අම්මට බලන්න කියන්න එකෙනොකිව ඕර්සියෙල් මහත්තයට ගේන්න බැරියැ. ඒක මං කරල දෙන්නං... මේක ඉස්සර වෙන්නෙපායැ"

ආරියදාසගෙ මූව පුරා නිහඬ හිනාවක් පැතිරිලා යනව. ඒ කතාවට හරස් වෙන්න හින්නි හාමිනේ මොහොතකටවත් පසුබට වෙන්නෙ නැහැ.

"ඕර්සියෙල් මහත්තයට හොයන්නෝනැ රාජකාරියක් කරන කෙනෙක්. එහෙම උදවියට නිස්කාන්සුවක් ඇතැ අම්මලට බලන්න?"

"හැබැටම මං අහන්නෙ රස්සාවල් කොළැයි කියල ගෑනු ගෙදරවල්වල අනිත් වැඩ කටයුතු කරන්නැතෙයි හින්නි හාමිනේ?"

රතු මහත්තය උත්තර ලැබෙන තුරු ඇස් උළුප්පාගෙන හින්නි හාමිනේ ගෙ මූණ බලාගෙන ඉන්නව. හින්නි හාමිනේ යටි තොල පෙරළල ඔළුව දෙ පැත්තට වනනව.

"ඒව කොහෙ කෙරෙන වැඩද"

තුන් දෙනා තුන් අතක් බලාගෙන විනාඩියක් විතර කල්පනා කරනව.

"එහෙම නං වේපතඉර වැඩේත් කැන්සල්?"

"අනේ ඔව් රතු මහත්තයො... ළමය ඔච්චර ඈත නං බෑ. පැයකිං දෙහෙකිං ගොහිං එන්න පුළුවන් තැනක් වෙන්නෝනැ..."

ගෙනාපු අනෙක් කේන්දර කොපිය ඇල්පිටියෙ ඉලන්දාරියෙකුගෙ බව කියන්නවත් හිත් නො දෙන තරමට රතු මහත්තය කලකිරිල. ඊළඟට රතු මහත්තය කට කොනට සොච්චම් හිනාවක් නඟාගෙන උපාසක මහත්තය ගෙ ඉහළ පහළ බලනව.

"ඈ ඕර්සියෙල් මහත්තයො... මිඩ් වයිෆ් කෙනෙකුට කැමති නැද්ද?"

ආරියදාස ඒ තරම් උනන්දුවක් නැති පාටයි.

"මගේ වැඩේ පස්සට තියමුකො"

ආරියදාස එහෙම කියන්නෙ නංගිටත් ඇහෙන තරම් උස් හඬින්. ඒත් හින්නි හාමිනේ ඒ යෝජනාව ඩැහැ ගන්නෙ ඇමට පනින මාළුවෙක් වගේ.

"පස්සු ගහන්න ඕන් නෑ. ඒක පංකාදුයි. හොඳ පඩියක් හම්බුවෙන [illegible]න්නෙ"

හින්නි හාමිනේ පුතාට රවන ගමන් තන්හාවෙ එහෙම කිවුව.

"නෑ... නෑ... නංගිගෙ වැඩේ ඉස්සර කරන්න ඕනැ"

"ඔයිං මෙයිං අයියල නංගිල දෙන්නම ගෙදරට නාකි වෙයි. එච්චරයි මට කියන්න තියෙන්නෙ"

රතු මහත්තයගෙ කතාව, හින්නි හාමිනේගෙ හිතේ ඇති කරන්නෙ අහවල් තරමෙ තිගැස්මක් හෙම නෙවෙයි.

"මං හොඳ ඉස්කෝල මිස් කෙනෙක් ගැනත් හිතේ තියාගෙනයි ඉන්නෙ. දූමම බෑ.... ඒ ළමය නාම ට්‍රේනිං"

ආරියදාසගෙ දෙ තොලට ඕන් දූන් නම් හිනා සිඟිත්තක් පායල. ඒක නම් බොහොම කලක ඉඳල යටි හිතේ තියෙන ප්‍රාර්තනාවක්. බඳිතොත් බඳින්නෝනැ ගුරුවරියක්ම තමා. පඩියත් හොඳයි. නිවාඩුත් කප්පරකට. උසස් වෙන්නටත් පුළුවනි. ගෙවල් කිට්ටුවට පත් වීමක් හදා ගත්තම ඔහේ පැල් බැඳගෙන ඉන්නටත් බැරි වෙන්නෙ නැහැ. හිතට එන්නෙම ගේ ළඟ තියෙන මිෂන් ඉස්කෝලෙ.

දැන් කාලෙ හුඟක් ගත වෙලා. කටයුත්තක් ගැන කතා කරන්න

For E-Pusthakalaya

කපුදුවෙ තැනකටත් යන්න තියෙන බව කියා ගෙන රතු මහත්තය නැගිටින කොටම මෙන් සිරියලතා දිවුල් කිරි වීදුරුවක් අරගෙන එනව.

"හා හොඳයි ඒකත් බීලමු යමු. ගැළවුං කාරයට සලකන හැටි හිච්චි නෝන දන්නව"

සිරියලතා හිනාව ලිහෙන්න ඉඩ නො දී තොල විකාගෙන ගෙ තුළට යනව. රතු මහත්තය හිටගෙනම සුරු සුරුස් ගාල දිවුල් කිරි එක බොනව.

"ඕක අතැරුණා කියල බෑ රතු මහත්තයො. වෙන එකක් බලන්නෝනැ..."

හොක් හොක් ගාල හිනා වෙවී, හිස් වීදුරුව ටීපෝ එක උඩ තියල රතු මහත්තය මිදුලට බහිනව.

"බලමුකො... බලමුකො...."

ආරියදාස පස්සෙන් පන්නගෙන වගේ ගොහින්, රතු මහත්තය අදි මදි කරත්දි විස්සෙ නෝට්ටු දෙකක් සාක්කුවට ඔබල ආයෙත් ගම්මිරිස් වැල් දිහාවට යනව.

"දැන් ඉතිං ඔය කේන්දර කොපියම අරගෙන වෙන තැනකට යාව්" යි කියාගෙන හින්නි හාමිනේ ගෙට හැරුණ.

•

කණ්ඩිය උඩ දෙල් ගහ යට හිටපු දයානි, රතු මහත්තය ලන්දෙ ගෙදර හිටල යනව දැක්ක. කාටද දන්නෙ නෑ මඟුල් පරස්තාව. අදවත් තීන්දු කරන්න සුදුසු යෝජනාවක් ගෙනාව ද කියල දයානිට හිතෙනව. මේ වතාවෙ වත් සිරියලතාට හරි යාවි ද කියල හිතේ ඉරිසියාවක් පුපුරු ගහනව. 'කමක් නෑ දෙයියනේ. මට තාම විස්සනෙ. සිරියලතාට තිස් ගාණක් නෙ.' දයානි එහෙම හිත හදා ගන්න වෑයම් කරන විටම ආරියදාස මතක් වෙලා ගැස්සෙනව. අද ගෙනා පරස්තාව එයාට ද කියන්නත් බැහැ. ආරියදාස ගැන යටි හිතේ කැදරකම මතු වෙනව. ඉඳ හිට ආ ගිය වෙලාවට, මුණ ගැහුණු වෙලාවට, තැනේ හැටියට විහිළුවක් කියල හිනා වෙන ආරියදාස. අහළ පහළ කවුරුත් නැති වෙලාවක ගෙදරට ගියහම ආදරේට අතත මෙතත කොනිත්තන ආරියදාස. ගෑනියෙක්

ගෙනාවොත් එ දාට ඒ ඔක්කොම අමල කොමළ දාංගල ඉවරයි!

මේව දකින්න නො හිට තමුන්ටත් කා එක්ක හරි දීග යන්න ඇත්නම් කියල දයානි ගෙ හිතේ තැවුලක් ඇති වෙනව. කොපමණ පෙම් බස් දෙඩුවත්, විහිළු තහළු කළත්, ඇඟපත අත ගෑවත්, ආරියදාස තමාව නම් බඳින්නෙ නැති බව දයානි දන්නව. එහෙම කටයුත්තකට හින්නි හාමිනේ කොහොමවත් අනුමැතිය දෙන්නෙ නැහැ. කට ඇරියොත් කියන්නෙ, පුතාට හොඳ තැනකින් රාජකාරියක් කරන ගෑනියෙක් ගෙනෙන්න පුළුවන් කියලයි. හොඳයි බලමුකො. දයානි හිතෙන් හින්නි හාමිනේට තරවටු කරනව. ආරියදාසත් ඔහොම හිටියට ඇත බලන මසුරු සිටාන කෙනකු බව දයානි දන්නව.

මද්දහන් වෙලාවෙ ලන්දෙ ගෙදර පැත්තෙ පනිට්ටුවක් හෙලැවෙන සද්දෙ දයානිට ඇහුනා. දයානි විගහනියට දෙල් ගහ ළඟට ඇවිත් කරපොවල බැලුව. ආරියදාස රෙදි වගයකුත් පනිට්ටුවෙ ඔබාගෙන නාන්න යනව. ඒ පස්සෙන් ගියෝතින් නම් [illegible] ඇහිල. රතු මහත්තය ආ ගිය කාරණා ආරියදාස [illegible] පුළුවනි. කොහොමද යන්නෙ? දෙපාවෙ වළේ කොහිල දළු කඩන්න යන බව ආරියදාසට ඇඟෙන විදියට යන්නෝනැ.

දයානි කුරුමානම් අල්ල අල්ලා එන විට, ආරියදාස නාන පොකුණෙ සිමෙන්ති මිදුලෙ එළා ගත් සරමක සබන් ගානව. දයානි ටිකක් දුරින් නතර වෙලා බලා හිටිය. ඊළඟට පොළොවට බර නොදී උකුළ ගස්ස ගස්ස පොකුණ අද්දර වේල්ල දිගේ ගමන් කරන්නට වුණා. පොකුණට කිට්ටු කරල වට පිට හෙම බලල බොහොම හීනි හඬින් උගුර පෑදුව. ආරියදාස ටක් ගාල ඔළුව උස්සල බැලුව. දයානි ගෙ මනමාල සිනාවක ලස්සන! දයානි කතා කරන්නෙ ඇස් දෙකෙන්.

"අම්මේ... අපේ මේ බකිනි මල කොහේද යන්නෙ?"

"උපාසකයිය මට බකිනි මල කියන්නෙ ඇයි අනේ?"

"ලස්සන හිංද නෙ"

"අනේ නිකා ඉන්ඩ... ඊට වඩා ලස්සන මල් නැද්ද"

"තියෙනව... ඒ උණාට ඔයාට ගැළපෙන මලක් වෙන්ඩත් එයායැ"

For E-Pusthakalaya

ආරියදාස හිනා වෙවී ආයෙත් සරමෙ සබන් ගානව. දයානි ඇහි පිල්ලන් නො ගහ බලාගෙන ඉන්නව.

"බකිනි මලට කැමති නැත්තං ගෝනුසු මල කියන්නද?"

"ඒ.... සිය"

දයානි ඇස් අඩවන් කරගන බලා ඉන්නව. මෙයත් එක්ක තනිපංගලමෙ කතාවට වැටිල ඉන්න බව කවුරුත් දකීවි ද කියල බයේ ආරියදාස වට පිටත් බලනව.

"ඔයා මේ කොහේද යන්නෙ?"

"මං යනව කොහිල දලු මිටක් කඩා ගන්න"

"ඇයි තාත්තට අරිසස් ගාය හැදිලද?"

දයානි සිලි සිලි ගාල හිනා වෙනව.

"ඕක මං හෝදල දෙන්නද?"

"ඒක නං මට පුළුවනි. මාව නාවල යන්න ඔයාට බැරිද?"

"හිතේ නං ඇති" යි දයානි තොල් උල් කරගන ඔළුව හොලවනව. ආරියදාසට හිනා.

"ඕව හෝදල දෙන්න කෙනෙක් හෙටානිද්ද එනව නැද්ද?"

For E-Pusthakalaya

දයානි එහෙම කියන්නෙ නොක්කඩු පහේ මළානික හඬකින්. ඒත් ආරියදාස ගෙ කටින් නම් වචනයක් පිට වෙන්නෙ නැහැ.

"උපාසකයියෙ"

"ඇයි වස්තුවෙ?"

"හැබෑට අදවත් හරි ගියාද?"

"මොකද්ද රත්තරනෙ?"

"රතු මහත්තය ඇවිත් යනව අපි දුටුව"

"ඔහොම යන කොට හරියාවි"

"හැබෑට ඔයාට ද සිරියලතක්කටද පරස්තාව?"

"මට නං කපුවො හොයන්න දෙයක් නැනෙ..."

දයානි හිනා වෙලා ඔළුව පැත්තකට ඇල කරනව.

"ඒ කිවුවෙ?"

"මට ඉතිං අල්ලපු වැටේ අතිං කඩා ගන්න බකිනි මලක් තියෙද්දි වෙන මොන පරස්තාද?"

දයානි ගෙ හීන් හිනා හඬක් වෙල් යාය පුරා ඉහිරිලා යනව. ඇත්තටම ආරියදාස තමාට ආදරේ ද කියල දයානිට හිතා ගන්න බැහැ. පුච්චම් කතා කියන බවමයි හිතෙන්නෙ.

"අපිට රාජකාරියක් නැති පළියට නිකං ඔච්චං කරන්නෙපා උපාසකයියෙ"

"රාජකාරියක් ගැන කතා කළේ කවුද?"

"ඔය නැන්ද තිස්සෙම කියන්නෙ"

"අම්ම කිවුවට මං කියල නෑ නෙ"

ආරියදාස කම්සෙ අතුල්ලන ගමන් බිම බලාගෙන හිනා වෙනව. ඒ හිනාව තමයි දයානි ගෙ හිතට අල්ලන්නෙ නැත්තෙ. ඕව කටට ආ පළියට කියන කතා. විහිළුවට වෙන්න ඇති. හැම දාමත් මොන විහිළුද. එක දවසකට කියනව අම්ම ගෙ හිත නො කඩා කටයුතු කරන්නෝනැ කියල. ආයෙත් දවසක කියනව 'අපි නො බැඳ හැඹදාම මෙහෙම ඉම්මු දයා' කියල.

"නංගිට මුකුත් තීන්දු කර ගත්තද?"

"ඔහෙනං... ඒක මහ ඇත කටයුත්තක්... වේපතඉර"

දයානි සප තොල පෙරළනව. මද්දුම මහත්තය වගේ කෙනෙක් බොහොම ඇත නියර දිගේ එනව වගෙ පෙනුණ. දැක්කොත් තවත් ලෙඩක් කියල දයානි බය වෙලා.

"මං යනව එහෙනං"

"හොඳයි... හොඳයි..."

ඒ සමු දීමත් දයානි ගෙ හිතට හරි නෑ. හරියට යන්නෙ කොයි වෙලේද කියල බලා හිටිය වගේ. දයානි ගස්සගෙන යනව. පව් කියල හිතල ආරියදාස හැරිල බලනව. එහෙම ලස්සනට නැළැවෙන උකුලක් නම් දැකපු තැනක් ආරියදාසට මතක නෑ. දයානි හැරිල බලන කොටත් ආරියදාස බලාගන ඉන්නව. දයානි දිව එළියට දාල හොලවල යනව.

පහුවෙන්ද ආරියදාස රාජකාරියට ගිහින්. හින්නි හිමිනේ සමුපකාරෙට ගිය අතරෙ දයානි කණ්ඩියෙන් බැහැගෙන ආව. සිරියලතා හැට්ටයක ඉරුණු අතක් මහනව.

"මැසිම තියෙද්දි අතේ මහන්නෙ ඒක ගෙවෙනවටයැ අක්කෙ?"

"මේක මේ පොඩි රෙපෙයාර් එකක්නෙ"

ඒ අසල තිබුණු බංකුවට කටින් පිඹල අතින් ගසා දමල දයානි වාඩි වුණා.

"ඊයෙ මාපලානෙ කපුව ඇවිත් යනව මං දුටුව"

දයානි එහෙම කියන්නෙ සැක මුසු හිනාවකුත් එක්ක ඔළුව ඇබිත්තක් පැත්තකට ඇල කරගෙන.

"ඔය ඇවිත් ගියේ"

සිරියලතා උත්තර දෙන්නෙ මූණවත් බලන්නෙ නැතුව.

"ඒකවත් හරි යයිද?"

"වේපතඉර කාරණාවක්. දුර වැඩියි කියල අම්මල කැමති නෑ"

දයානි ගෙ මුහුණ පුරා හිනා රැල්ලක් පැතිරී යනව. සිරියලතා අක්ක නම් කොයි එකකට උණත් කැමති බවයි ඒ කතාවෙන් තේරුම් යන්නෙ.

"වේපතඉර නං එච්චර ඈතක්යැ... නේද?"

"හ්ම්... ඒ උණත් එච්චර දුර වැඩිනෙ... අම්මට බලන්න කියන්නත් එපායැ"

"හ්ම්"

සිරියලතා හොරැහින් දයානි දිහා බලනව. හින්නි හාමිනේ ගෙට ගොඩ වෙන තුරුම දයානි දුටුවෙ නැහැ. දයානි තිගැස්සිලා හිනැහුණා. හින්නි හාමිනේ හිනා වෙන්නෙ ඇගෙන් ඇටයක් දෙන්න වගේ.

"කඩේට අලුතිං මුකුත් ඇවිත්යැ නැන්දෙ?"

"අලුතිං කියල මොනව එන්නද බං"

හින්නි හාමිනේ එහෙම කියාගෙන කෙළින්ම කාමරයට ගියා. දූත් මෙතන ටැග් ගැහිල වැඩක් නෑ. දයානි යන්න තීන්දු කරන කොටම හින්නි හාමිනේ කතා කළා.

"දයානි මුකුත් ඕනැ කමකටද ආවෙ?"

"නෑ නැන්දෙ"

හින්නි හාමිනේ වෙන කතා බහක් නෑ. සරදාවකින් කතා කළාය හිතන්න බෑ. දයානි නැඟිට්ටට.

"මං යනව ලතක්කෙ... නැන්දෙ මං යනව"

"හා දුවේ... ගිහිං වරෙං කො"

සිරියලතා නම් ඔළුව දෙ පැත්තට වැනුව විතරයි. දයානි කණ්ඩිය නැගල ගෙදර යන හැටි හින්නි හාමිනේ බලාගෙන ඉන්නෙ ජනෙල් පොලු අතරින්.

"අඩමාන නෑ... ඊයේ අර මනුස්සය ඇවිත් යනව දකින්න ඇති. වං හූං හොයන්න කැසිල්ල හැදිල එන්න ඇති"

හින්නි හාමිනේ එහෙම කියන ගමන් අඩමානෙට වගෙ දූවගෙ මුහුණ බලනව.

"හ්ම්"

"හතර මායිමෙ පස් පාගන්න එපැයි කියන්න තරං මට වෙලාවකට හිතෙනව. එනව මෙතන ඕප දූප ඇහිඳින්න!"

එහෙම කියාගෙන හින්නි හාමිනේ ජනේලය ළඟින් මෑත් වෙනව. ඔහොම කිවුවට, හිතේ අමනාපයක් තිබුණත් එක පාරට කාගෙවත් හිත රිදෙන විදියෙ වචනයක් කතා කරන්න හින්නි හාමිනේ ඉගෙන ගෙන නෑ. අනෙක් අතට ඕනෑම ආපදාවකදි දුවල පැනල යන්න එන්න හිටින දයානි. ඒ නිසා විශේෂයෙන්ම [illegible] එපායැ.

For E-Pusthakalaya

•

3

සුමාන දෙහෙකට පස්සෙ ඉරිදාවක රතු මහත්තය ආයෙත් ඇවිත්. මේ ගමන බණ්ඩත්තරින් ගෙනාපු කේන්ද්‍ර කොපියක් ගැනයි සාකච්ඡාව. හින්නි හාමිනේගෙ ඉහින් කනින් සන්තෝසෙ බේරෙනව. මේ ළඟ පාත කටයුත්තක් නෙ. හදිස්සියකදි පයින් වුණත් ගිහිං එනැකි. ළඟදීම ආරියදාස පුතත් මාතරට මාරු වෙනවාලු. එතකොට වැඩට යන්නෙ එන්නෙ ඔය කියන ගේ පහු කරගෙන බයිසිකලයෙන්. යන එන ගමන් නංගිල ගෙ දිහාවටත් ගොඩ වෙලා එහෙ දුක සැපත් බලා කියා ගෙන මෙහෙ තොරතුරුත් කියල එන්න පුළුවනි. මෙහෙ හදිස්සියක් වෙලාවට, එහේ බත ලිපේ තියල, ඒක ඉදෙන්න කලියෙන් සිරියලතාට ඕන්නැං ඇවිත් ආ පහු යන්නත් පුළුවනි. බස් එකේ ගියත් රුපියලේ දුර.

"කොහොමද රතු මහත්තයො මනමාලයගෙ වං හුං?"

"ඒ ඉලංදාරිය මේ මාතර සාප්පුවක ලියන මහත්තයෙක්"

"එහෙම නං රෙදි සුට් කාරයෙක්?"

ඒ ප්‍රශ්නෙ අහන විටත් හින්නි හාමිනේ ගෙ මුහුණ ටිකක් ඇද වෙලා.

"නෑ නෑ... කලිසං කාරය. වයස තිස් හයක් උණාට විසි පහක පෙනුමක්වත් නැති යස ඉලංදාරිය"

"හැබ්බෑ... ද?"

"දක්කොත් සමහර විට මාත් අඳුනනව ඇති?"

ආරියදාස හිස ඇල කරල රතු මහත්තය ගෙ මූණ බලන ගමන් කියනව.

"දන්නව ඇති සමහරවිට"

"තැන කොහොමද?"

"පවුලෙ පිරිමි හතරයි. ගෑනු එකයි. අයියල දෙන්න බැඳල පවුලෙං වෙං වෙලා. මලය තාම බැඳල නෑ. ඒ හාදය කොළඹට වෙලා බිස්නස්. එයා එහේ පදිංචි වෙනව මිසක්ක [illegible] එන එකක් නෑ. නගා බැන්දෙ ගිය අවුරුද්දෙ... ඒකත් පොඩ්ඩ කළේ මම... ගෙදර ඉන්නෙ මේ ඉලන්දාරියයි අම්මයි අප්පොච්චියි විතරයි"

මෙන්න ආයෙත් හින්නි හාමිනේ ගෙ මූණ හොඳටෝම එළි වෙලා. අපූරු පවුලක්. සිරියලතාට දෙයියනේ කියල කාල බීල වැටිල කියල නිවී හැනහිල්ලෙ ඉන්ට පුළුවනි.

"පඩි නඩි හෙම කොහොමද දන්නෑ?"

"මාසෙකට එකදාස් පන්සියක් හම්බු වෙනවලු. පඩියක් ඕනෑවට රස්සාව කරනව නෙවෙයි දෙයියනේ... නම්බුවට. ගේ දොර වත්ත පිටිය ආදායංවලිං ජීවත් වෙන්න පුළුවං මිනිස්සු නෙ"

එහෙම කියන ගමන් රතු මහත්තය ලොකු කර ගත්තු ඇස් ආඩම්බර කමට කරකවනව.

"ඔහොම කියමුකො"

දැන් හින්නි හාමිනේ ගෙ හිත තරමක් චංචල වෙලා. පදිංචි වෙලා ඉන්න ඉඩමම අක්කර තුනක් කිවුහම පොඩි වැඩක්යැ. ඒ තරම් වස්තු දේපොළ අපට කොයින්ද කියලයි හිත ගැස්සුණේ. මේ වාගේ සොක්කම කටයුත්තකට ඒ උදවිය කැමැති වේවිද

කියන එක අඩමානයි.

"බර දැවැද්දක් හෙමත් බලාපොරොත්තු වෙනව නැතෑ?"

හින්නි හාමිනේ ප්‍රශ්නෙට උත්තර බලාපොරොත්තුවෙන් ඉන්නෙ හිත ගැහි ගැහි. රතු මහත්තය හික් හුක් ගාල හිනා වෙනව. බුලත් කෙළ බිංදුවකුත් සරමට වැටිච්චි. මිනිහ ඒක දැක්කෙ නැහැ.

"ඒ උදවිය අරවැං අච්චර ඕනැ. මෙච්චැං මෙච්චර ඕනැ කියල ඉල්ලන් නෑ. පුළුවං හැටියකට ඒවත් ඉස්ට කරන එකයි ඇත්තෙ..."

එහෙම කියන ගමන් රතු මහත්තය, උළුවස්සට එහායින් හැංගිලා එබිකම් කරන සිරියලතා දිහා බලනව. ආරියදාස ගෙ මූණ බලල ඇහැක් ඉඟි මරනව.

"අපේ මේ උපාසක මහත්තය වගේ රටක් රාජ්ජයක් වටින මස්සිනා පොඩ්ඩක් ඉන්නකොට තවත් මොන දැවැද්ද අම්මප"

ආරියදාස ගෙ හිතට හරි ඉහළයි. නළල රැළි ගස්සනව. මනමාලය වැඩ කරන සාප්පුවෙ නමත් රතු මහත්තය හෙළි දරවු කළා. ආරියදාස හොඳට දන්න තැනක්. රෙදි පිළි සාප්පු බඩු විතරක් යෑ. එතන [illegible] මත් තියෙනව. අල්පෙනෙත්තියෙ සිට බයිසිකලේ දක්වාම තියෙන මහ ව්‍යාපාරයක්.

"නම කොහොමද?" යි ආරියදාස ඇහුව.

"රත්නසිරි විතාන. චූටි මහත්තය කිවුවම ඕනැ කෙනෙක් දන්නව"

ආරියදාස පාර පැත්ත බලාගෙන හෙමිහිට ඔළුව හොලවනව. රතු මහත්තය කියන විදියට රත්නසිරි සිගරට්ටෙකක් කටේ තියන්නෙ නැහැ. අඩියක් පුඩියක් ගහන්නෙත් නෑ.

"මොකෝ කියන්නෙ. පොරොන්දනුත් ගැළපෙන හිංද කාණ්ඩේට එන්න කියන්නද?"

හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට තියෙන ප්‍රශ්නෙ, මේ කටයුත්ත තමන්ට බරපතළ වැඩි ද කියන එක. නැත්නම් කටයුත්ත නම් පංකාදුයි. රතු මහත්තය හිනා වෙවී මාරුවෙන් මාරුවට අම්මගෙයි පුතාගෙයි මුහුණු බලනව. අම්මයි පුතුයි දෙන්නත් එකිනෙකා ගෙ මුහුණු බලා ගන්නව. ආයෙත් අතාරින්න නම් හිත් දෙන වැඩක් නෙවෙයි. සිරියලතා ගෙ කේන්ද්‍රේ හැටියට හම්බුවෙන ස්වාමි පුරුෂයා සිටුවරයෙක් වෙනවලු. දේසපාලනේ කළොත් රජ ගෙදරින්

For E-Pusthakalaya

මෙහා නවතින්නෙ නැතිලු. බණ්ඩත්තර උදවිය වැඩේට මහාපෙ පළ කරල තියෙන්නෙ ඕන් ඔය හොරේට කියලත්. සිරියලතාට නෑහෙන්න රතු මහත්තය කසු කුසු ගෑව. ඕව කනට වැටිල ඔළුවට ගත්තොත් හෙම ළමිස්සියන්ව ආන්ඩං කර ගන්න බැරි වෙනව.

ඊළඟ ඉරිදා බණ්ඩත්තරින් තුන් හතර දෙනෙක් එක්කල එන්න තීන්දු කරගෙන, පොඩි ගනමනාවකුත් මිට මොළව ගෙන රතු මහත්තය යන්න ගියා.

හින්නි හාමිනේ හොරැහින් සිරියලතා දිහාවත් බල බලා ගෙයි එහා මෙහා යනව. කල්පනා කර කර ආරියදාස ඉස්තෝප්පුවෙ කුලුණකට හේත්තු වෙලා උඩුදමින දිහා බලාගෙන ඉන්නව. හිත හිතා. ඔය කිවුවට මිනිහ කොහොම කෙනෙක්ද කියන එක දැහින් දක බලා ගන්නා තුරු සිරියලතා ගෙ කැමැත්ත නො කැමැත්ත විමසන එකේ තේරුමකුත් නෑනෙ.

හින්නි හාමිනේ පුතා ළඟට කිට්ටු කරල දැත් පස්සට කරගෙන නතර වෙනව.

"මගෙ නං හිතේ තිබුණෙම සිරියලතාව අ[illegible] කරන කෙනෙකුට බන්දල දෙන්නමයි"

For E-Pusthakalaya

හින්නි හාමිනේ සැක මුසු හිනා අඩින්සකුත් එක්ක පුතා ගෙ මූණ බැලුව.

"ඔය කියන කටයුත්ත ඊට හොඳ කියල මට නං හිතෙනව අම්මෙ"

"ඒක ඇත්ත... කෙරෙනව නං හොඳා"

දැන් හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ තියෙන්නෙ වෙන කල බැගෑනියක්. දෑවැද්ද. රතු මහත්තය ඔහොම කිවුවට නිකම්ම ගෑනියෙකුට කර ගහන්න ඔය මිනිස්සු කැමැති වේවිද? ඉරිදා ඒ කට්ටිය ඇවිත් ගියාට පස්සෙ තමයි කිසි අඩමානයක් නැතුව ඔය ගැටලුව මතු වෙන්නෙ. සිරියලතා ගෙ මූණෙ පලුද්ද වැහෙන්න නම් වටිනා යමක් දෙන්නම වේවි. සිරියලතා ගෙ පොතෙත් රුපියල් දොළොස් දහක් විතර ඇති. කාලෙ හැටියට කියන්නත් ලජ්ජ හිතෙන ගාණක්. පුතා එක්ක කතා බස් කරල බේරුමක් කර ගන්නව මිසක මොකෝ ස්වාමි පුරුසය වළෙත් නැගිට්ටල මේව ගැන කතා කරන්නයැ. තමුන් අහසින් වැටිච්ච මිනිස්සු නෙවෙයි නේද කියල හින්නි හාමිනේ හිතනව. තමුංගෙ මිනිස්සු නම් එමටයි. ඒ

උණත් ඔය එක මිනිහෙක් වත් මේ කටයුත්තෙදි පිහිට වෙන්නෙ නෑ. හිතවත් කමට උපදේසයක් දේවි කියලවත් හිතන්න බෑ. නිකමට යෑ නෑයො, වේයො, මීයො කවුරුත් එක ජාතියෙ කියන්නෙ.

"පොඩ්ඩක් මෙහාට ආවනං පුතේ"

අම්මයි පුතයි හතර කන් මන්ත්‍රණේ පටන් ගන්නෙ අඹ ගහේ හෙවණැල්ල යටට වෙලා.

"දැං අපි දෑවැද්දට දෙන්නෙ මොනවද?"

ආරියදාස දිග සුසුමක් පිට කරනව. කතාව පටන් ගත් තැනම ඔහොම නම් දෙන දාට පුතා කොයි වගේ සුසුමක් පිට කරාවි දැයි හින්නි හාමිනේට හිතා ගන්න බෑ. ආරියදාස යටි තොල විකාගෙන ඔළුව හොලවනව.

"වෙන මොනව දෙන්නද අම්මෙ... මේ ඉඩමෙං බාගයක් දෙමු. ගේ නැතුව"

තමුන් පස්සට විසි වුණා වගෙයි හින්නි හාමිනේට දැනුනෙ. මෙතැන තියෙන්නෙ අක්කර එකහමාරකුත් පර්චස් දොළහයි. [illegible] ආරියදාස ගෙ වත්කම බහිනව. පුතා එහෙම කිවුවෙ තමා ගෙ හිත බලන්නවත් ද කියලත් හින්නි හාමිනේට සැකයි.

"අනේ මංද ළමයො... ඒක නං මගෙ හිතට හරි මදි"

"ඇයි මදිද?"

හින්නි හාමිනේ ඔළුව නටෝ නටෝ හික් හික් ගගා හිනා වෙනව.

"මදි නෙවෙයි ළමයො. වැඩියි... එහෙමනං අක්කර කාලක් දෙමු"

ආරියදාස එක පාරට ඔළුව ගැස්සුව.

"ලැජ්ජ නැද්ද අම්මෙ. එහෙමනං කාලක් නෙවෙයි ... අක්කර බාගයක් දෙන්න පොරොන්දු වෙමු."

හින්නි හාමිනේ මොහොතක් කල්පනා කළා. සිරියලතා සාලෙ උළුවස්සෙන් මිදුලට එබිකම් කරනව වගේ දුටුව.

"හොඳයි අපි එන හැටියක් එදාට බලමුකො..." හින්නි හාමිනේ ආ පිට හැරිල ගෙට ගියා.

•

හින්නි හාමිනේ ගෙට එන විට සිරියලතා ටිකක් වංචල වෙලා ඉන්නව වාගෙ පෙනුණා.

"ඈ දුවේ... රතු මහත්තය කියාපු දේවල් ඔයාටත් ඇහෙන්න නැතෑ?"

"මං ඕවට ඇහුං කං දුන්නෙකක් නෑ..."

ඔළුව උස්සල බලන්න ලජ්ජ හිතිල වගේ. සිරියලතා බිම බලාගෙන කනු කුනු ගෑව. ඔය බොරු බව දන්න නිසා හින්නි හාමිනේ හිත යටින් හිනා වෙනව.

"බලමුකො කාණ්ඩෙ ඉරිද ඇවිත් ගියාට පස්සෙ"

හින්නි හාමිනේ අත් දෙකත් පස්සට එක් කර ගන ආ පනු හැරෙනව. සිරියලතා අම්ම දිහා බලන්නෙ හොර බැළලි වගේ. ගල් ගිල්ල වගෙ හිටියට එන ඉරිදා තමුන් කර කාර බැඳ ගන්න බලාපොරොත්තුවෙන් බලන්න එන මිනිහ දක ගන්න හිතේ ආසාව පැහැවනව. හින්නි හාමිනේ ඒ ගැන තව දුරටත් දෝණියැන්දගෙ හිත කුරු ගාන්න උනන්දු උනේ නැහැ. පැහිච්චි දෙල් ගෙඩියක් තියේ ද බලන්න ඕනෑ කියා ගෙන පැළ [illegible]

For E-Pusthakalaya

පරහකට හිටියොත් හිටින්නෙ තමුන් ගෙ වම් කම්මුලේ තියෙන පුහු පෙනුම බව සිරියලතා දන්නව. මීට උඩදීත් ආපු මනමාලයිනට හෙප්පුව අල්ලන්න ගියේ ඒ කම්මුල අනෙක් පැත්තට හරවගෙන.

සිරියලතා උළුවස්සට අතක් බර කරල පැළ දොරින් එළියට එබිකම් කළා. අම්ම කෙකි බලව්වටත් අරගන දෙල් ගහ පැත්තට යනව. ඉස්තොප්පුවට ගිහින් අයිය කෝ කියල වට පිට බැලුව. කොහාකට හරි යන්න ඇති. සිරියලතා කාමරයට ගිහින් අල්මාරි කණ්ණාඩිය ඉස්සරහ නතර වෙනව. මූණ ඒ පැත්ත මේ පැත්ත හරව හරවා පුස්ස අත ගාල බලනව. නෑ. මිනිහෙකුට එපා වෙන තරමෙ අජූවක් දන් නම් නෑ වගෙයි. එන මිනිහගෙත් පුළු ඇදයක්, පරහක් තිබුණොත් නම් ඒකට මේක කැපිල හිලවු වේවි කියල හිත හදාගෙන සිරියලතා එළියට එනව.

බණ්ඩත්තර කාණ්ඩෙ එන්නෙ අනිද්දා උදේ. හින්නි හාමිනේ හාල් දියේ දානව. පිටි කොටල, තේ මේසෙට තියන්න කැවුම්, කොකිස් ටිකක් හදන්නම එපායැ. පිටි ටික කොටා ගන්න දයානිටවත් කතා කරන්න ඕනෑ. යටියන යවන්න කෙනෙක් හිටිය නම් මෝලෙ පිටි කොටව ගන්නත් තිබුණ.

දයානිව කාරණාව හංගන්න ඕනෑ නෑ කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ සරදාවක් පහළ වෙලා. ඕනෑ තැනකට මූණ පාන්න දුවට පුළුවන් විත්තිය හින්නි හාමිනේ දන්නව. ඉතින් මොකට ද මඟුල් ජෝඩු කාරය එන විත්තිය හංගන්නෙ? සිරියලතා ගෙ චරිතෙ හරියටම අපුල්ලාපු පිරුවටේ වගෙයි. කිසි කෙනෙකුට වචනයක් කියන්න, පදයක් හදන්න ඉඩ තියල නෙවෙයි ඇති දැඩි කරල තියෙන්නෙ. හොඳ ඇහුරුම් පැවතුම් කමට.

"ඈ සිරියලතෝ... ආස්මි ටිකකුත් උයමුද?"

"හාල් සේරුවකවත් උයමු. නේද අම්මෙ?"

මදූයි අහ ගත්තු උත්තරේ කියල හින්නි හාමිනේ යටි හිතින් හිනා වෙනව. ආස්මි උයමු ද ඇහුවෙ සිරියලතා ඕනෑ නැතැයි කියාවි කියල හිතාගෙන. ඒ වැඩේ කැවුම් කොකිස් හදනව වගෙ ලේසි පාසු වැඩක් නෙවෙයි. ඉරිද එන කාණ්ඩෙ ගැන සිරියලතා මොන තරම් උනන්දුවකින් ඉන්නව ද කියන එක අර උත්තරයෙන්ම වටහ ගන්න ඇහැකියි.

For E-Pusthakalaya

[illegible]ම ගෙදර පිබිදිලා. දෙමෝලෙන් පිටි කොටන සද්දෙ. වහලයත් බිත්තිත් දෙදරුම් කනව වගෙයි. සිරියලතයි දයානියි විහිළු කතා කිය කියා පිටි කොටනව. අද ආරියදාස වරුවෙන් එන දවස. දයානි සැරෙන් සැරේ පාර පැත්ත බලන්නෙ ඒකයි.

ගක්මන බස් එකක් අඹගහලන්දෙ නතර කරපු ගමන් ආරියදාස දකිමේ ආසාවෙන් ඇස් දෙක කුලප්පු වෙනව.

ආරියදාස එනකොට දෙකහමාරයි. දයානිට සන්තෝසයි. දුක්කත් හිත පිරිල. නිමල් හාමි එන්න ප්‍රමාද මොක දූයි බලන්න හින්නි හාමිනේ එහේ ගිහින්. නාගෙන එන්නම් කියල සිරියලතා පොකුණට ගියේ මේ දූන් ටිහකට උඩදි. දයානි ඉතිරි වෙච්චි පිටි කප්පි ටික කොටනව. තනියම. වැඩකට ඇතුව නෙවෙයි. ආරියදාස එන තුරු ටැග් ගැහෙන්න වැඩක යෙදිල ඉන්න ඕනෑ වුණ නිසා. ආරියදාස කාමරේට ගිහින් ඇඳුම් මාරු කරනව. මෝල් හඬ නතර වුණා. දයානි දැත පිහ දම දමා සාලෙට එනව.

"ඍහ්... ඍහ්..."

ආරියදාස එක පාරටම හැරිල බලනව. දයානි දොරකඩ.

"පිටි කොටනව ඇහුනෙ ඔයාද?"

"මං මීස වෙන කවුද... සිරියලතාක්කත් නාන්න ගියා"

දයානි ගෙ හිනාව දුටු ගමන් ආරියදාසගෙ හිත ඇතුළෙ ආසවල් නිදි ගැට අරිනව. දයානි ගෙ ඉහේ සිට පල්ලට බල බලා ආරියදාස හිනා වෙන්නෙ මීට පෙර නො දකපු වස්තුවක් දකල වගේ. අඩමානයක් නෑ අම්මත් කොයිබක හෝ ගිහින් ඇතැයි ආරියදාසට හිතෙනව. නැත්නම් දයානි මේ වගේ බයක් හැකක් නැතුව ඉස්සරහට එන්නෙ නෑ.

"අද එහෙනං ජයටම වැඩ වගේ" යි කියාගෙන ආරියදාස කාමරයෙන් පිට වෙන්න ආව.

"අපි ඉතිං හැම දාම පිනට වැඩ කරන ඇයො නෙ"

දයානි එහෙම කියන්නෙ දුකෙන් වගේ බිම බලාගන. තමා පහු කර ගන යන්න එන ආරියදාස ගෙ සුවඳ දයානිට දනෙනාව. දයානි ගෙ සට්ටම කොනිත්තගෙන යන්න යන කොට දයානි ආරියදාස ගෙ අත අල්ල ගත්තෙ හරියට හබකක් ගැස්සෙන්න වාගෙ. ඔත් එතකොටම නිමල් හාමිගෙ හිනා හඬ ඇහෙනව. දයානි කුස්සියට පැන යන්නෙ විදිලි කෙටුමක් වගේ. ආයෙත් පිටි කොටන හඬ. ආරියදාස මිදුලට බැහැල ගිහින් ආඩියෙන් පෙ[illegible]ම වැළට දානව.

For E-Pusthakalaya

"ආ... පුතත් ඇවිත්"

හින්නි හාමිනේ නිමල් හාමිත් එක්ක ගෙට ගොඩ වෙන ගමන් කිවුව.

"ඔය කප්පිවලිං වැඩක් නෑ ළමයො. මොකට මාංසි වෙනවද?"

ආරියදාස ගෙ කණට වැටෙන්නෙ අම්ම දයානිට උපදෙස් දෙන හඬ.

"රොටියක්වත් පුච්චන්න බැරියැ නැත්දෙ?"

•

දූන් හවස් වෙලා. තාච්චියට පිටි වැටෙන කොට 'චාස් බාස්' ගානව. කැවුම් පුස්ඹ ගේ පුරා ඉහිරිලා. නිමල් හාමියි දයානියි මොන මොනවාදෝ කිය කියා කැකිරි පළනව. හාන්සි පුටුවට වැටිල සඟරාවක් පෙරළගෙන උන්නට ආරියදාස ගෙ හිත එක තැනක නැහැ. හින්නි හාමිනේ ඉස්තෝප්පුවට එබිකම් කරනව.

"ඇ ළමයො... තව මුකුත් කෙහෙල් ගෙඩි ටිකක් හෙම ගෙනා

ගන්නත්තෝනැ නේද?"

"හ්ම"

ආරියදාස කමිසෙ ඇඟට දා ගෙන බයිසිකලේ එළියට ගත්තෙ හිඟගොඩ කඩපළට යන්න හිතාගෙන. කේක් ගෙඩියකුත් අරගන එන්නයි කල්පනාව. ආරියදාස බයිසිකලේට නගින්න සූදානම් වෙන විටම අම්ම කතා කරනව.

"පුතේ... හෙට උදේ නවේට විතර මේ පැත්තෙ ඇවිත් යන්න එන්න කියල කොට්ටාස් රාලහාමිටත් මතක් කරන්නෝනැ. මමත් කියල ඇති"

ආරියදාස ඔළුව වනනව. උන්නැහෙ නෑයෙක් වාගෙම හිතවතෙක්. මෙහෙම වෙලාවට එහෙම කෙනෙකුත් ගැවසෙන්න ඕනැ. නැත්නම් එන උදවිය හිතාවි අපිට වැදගත් කවුරුත් නෑ කියල.

ආරියදාස, ඕනෑ කරන අඩු වැඩිය බයිසිකලේ වේවැල් කූඩෙට පුරව ගත්ත. කඩෙන් එළියට බහින කොටම කිරිමහත්තයගෙ මොරිස් මයිනරේ බ්රෑ...ස් ගාල බ්රේක් ගහල නතර කළා. කිරිමහත්තය [illegible] දම්වැළ දබරඟිල්ලෙ කරකව කරකව හිනා වෙවී එනව. ළඟ[illegible] පුමානෙ බණ්ඩත්තර යන්නත් කාර් එකක් ඕනැ වෙනව. මාරගහහේනෙ ලොකු මහත්තය ගෙ ෆොක්ස් වැගන් එක පොරොන්දු කර ගන්න බැරි උණොත් කිරි මහත්තය තමයි අල්ල ගන්න වෙන්නෙ. දූම්මම චාටුවක් දාල තිබ්බට පාඩුවක් නෑ.

"කිරි මහත්තය බොමුකො සිකරැට්ටෙකක්"

ආරියදාස සිගරැට් දෙකකුත් එක්ක අත්ල විදහා පෑව. කිරි මහත්තය එකක් ඇඟිලි තුඩුවලට ගන්න ගමන් අහනව, අද ඔර්සියල් මහත්තය බඩු ගොඩක් හෙම අරගන මොකද කියල.

"මෙං මේ හෙට නංගි බලන්න කාණ්ඩයක් එනවලු"

ආරියදාස කතා කරන්නෙ හරියට තමුන්ට කිසිම සම්බන්දයක් නැති කාරණාවක් ගැන කතා කරන්න වගෙ මහ උදාසීන කමකින්.

"හොඳයි හොඳයි... බොහෝම හොඳයි"

කිරි මහත්තය සිගරැට් එකත් පත්තු කරගෙන ආරියපාලගෙ වින්කලේ පැත්තට යනව. තවම පෙළවහක් කරගෙන නැති කිරිමහත්තයත් තමන්ට වඩා ඔන්නැන් අවුරුදු දෙහෙකට බාල ඇතැයි ආරියදාසට හිතෙනව.

තව පොඩ්ඩෙන් අම්මගෙ පණිවිඩේ අමතක වෙන්නයි ගියේ. ආරියදාස බයිසිකලේ හරවගෙන කොට්ටාස රාලහාමි මූණ ගැහෙන්න යනව. ඒ යන කොට උන්නැහේ සභාපති කිරි මහත්තය එක්ක පැට්රල් ෂෙඩ් එක ළඟ බර කතාවක්. ආරියදාසට කට අරින්නවත් ලැබුණෙ නැහැ.

"හරි... හරි... ඕර්සියෙල් මහත්තය... මට මතකයි... හින්නි හාමිනේ මට කිවුව"

ආයෙත් මොනව කතා කරන්නද. ආරියදාස හිනාවකින් කට පුරවගෙන බයිසිකලේ හරව ගත්ත. රූන් ගාල පල්ලම බැහැගෙන ගෙදර ආව.

ලාම්පුව පත්තු කරන්න වෙලාව හරි. ගේ වයරිං කරල තිබුණට තවම ලයිට් ගන්න බැරි උණා. සල්ලි හොල්ලන්න ලෝබ කමේ!

ඉරිද උදේ නමේට විතර ඇති. ලන්දෙ ගෙදරට කිහිප දෙනෙක් රැස් වෙලා. කොට්ටාස රාලහාමි, මැදගොඩ කිරි මහත්තය, පැලංගොඩ ලියන මහත්තය එහෙම ඇවිත්.

කාමරේට වෙලා සිරියලතාව හැඩ ගන්වන්නෙ මැදගොඩ හාමිනේ. අන්දවන්නෙ ඔසරියක්. දයානි ඇවිත් ... ල් ...පු වොයිල් සාරියක් ඇඳල. නිමල් හාමි අක්ක කියන්නෙ ඔයිල් සාරියක් කියල. කොපමණ කිවුවත් හින්නි හාමිනේට නම් සාරියක් අන්දවන්න අමාරුයි. ගෙදර ඉන්න තමන්ට චීත්තයක් හැට්ටයක් වඩා ඔබින බව කියනව.

අලුත් පැටන් එකට අමුත්තන්ට සංග්‍රහ කරන්න ඔක්කොම කටයුතු සංවිදානෙ කරන්නෙ මැදගොඩ හාමිනේ. මාලනිත් ඇවිත්. සුදු නෝනත් ඉන්නව. ළමිස්සියන් ගෙ කතාව, හිනාව නිමක් නෑ.

බණ්ඩත්තරින් ආපු කාර් එක මිදුලෙ නතර කෙරෙන විට ගෙදර මීයට පිඹිබ වගෙයි. මනමාලය ඇතුළු පිරිස හය දෙනයි. පිළිගන්නට පස්සෙ පිරිමි හතර දෙනා ආලින්දයෙ වාඩි වෙලා සතුටු සාමිච්ය. ගැහැනු දෙදෙනා සාලෙ වාඩි වෙලා.

බත් කාල යන්න ඉන්ඩ කියල මේ පැත්තෙන් බොරුවට පෙරැත්ත කරනව. ඒ උදවිය බෑ කියනව. සංග්‍රහයත් බුක්ති විඳල දෙ පැයක් විතර කතා බස් කරමින් හිටල ඒ උදවිය පිටත් වෙලා ගියා. හිතේ පැහැදීම ඇතුව. ඒත් අන්තිම වචනෙ රතු මහත්තයට ප්‍රකාස කෙරෙන්නෙ මගදී. මෙට එක්කො රතු මහත්තය මූණ

For E-Pusthakalaya

අඳුරු කරගත ඒවි. නැත්නම් හිනා වෙවී ඒවි.

හින්නි හාමිනේ, සිරියලතා, ආරියදාස ඔක්කොම කටයුත්තට මනාපයි. දැවැද්ද ගැන පලුද්දක් හිටියොත් තමයි ගැස්සිලා යන්නෙ කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට නම් බයයි.

තමුන්ට දෙන්න යන්නෙ කුඹුර බව සිරියලතාටත් කණින් කොනින් ඇහිල තිබුණ. ඇයි මට ගොඩ ඉඩම් කෑල්ලක් නැද්ද කියන නෝක්කඩුවක් හිතේ මෝදු වෙලා.

මනමාලය ගෙ රූපෙ සිරියලතා ගෙ හිතේ ඇඳිල. ඇළිල. හීනියි. උසයි. උපාසක අයියට වඩා පෙනුමෙන් තරුණයි. හීන් උඩු රැවුලකුත් තියෙනව. කලිසමට හැඩයි. ඒ උණත් කාටවත් නො පෙනුණු එහෙමත් නැත්නම් පෙනිල කට පියාගෙන ඉන්න ඇදයක් දයානිට නම් පෙනිල. දයානි හොරැහින් හින්නි හාමිනේ දිහා බලල බයෙන් බයෙන් වචන පිට කරන්නෙ.

"පොඩ්ඩක්... වපර වගෙයි"

හින්නි හාමිනේ හැරිල බැලුවෙ දයානි ගිල ගන්න වගේ.

"ඕං ... ට පෙනිච්චි එක... ඒ උඹේ වපරෙට පේන හැටි"

දයානි ... බිම බලා ගත්ත. කොච්චර නැහීගෙන කළත් ලැබෙන්නෙ ඔය සම්මානෙ නේද කියල හිතුව.

පසුවෙනිද උදෑසනින්ම රතු මහත්තය මෙහේ. තීන්දුව මොකක්ද කියන එක මූණෙන් නම් හිතා ගන්න අමාරුයි.

"මොකෝ රතු මහත්තයො ඒ උදවිය කියන්නෙ?"

"මනමාලයගෙ තාත්ත තමයි කෙළිං වචනයක් නොදී වැනෙන්නෙ..."

හින්නි හාමිනේ බය වෙලා දෙ බැම ඉස්සුව.

"ඇයි?"

සිරියලතා ගෙ කම්මුලේ පලුද්ද දැකල මනමාලය පස්ස ගහවිද කියලයි හින්නි හාමිනේ මෙතෙක් සැකයෙන් හිටියෙ.

"නෑ ඉතිං... දන් නැද්ද... පරණ උදවිය"

රතු මහත්තයගෙ කටින් වචන පිට වෙන්නෙ බැටරි බැහැපු රේඩියෝ එහෙකින් වගේ ගැස්සි ගැස්සී.

"මොකෝ දැවැද්ද මදි වෙලාද?"

"නෑ ඉතිං... එහෙම ඉල්ලුවෙ නං නෑ... ඒ උණාට..."

රතු මහත්තයගෙ දිගටි කොණ්ඩෙ ඇළිල වගේ වවුන පටලැවෙනවා.

"ඇයි කිවුවෙ නැද්ද කොහෙත් දොළොස් දහක් තියෙනව කියල, කණ කර ආභරණ... අල්මාරියක්... මැසිමක්..."

"එහෙම නෙවෙයි හින්නි හාමිනේ"

"එහෙනං කොහොමද?"

හින්නි හාමිනේ හරියට ඇහැට කඩා පනින්න වාගෙයි.

"කුඹුරු කෑල්ල විතරද, ඇයි ගෙවිං ඉඩං මුකුත් නැද්ද කියල ඇහුව..."

හින්නි හාමිනේ කොල පිට පෙරළල ඔළුව දෙපැත්තට වනනවා. "මට නං පේන්නෙ මේ ඉඩමෙං කොටසකටවත් ඇහැ ගහගෙන ඉන්නව වගෙයි"

රතු මහත්තය එහෙම කියන්නෙ, බොහොම බයාදු බැල්මක් හින්නි හාමිනේ ගෙ මුහුණට යොමු කරගෙන.

"එහෙනට මෙහෙ ඉන්න මිනිහ ජීවත් වෙන්නෙ කොහොමද?"

රතු මහත්තයට හිනා. කොහොමටත් [illegible] කාලක් දෙන්න හිතාගෙන සිටින බව මේ වෙලාවෙ හින්නි හාමිනේ හෙළි කළා. නං ඉල්ලුවොත් නිස්සද්දව නිකම්ම ලිස්සල අරින්න හිතාගෙන හිටියට හරියන පාටක් නෑ. උනුත් අං බිලුනු කාණ්ඩයක් කියල හින්නි හාමිනේ හිතුව.

"ලිවුවත් ඒ මිනිස්සු මෙව බුත්ති විඳින්න එන්නෑ හින්නි හාමිනේ..."

"එහෙනං ඉල්ලන්නෙ කොටසෙට කියා ගන්නද?"

රතු මහත්තය පලාතම කිරි ගැහෙන්න හොක් හොක් ගෑව. නමුත් කරපු කතාව හැර වැඩියි කියල හින්නි හාමිනේට හිතෙනවා.

"ඇයි හත් දෙයියනේ රතු මහත්තය ගෙ කල්පනාව තියෙන සේතන මින්නෙතාම ඛණ්ඩනයට අදින්න නෙ"

ඒ පාර රතු මහත්තය හුනෙක් චික් චික් ගාන්න වගෙ හිනා වුණා.

"හරි... හරි... අපේ මිරිසියෙල් උපාසක මහත්තයට යන්න දාට ජීවිට හරි යන්න එකට දෙකක් අරං දෙන්නංකො. ඊට සුදුසු නැහැකිං"

රතු මහත්තය නේ එකක් හෙම බිල නිස්ම යන්න සූදානම් වුණා. එදාම ඛණ්ඩනය ගොහින් ඒ උදවිය එක්ක මේ ගැන දොඩන බවක් කිවුව.

අද රතු මහත්තය ඇවිත් මක්ක දොඩන්න ඇද්දැයි හිත හිතා ආරියදාස වැටවැටිල ආව. විස්තරේ කියා ගන්න පුතු රත්නෙ එන තුරු හින්නි හාමිනෙත් මග බලා හිටිය.

ආරියදාස ඇවිත් ඇඳුම් මාරු කරන්නත් ඉස්සර හින්නි හාමිනේ විස්තර කියන්න පටන් ගත්ත. උන්දෑ මුලින්ම කළේ, සිරියලතා තෙම අහළ පහළ ඉන්නවද කියල සෝදිසි කරන එක. හොඳ වෙලාවට සිරියලතා හිටියෙ පිළිකන්නෙ වළං හෝද හෝද.

"කිවුහම මොකෝ වුනේ... මහ ඉඩං තත්තාන කාරයො වගයක්"

සිරියලතා ගෙ ගොහොත් දොළොස් දහක් කියෙන්දි තව ඉඩනුත් බලාපොරොත්තු වෙන වග රතු මහත්තය කී විස්තිය හින්නි හාමිනේ කිවුව. අම්ම ලොකුවට හිනා ගෙන උන්නට ඒ දොළොස් දාහ නම් මොන කෙහෙල් මලක් ද කියල ආරියදාසට හිතෙනවා. [illegible] කොටසක් දෙන විස්තිය අම්මට කියන්න [illegible]

"කිවුහම මොකෝ... මෙහෙකං අක්කර කාලක් ලියන්නත් හිතේ තියෙනව කියල මං කිවුව"

ආරියදාස හෙමිහිට ඔළුව හොලවන්න පටන් ගත්ත. ඉඩමෙන් බාගයක් දුන්නත් ගෙදේ කොළේ පලදාව නුරගෙන යන්න නම් නගා කවර දාකවත් එන එකක් නැහැ. අම්ම දෙන දෙයක් බාරගෙන මහ කර බාගෙන හිටිවි. ඒ අතින් කිසියම් පාඩුවක් සිද්ද උණත්, නංගි ලග පහක වෙන එක අම්ම ගෙ හිතට මොන තරම් දගිරියක්ද' ඒක නමුත් ගෙ හිතටත් ලොකු සැනසීමක් වෙන බව ආරියදාස හිතුව. ඉඩම් දීම ගැන කිසිම තත්තාවක් ආරියදාස ගෙ හිතේ තියෙන බවක් පෙනෙන්න නැහැ.

"ඈ පුතේ... අක්කර කාල ඇති නේද?"

"කාලක් නෙවෙයි අම්මෙ මේ ඉඩමෙං බාගයක්ම දුන්නත් කමක් නෑ..."

පුතා එහෙම කියන්නෙ සමච්චලේටවත් දැයි සැක මුසු කල් නොකෙ හිනාවත් එක්ක හින්නි හාමිනේ මුහුණ බලනවා.

"නන්නෙතාම දුන්නත් එහේ තියෙන වතුපිටිවල හැටියට නංගි

මේව බුක්ති විඳින්න එන්නෑ"

"පසු වෙන කොට ඔව කියන්න බෑ. බලමුකො එහෙං දෙන වචනෙ මොකක්ද කියල"

සිරියලතා බෙලෙක් කට්ටෙන් වළං හූරණ සද්දෙ නතර වුණු ගමන්ම හින්නි හාමිනේ කාමරයෙන් පිට වෙනව.

පොරොන්දු වෙන හැටියට කරණ ඉස්ට වෙනවා නම් ඒ උදවිය කටයුත්තට කැමති බව, දෙදොහකට පස්සෙ රතු මහත්තය ඇවිත් කිවුව. ඒ පැත්ත බලන්න මේ පැත්තෙන් කව දා යා හැකි දයි ඔහු ඇසූ විට, ඉරිදාම උණත් යා හැකි බව හින්නි හාමිනේ කිවුව.

ඒ ඉරිදාම අම්මයි, පුතයි, හක්මන නැන්ද මාම ජෝඩුවයි, නාරං දෙණියෙ බාප්පයි රතු මහත්තය පෙරටු කර ගෙන බණ්ඩක්තර ගියේ කිරි මහත්තයගෙ කාර් එකේ. හය දෙනා මයිනරේ ගියේ බොහොම අමාරුවෙන්. උංඩි වෙලා.

මනම්ාලය ගෙ ගේ පිහිටල තිබුණෙ, මහ පාර අද්දර කඳු ගැටයක් මත්තෙ. අලුත් කාලෙ රට උළු ගෙයක්. ගේ පිටු[illegible] ඇතට විහිදිල තියෙන්නෙ මේ උදවියගෙ ඉඩ කඩම් බව කඳු [illegible] රතු මහත්තය කිවුව. කොස් ගස්වල පොළොස් ගැට බුරුතු එල්ලා වැටෙනව. ඇහැ ගැහෙන ගැහෙන අතේ පොල්, දෙල්, අඹ, කජු ගසුත්, කෝපි පඳුරුත් නිමක් නැහැ. සමහර පුවක් ගස්වල කරටිය දක්වාම ගම්මිරිස් වැල් එතිල. දෝණියැන්ද එන්නෙ මේ සියල්ල බුක්ති විඳින්න නේද කියන කල්පනාවත් එක්ක හින්නි හාමිනේ ගෙ හිත ප්‍රීතියෙන් කැළැඹුණා. මේව දැහින් දැක ගන්න කළු මහත්තයට ජීවත් වෙන්න වාසනාවක් තිබුණෙ නෑ නේදැයි හිතෙන විට හීන් දුකකුත් ඇති වෙනව.

මිනිස්සු නම් බොහොම ගුණ යහපත් උදවිය බව ගෙට පය ගහපු ගමන්ම ආපු පිරිසෙ කාට කාටත් තේරුම් ගියා. ඇරල තිබුණු තේ මේසය නම් එහේ සූදානම් කරපු එක තරමට සරු නැහැ. 'මිනිස්සු නම් ටිකක් ලෝබ වගෙයි. එහෙම නැතුව දියුණු වෙන්නත් බෑ' කියල හින්නි හාමිනේ හිත හදා ගත්ත. ඊළඟට ඇගේ හිතේ හට ගත්තෙ මහ බයක්. සැකයක්. කවුරු හරි බොරු කේළමක් කියල වැඩේ ගැස්සිලා යන්න බැරි නැද්ද?

අඟහරුවාද උදේ රතු මහත්තය එනව දුටු ගමන් හින්නි හාමිනේ ගෙ සරුවාංගෙ ගැහෙන්න පටන් ගත්ත. තීරණාත්මක ගමනක්.

කියාපු විදියට පොරොන්දු ඉස්ට වෙනව නම් වැඩේ ස්ථිර බව රතු මහත්තය කිවුව. ලොකු නිහඬ හිනාවක් එක්ක හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ බර හුළඟෙ ගියා. මූහුණ කල එළි වුණා. මේ කතාවට කන් දීගෙන හිටපු සිරියලතා කඩ් මුඩියෙම වතුර ලිප තියන්න මුළුතැන් ගෙට යනව. වෙන දා නම් අම්ම ගෙ සංඥාව ලැබෙන තුරු රතු මහත්තයට තේ හදන්න සිරියලතා උනන්දු වෙන්නෙ නැහැ. ලිපි ගිනි දල්වන ගමන් ඇය, උස් හඬින් නැගෙන රතු මහත්තය ගෙ කයිවාරුවටත් ඇහුම් කන් දෙනව.

"මේ වැඩේ එකලාසයක් කරල එක මාසෙ යන්න කලියෙං අපේ ඕර්සියල් උපාසක මහත්තයවත් කොටු කොරන්නං කො මම"

"අනේ ඔව් රතු මහත්තයො... ඒ වැඩෙත් වැඩිය කල් අරල බෑ..."

"තැනක හොඳ නේස් නෝන කෙනෙක් නං ඉන්නව. හැබැයි පත්ත දෝරෙ... මස් පරුවතයක්!"

ඒක පාරටම අම්මයි රතු මහත්තයයි මහ හයියෙන් හිනා වෙනව. [illegible] හිනා.

දැන් හින්නි හාමිනේ කුලුණකට හේත්තු වෙලා, දෑත ළැම මත පටලවාගෙන හිස් අහසට බැල්ම යොමු කරගන කල්පනාවට වැටිල. මූහුණට කනස්සලු පෙනුමකුත් නැගී ගෙන ආව.

"හනේ මංද... මේ ළමය ගෙදරිං එළියට දෙනව කිවුවම මගෙ නං ඇඟටත් පණ නැතුව යනව"

හින්නි හාමිනේ හිහිල්ලුව.

"ඕං ඒ පාර ඔහේට බණ්ඩක්තරත් දුර වැඩි වෙලා!"

"නෑ... නෑ..."

ඒ පාර හීන් හාමිනේ දෙ තොලට හීන් හිනාවක් මතු කර ගත්ත.

"මගෙ හෙවණැල්ල වගෙ හිටපු දරුවනෙ රතු මහත්තයො"

"මේකෙං වෙන්නෙ හෙවණැල්ල ටිකක් දික් වෙන එක විතරනෙ"

හින්නි හාමිනේ පහත් වෙලා වීත්ත වාටියෙන් කඳුළු පිහ දා ගත්ත.

•

For E-Pusthakalaya

4

සිරියලතා දීග ගියා. ලොකු බරකින් නිදහස් වෙලා. හින්නි හාමිනේගෙ හිතට සතුටක් සැහැල්ලුවක් දැනෙනව. ඒත් බැලු බැලූ අත රජ කරන්නෙ පාළුව. අන්ධකාරය. දුව ළඟ පාත ඉන්නව නේද කියල හිත හදා ගන්න කොපමණ වෑයම් කළත් ගෙදරින් පිට වුණා නේද, දූන් අනුන්ට අයිති ගෑනියෙක් නේද කියල හිතෙන වෙලාවට නම් පපුවෙ ගින්දර පත්තු වුණා.

ආරියදාස, මාතර නගර සබාවට මාරුවක් හදා ගන්න කොපමණ වෑයම් කළත් ඒක ඉස්ට කර ගන්න නාම බැරි උණා. ආරියදාස පහයි කාලෙ බස් එක අල්ලන්න ඕනැ නිසා හින්නි හාමිනේ හතරට නැඟිටල බත උයන්න ඕනැ. මාතර ඉස්ටේසමට බයිසිකලයෙන් යනව නම් අම්ම ඊටත් පාන්දර නැඟිටින්න ඕනැ. ඒ නිසා ආරියදාස සල්ලි ගියා කියල මසුරුකමට බයිසිකලේ යන්නෙ නෑ.

අම්ම ගෙ තනි නො තනියටත් එක්ක, ඇය [illegible] වෙලාවටම නැඟිටින්න ඕනැ කියල හිතාගෙනයි ආරියදාස කවරදාත් නින්දට ගියේ. පොල් ටිකක් හෙම ගාල දෙන්නත් පුළුවනි. ඒත් මිනිහට හොඳටම නින්ද යන්නෙ පාන්දර යාමෙ.

ආරියදාස නික්ම ගියාට පස්සෙ ආයෙත් ඇඳේ වකුටු වෙන සිරිතක් හින්නි හාමිනේ ළඟ නැහැ. මී මැස්සි වගේ වැඩ. වළං පිඟන් හෝදල, ලිපේ අළු අරන් දාල, කුස්සිය අස් පස් කරල බිමට එළිය වැටීගන එන විට ගේ දොර මිදුල අතු පතු ගාලත් අහවරයි. ඇඳුමක් කැඩුමක් හෝදන්න වාගේ වැඩක් නොතිබුනොත් උදේ නවය වන විට හින්නි හාමිනේ ගෙ වැඩ පළ අවසන් වෙනව. කම්මැලි හිතුනාම පිළිසඳරක යෙදිල තනිකම, හාංකාව දුරු කර ගන්න පැලැංගොඩ ගෙදරට හරි කෝපිවත්තෙ සේරම් ඉස්කෝලෙ හාමිනේ හරි බලන්න යන එක හින්නි හාමිනේගෙ සිරිත. සමහර දාට මැදගොඩ ගෙවල් පැත්තටත් යනව.

සිරියලතා බැඳල ගියාට පස්සෙ, ඕනැ කමක් නැතුව දයානි එන්නෙ යන්නෙත් නැහැ. 'මේ නාකි මාත් එක්ක මොනව කතා

කරන්නද කියල ඇරා හිතනව ඇති' යි හින්නි හාමිනේ හිතුව.

මේ කියන දවසේ හින්නි හාමිනේ මැදගොඩ ගිහින් යටියන්තොට හාමිනේ එක්ක කියෝ කියෝ හිටල ගෙදර එන විට ඉර මුඳුන් වෙන්න ආසන්නව තිබුණ. සිරියලතා ඇවිත් පාළු ඉස්තෝප්පුවෙ වාඩි වෙලා ඉන්න බව දකල දුර තියාම හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ පසුතැවිල්ලක් හට ගත්ත.

"ඇවිත් හුඟක් වෙලාද දුවේ?"

"මං එනකොට දහයමාරයි... අම්ම කොයිබ ගියාද?"

මූණෙ සිරියාවකුත් නැහැ. වචනවල ළෙංගතු කමකුත් නැහැ. 'ගෑනිට තරහ ගිහිං' කියල හින්නි හාමිනේට හිතුණ.

"මං මැදගොඩ පැත්තෙ ගියා"

හින්නි හාමිනේ වෙන දාට වැඩිය අත තද කරල 'කරස්' ගාල දොරේ යතුර කැරකෙවුව.

"අම්ම කොහෙ ගියාද කියල දයානිගෙං ඇහුවම කොහෙ ගියාද දන්නෑ කිවුවෙ"

සිරියලතා මූණත් ටිකක් දික් කරගන බෑග් එකත් උස්සගෙන [illegible]

"කවුද හිතුවෙ උඹ අද ඒවි කියල"

දෙන්නට දෙන්න කතා බස් කළේ කිසිම සරදාවකින් වත්, සන්තෝසයකින් වත් නෙවෙයි.

"අම්ම කොයිබක හරි යන කොට දයානිටවත් කියල යන්න. මං ආවෙ ඊ ළඟ බස්සෙකේ යන්න හිතාගෙන"

මෙහෙම ආඩපළි කියන්න තමුන් කළ වැරැද්ද මොකද්ද කියල හින්නි හාමිනේට තරහ ගියා.

"ඉතිං යන්න තිබුණනෙ... ගිහිං වෙන වෙලාවක එන්න තිබුණනෙ"

සිරියලතා ගල් ගැහුණා. දත කට පූට්ටු උණා වාගෙ. අම්ම නියැපොත්ත ඕනැ වැඩේට පොරවම ගත්ත නේද කියල හිතුව. හින්නි හාමිනේ හැරිල බලන කොට, සිරියලතා මූණත් බෙරි කර ගෙන උළුවස්සට හේත්තු වෙලා ඉන්නව. හින්නි හාමිනේට දුක හිතිල.

"ඇයි ළමයො දවස පුරාම තනියෙං මේ ගුහාවට රිංගගෙන

For E-Pusthakalaya

For E-Pusthakalaya

5

දවසක් උන්හිටි ගමන් සොපිහාමි ඒ ප්‍රශ්නෙ අහපු ගමන් හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට මදි පුංචි කමක් දැනුණා. දීපල්ලකො උත්තර. හරි. අදහසක් ආව.

"ඒ ළමයට මේ දවස්වල හෙලවෙන්න හැටියක් නෑ. කුඹුරු වැඩ..."

"මං හිතුව මුකුත් අමුත්තක්වත්ද කියල"

"නෑ කාම නං එහෙම දෙයක් දැන ගන්න නෑ..."

"අම්ම දාල යන්න බෑ කියල ඒ දවස්වල කොච්චරවත් නාහෙං අඬ අඬා හිටපු ගෑනි!"

සොපිහාමි එහෙම කියන්නෙ සමච්චලේට වගෙ ඇඹිත්තක් හිනා වෙවී.

"ළඟ පාත හිටිය කියල තිස්සෙම දුවන්න පනින්නත් බැනෙ දෙයියනේ"

"ඔව් ඉතිං ගොයං වැඩ කාලෙට නං [illegible] තමා"

හින්නි හාමිනේ ඔළුව හෙල්ලුව. 'හෙට[illegible] ගිහිං එන්න යනවද. නෑ. එයත් දැනගන්න ඕනෑ ඇවිත් යන්න එන්න. දැම්මම ඔහොම නම් තව දරුමල්ලො ඇති වෙන කොට කොහොමට හිටීවි ද' කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ කලකිරීමක් මෝදු වෙනව. ගෑනු දරුවො ඇති දැඩි කළාම කවද හරි පිටටම තමයි. ඇත යවලත් බෑ. ළඟ තියාගෙනත් බෑ. අලුත් ගෙදර ලොකු මහත්තෙලාට වෙලා තියෙන ඇබැද්දිය හින්නි හාමිනේට මතක් වෙනව. පවුලෙ හිටියෙ දුරු දෙන්නයි. වැඩිමලා බෙරලපනාතරට දුන්නා. පිට ඇරියොත් තමුන් තනි වෙන නිසා බාල දුව ගෙ පුරුසයව ගෙදර බින්න බස්සොව ගත්ත. අවුරුදු දෙකයි ගත වුණේ. දැන් දුවල බෑනල එකතු වෙලා අම්ම තාත්තව පන්න ගන්න කුරුමානම් අල්ලනව. පොඩ්ඩ එහා මෙහා වෙන කොට බෑණඩි මාමණ්ඩිට තඩි බානව. ඕනෑ වෙලාවක බැලුවොත් අම්මල දුල විරසක වෙලා. මේව කල්පනා වෙන කොට හින්නි හාමිනේට හිතෙනව සිරියලතාව ඔයිට වඩා ළං කර නො ගත්ත එක හොඳයි කියල. නංගි වැඩිපුර යන්නෙ එන්නෙ නැති එක ගැන ආරියදාස ගෙ හිතත් හරි නැහැ.

"ඈ ළමයො... උඹ මය බස්සෙකේ යන එන වෙලාවටත් නංගි ඉන්නව මෙම දක්කෙ නැද්ද?"

"නෑ අම්මෙ... එතනිං යන්නෙත් කළුවරේ. එන්නෙත් කළුවරේ නෙ. ගේ කන්ද උඩ හිංද හරියට මුකුත් පේන්නෙත් නෑ නෙ"

"මං තරක හීනෙකුත් දැක්ක. මේ ළමය නාවෙ අසනීපෙං වත්ද කියන්නත් බෑ"

"ඉතිං අම්මට ගිහිං බලල එන්න බැරියැ"

වැඩට යන එන අතර වාරෙ කඩේට ගොස් රත්නසිරි මස්සිනා මූණ ගැහෙන්නත් ආරියදාසට හිත් දෙන්නෙ නැහැ. එහෙම ගියේ එකම එක දවසයි. ඒ යන විට මස්සිනා ලොකු බඩු තොගයක බිල් දානව. 'මං මේ වැඩේ ඉවර කරල එනකං අයිය ඇඹිත්තක් ඉන්න' කියල මස්සිනා කිවුව. ඒක ඉවර වෙන වැඩක් නො වෙන බව පෙනුණු නිසා, 'මං පස්සෙ වෙලාවක එන්නං' කියල ආරියදාස එළියට බැහැල ආවෙ, හය හමාරෙ කඹුරුපිටි බස්සෙක වැරදුණොත් තවත් පැයක් මාතර තපින්න වෙන නිසයි.

තව දුරටත් කාටවත් පළියට බලා හිටල බැහැ. හෙට උදෙන්ම බ[illegible]ත්තයි හින්නි හාමිනේගෙ කල්පනාව. එහේ උතුරන්න තරම් කෝපි, ගම්මිරිස් ඇතත් හුණ්ඩු දෙක දෙකවත් අරගන යන්නෝනෑ කියල හිතා ගත්ත. මුකුත් හද හදා ඉන්න වෙලාවක් නෑ. කඩෙන් ඔය බිස්කට් වගෙ මොනව හරි අරගන යනව. මොකෝ කන්න බලාගන ළමයි ඉන්නව කියලයැ.

•

අම්ම එන කොට සිරියලතා වී වගයක් අව්වෙ දමන්න ලෑස්ති වෙනව. මේ වෙළන්න හදන්නෙ ඊයේ පෙරේද ගෙට ගත්තු අස්වැන්න. අම්ම දැකපු ගමන් සිරියලතා ගැස්සුණා.

"හා නේ... අම්ම ඇවිත්... බස්සෙක නවත්තන සද්දෙවත් ඇහුන් නෑනෙ..."

සිරියලතා කුල්ල බිම තියල ඉස්සරහට දුවගෙන ඇවිත් අම්ම ගෙ අතේ තියෙන අඩු වැඩිය මල්ල අකට ගත්ත.

"එන්නම්මෙ ඉඳ ගන්න"

"හුඟ දොහකිං නො දැක්ක හිංද උඹව බලල යන්නාව. මං හීනෙනුත් දැක්ක"

"එන්න බැරි උණා අම්මෙ... වැඩ වැඩ"

හින්නි හාමිනේ සාලෙ සැටියක ඇඳි ගත්ත. අහලින් යනකොට

[illegible]

සිරියලතා බැඳල ආවට පස්සෙ අස්වැන්න නෙළන පළවෙනි කන්නෙ මේක තමා. ආරියදාස වැඩ කළාට දන් කුඹුරෙ අයිතිකාරි සිරියලතා නෙ. දං වී ටික ලැබෙයි ද නැද්ද කියල ගැති බයේ ඇති. හිත්ති හාමිනේගෙ යටි හිතේ හිතා. වී ගෙනත් දෙන්න නම් අදහසක් නැහැ. ඕනැ නම් ඇවිත් ගෙනිච්චාවෙ කියලයි හිත්ති හාමිනේ කියන්නෙ.

මොකක්දෝ ටොක්, ටොක් ගානව හිත්ති හාමිනේට ඇහුණා. නැඟිටල බරාදෙ පැත්තට ගියා. සිරියලතා ගෙ නැන්දම්ම බරාදෙ පුටුවක වාඩි වෙලා. හිත්ති හාමිනේ ඇවිත් බවක් තවම දන්නෙ නැහැ. කන් ඇහෙනව හොඳටම අඩුයි. උගුර කඩා ගෙන කෑ ගහන්න බැරි හින්ද සිරියලතා අම්ම ආ වීත්තිය තාම කිවුවෙ නෑ. හිත්ති හාමිනේ එබිකම් කරනව දුටු ගමන් නැන්දම්ම හුඹස් කට වගේ කට ඇර ගත්ත.

"මේ අම්මට මුලත් විඩක් ඕනැ වෙලා... මක්කොම තියෙද්දි මං මේ [illegible] අම්මෙ"

"[illegible] අත පනු කරන්න තාක" යි කියා ගෙන හිත්ති හාමිනේ ඉස්සරහට එනව.

"ඇවිත් මෙහෙං වාඩි උණානං හිත්ති නංගියෙ"

නැන්දම්ම ගෙ කටේ සද්දෙට උළුත් සෙලැවෙන තරම්. එයා ගෙ හිතේ ඇති අනෙක් අයගෙත් කන් ඇහෙන්නෙ නෑ කියල. හිත්ති හාමිනේ ඔරව වන වනා හිනා වෙච් බණ්ඩාත්තර හාමිනේ ළඟට යන ගමන්, නිකම්ට වාගෙ කුස්සියටත් එබිකම් කළා. මුදු නාගෙන විහත් රාත්තෙ යට ගොඩ ගහල තියෙන කුණු වෙව්වි ඇල. රට ඇඳුනු ගොවඩි මහත් බැන ඕව කටෙන් පිල්ලි ගහගෙන එනව නැහැ.

හිත්ති හාමිනෙයි, නැතයි කතාවට වැටුණ. බණ්ඩාත්තර හාමිනේ එයා ගෙ වාත අමාරු ගැන කියාගෙන යන ගමන් විත්තෙ උත්සල දුණ හිතේ නෙන්තුව. ටිකක් ඇදිමිලා. අනිකත් මිනෙනමලු. ඊළඟට ඇය කියවන්නෙ සිරියලතා ගෙ වර්ණනාව. මොනගාම හොඳ ගු. දරුවාතුට වැඩිය ගැලකිල්ලෙන් කනය මෙන් ටික හදල දෙනවැයි කියන්නෙ. හොඳට දුක ගැන බලනවාලු. හිත්ති හාමිනේ ගෙ හිතේ මෝදු වෙනන එන්නෙ ආඩම්බර කමක්වත්, හෙළුවක් වත් නොවෙයි. දුකට රත් වුණු ඉරිසියාවක්, හිත් වේදනාවක්. බණ්ඩාත්තර

හාමින් කියන ඔය හොඳ ගති ගුණ සිරියලතා ළඟ තියෙනව ද කියන එක හින්නි හාමිනේට නම් සැකයි. ඔය කියන විදියට තමන්ට නම් සැලකුවෙ නෑ නේද කියන නෝක්කඩුව හිතේ පහළ වෙන්න පටන් ගත්ත.

සිරියලතා අම්මට හදාගන එන්නෙ කිරි තේ එකක්. වැස්සි වදල කිරි තියෙනව.

"දූවේ මට නං කිරි එපා. නිකං තේ එකක් හොඳා"

එහෙම කිවුවෙ නැන්දම්ම.

"නෑ... අම්මට බොන්න මං බාර්ලි ටිකක් ලිපේ තිබ්බ"

"කරදර වෙන්නෙපා දරුවො... මටත් තේ හොඳා"

"මොකද්ද කරදරයක්"

එහෙම කියාගෙන සිරියලතා ආයෙත් කුස්සියට යනව. බණ්ඩත්තර හාමිනේ මෙහේ පුර වරුණාව කියෝනව. හින්නි හාමිනේ එහේ තොරතුරු කියනව. බැලුවහම අහගෙන ඉන්න කෙනාට හිතෙන්නෙ දෙන්නම ලෙඩ වා[illegible] දණිස්වල වාතෙ. මෙයා ගෙ උරහිස්වල වාතෙ. මෙයා එයාට බෙත් කියනව. එයා මෙයාට බෙත් කියනව. අරය කියනව ඕකට ඇල් වතුර අගුණයි කියල. මෙයා කියනව තමන්ට නම් අගුණ උණු වතුරය කියල.

"මේ ළමය හැම දාම ළිඳෙං වතුර ඇදල මට නාන්න වතුර උණු කරල දෙනව. විඳින වදයක් දුටුවාම මගේ පපුව පත්තු වෙනව"

සිරියලතාට එහෙම සහතික දෙන ගමන් නැන්දම්ම හුහුල්ලනව. හින්නි හාමිනේ ගෙ කනේ හරියට උල් අනින්න වගේ.

"ලේලි කෙනෙක් ගේන්නෙ ඒකට තේන්නං... දූං ඉතිං මම නෙවෙයි එයාගෙ අම්ම. ඔහේ..."

දෙ නෑනෝ සද්ද නගල හිනා වෙනව. මාළු කාරයෙක් කෑ ගහන හඬ පාර පැත්තෙන් ඇහුණ. සිරියලතා කලබල වෙලා.

"තෝර මාළු ද දන් නෑ"

සිරියලතා එහෙම කියාගෙන, සල්ලි ගන්න කාමරේට දුවන හැටි හින්නි හාමිනේට පෙනුණ.

"එපා දූවේ... මං දූං බත් කන්න ඉන්නෑ..."

"නෑ අම්මෙ... අම්මට කන්න නං ඊයේ ගෙනා බල මාළු ඇති.

මෙහෙ අම්මට කසාය බීබී ඒව කන්න අගුණයි නෙ"

සිරියලතා සල්ලිත් මිට මොළව ගෙන පාර පැත්තට දිවුව. මෙතැන ඉන්න හිටින්න හිත් නො දෙන තරමට හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ දුක, ඉරිසියාව, කලකිරීම පිරිල. වැදූ මවට වඩා පිට ගැනියක් දුවට ලොකු වෙලා නේදැයි හිතේ මහ ගෝසාවක්. එන කොට නම් ගෙදරින් දොරට බැස්සෙ දවල්ට සිරියලතා ගෙන් බත් කටක් කාලම එන්න හිතාගෙන. දැන් නම් බීපු කිරි එකත් ඔක්කාරෙ කරල යන්න තරම් හිතෙනව. සිරියලතා තෝර මාළු නෑ කියාගෙන ගෙට ගොඩ වෙනව.

"මාත් යන්නෝනෑ ඉතිං"

හින්නි හාමිනේ හිතලම 'දූවේ' කෑල්ල අතෑරල කතා කළා.

"බෑ... බෑ. අම්මෙ... බත් කාල මිසක යන්න බෑ"

"පිස්සුද... මට ගිහිං කන්න ගෙදර බත් තියෙනව"

කටවල් දිහා බලාගන හිටපු බණ්ඩත්තර හාමිනේට අම්මල [illegible] ගෙ කතා බහ තේරුම් ගියා.

"අ[illegible] හාමිනේ කෑම ටිකක් කාල මිසක් යන්න බෑ"

"අනේ අද නං බෑ අක්කෙ... මං දැන් යන්නෝනෑ"

සිරියලතා ගෙ නැන්දම්ම ඊට වැඩිය පෙරැත්ත කළේ නැහැ. කෝ හක්මන අප්පුහාමි කියල හින්නි හාමිනේ ඇහුවම උන්නැහෙ කුඹුරු පැත්තෙ යන්න ඇති කියල බණ්ඩත්තර හාමිනෙ කිවුව.

ගිහින් එන්නම් කියන්න හිතාගෙන, හින්නි හාමිනේ කුස්සියට කර පොවන විට සිරියලතා පොලයක් බිඳින්න ලෑස්ති වෙනව. හින්නි හාමිනේ අත් දෙකත් පස්සට කරගන හීන් සැරේ දූවට ළං කළා. අම්මල දූවල කසු කුසු ගාන්නෙ මොනව ගැන ද කියල බණ්ඩත්තර හාමිනේට පැහැදිලි නැහැ. තවම එහෙම, අමුත්තක් දැන ගන්න නැහැ කියල සිරියලතා ලජ්ජාවෙ ඇඹැරි ඇඹැරි අම්මට හෙළි කළා.

"එහෙනං මං ගොහිං එන්නං"

දවල්ට බත් ඩිංගක් කාල යන්න කියල දුව කොපමණ පිංසෙණ්ඩු උණත් හින්නි හාමිනේ තීරණේ වෙනස් කළේ නෑ.

"මං යනව බණ්ඩත්තර අක්කෙ"

"අනේ මංද... මොකෝ අපි බැඳල නවත්ත ගන්නයැ"

For E-Pusthakalaya

කෑම පස්සෙ දවසක බැරි යැයි කියා ගෙන නෑන මෙ උල හිසත් අත ගාල හින්නි හාමිනේ එළියට බැස්සා. අම්මව හිස් අතින් අරින්න බැහැ. සිරියලතා කඩිමුඩියෙ අරතාපල් ගෙඩි හත අටකුයි, බොම්බයි ඇඹුල් ගෙඩි දහ පහළොවකුයි කඩදාසි උරයක දමාගෙන පස්සෙන් ගියා.

"අම්මෙ... මේං මේකත් ඔය බෑග් එකට දා ගන්නකො"

එපා කියල හිත හදන්නෙ මොකටද හිතල හින්නි හාමිනේ ගමන් මල්ලෙ කට ඇරිය. සිරියලතා පොදිය ඇතුළට දැම්ම. අම්මත් එක්ක පාරටම ආව.

"මද්දහං වෙලාවට බසුත් අඩුයි"

බස් එකක් කොයි වෙලාවෙ ඒවි ද කියන්න බැහැ. ලිපේ ගින්දර අඩු කරල එන්න බැරි උණා කියල සිරියලතා කිවුව. බස රොස් වෙව්ද කියන්න බෑ.

"බස් එක ආහම මම යන්නං... දූව ගෙදර යන්න"

"එහෙනං මං එන සුමානෙ විතර ඇවිත් යන්න එන්නකො අම්මෙ"

"කරදර අස්සෙ නාවට කමක් නෑ"

සිරියලතා හැරිල බැලුවෙ අම්ම හොඳ හිතින් ඒක කිවුවද දැන ගන්නයි. යන්නෙ ඒ තරම් හිතේ ප්‍රසාදෙකින් බව නම් මුහුණෙන් පෙනෙන්නට තිබුණෙ නැහැ. බස් එක ඈත කන්ද අදින හඬ ඇහුණා.

"ඕං බස්සෙක එනව අම්මෙ... මං යනව එහෙනං"

සිරියලතා පඩි පෙළ නැගගෙන ගියා. බෑග් එකේ තියෙන දේ හින්නි හාමිනේ දන්නව. කුණු වෙච්ච අල, රටඇඹුලවලින් ආවෙ වස ගන්දස්සාරයක්. බස් එකේ මිනිස්සුත් නාස් මිරික ගනීවි. හින්නි හාමිනේ හැරිල බලන විට සිරියලතා නො පෙනී ගිහින් තිබුණා. අල, ඇඹුල් පොදිය එළියට ගත්ත. අත පද්දල විසි කළා පාරෙන් එහා පල්ලමේ ලැහැබට.

අම්ම බස් එකට ගොඩ වෙන බව සිරියලතා දැක්කෙ හමිනං ගහේ අතු අස්සෙන්. තමා අම්මට සත්කාර කළා මදිය කියන හැඟයකුත් එක්ක සිරියලතා ගෙ හිතෙ කැබුලක් හට ගැනීගෙන ආව.

6

බදාද දවසක උදේ දහයට විතර සිරියලතා අම්ම බලන්න ආව. පොඩි වෙව්ල් කූඩෙක එලවුළු ඇඹිත්තකුත් දමාගෙනයි ඇවිත් තිබුණෙ. ඇඳගෙන ඇවිත් තිබුණෙ, සායම පිළිස්සුණු වොයිල් සාරියක්. සිරියලතා ගෙට පය ගහපු ගමන් අමුතු එළියක් වැටුණා වාගේ හින්නි හාමිනේට දැනුණා. ඇස් දෙකේම කඳුළු ගුලි. සතුටු කඳුළු වෙන්න ඇතැයි සිරියලතා හිතුව. ඇය අම්මගෙ උර හිසට ලිහිලෙන් අත තියාගෙන කතාව පටන් ගත්ත.

"අම්ම හුගක් ඇදිල ගිහිං නෙ?"

"මම පහු ගිය ටිකේ උණ ගැනිල හිටිය ළමයො... ඉතිං වාඩි වෙයංකො"

...ණු වෙව්ල් සැට්යෙ වාඩි වුණා.

"දැං හොඳයි ද අම්මෙ?"

"දැං නං හොඳයි. තාම හරියකට ඇගට පතට පණ නෑ..."

"අම්ම නිකමටවත් අයිය අත පණිවිඩයක් එවුවෙ නෑනෙ"

"මොකට කරදර කරනවද කියල දැන්නුවෙ නෑ"

"ඇයි අම්මෙ මට දිවැස් තියෙනවෑ... කියල එවන්නෙපායැ"

සිරියලතා ගෙ හිතේ තියෙන අමාරුව එසේ මෙසේ එකක් නො වන බව හින්නි හාමිනේට පෙනුණා. එක අතකින් ඔහොම විඳවන්නත් ඕනැ.

"අම්ම ඉංග්‍රීසි බෙහෙද ගත්තෙ?"

"නෑ මං කසාය බිවුව..."

අම්මල දූවල ටික වෙලාවක් කතා නැතුව හිටිය.

"දයානි ඇවිත් කසාය ටික උණු කරල දුන්න. ඈරත් අහල පහළ නො හිටිය නං කවුරු කොරන්නද"

සිරියලතාගෙ හිතට හරි නැහැ. ඊත් ඒ පාර අම්මට දයානි හොඳ වෙලා! දුන් නම් අම්ම ඔව කියන්නෙ කමන්ට වදින්න බව සිරියලතාට වැටැහුණා. අනික් මිනිස්සුන්ගෙ ගෙවල් දොරවල්

For E-Pusthakalaya

වල තියෙන වැඩ රාජකාරි ගැන තේරුම් ගන්න අම්මලාට බැරි හැටි!

"අයියත් එහෙමනං නිවාඩු දාල ඉන්ට නැතෑ?"

"ඔව්... ඒ ළමයත් තුං දොහක්ම වැඩට ගියෙ නෑ"

"අයිය කෑවෙවත් කොහොමද?"

"දයානි තමයි ඇවිත් බතක් මාළු පිත්තක් රත් කරල දුන්නෙ"

සිරියලතා ගෙ ඇඟ හීතල වී ගෙන ගියා. අම්මත් ඇඳට වෙලා හිටිත්දි, දයානිත් එහෙම ගැවසුනා නම්, අයියයි දයානියි අතරෙ මොන මොන දේවල් සිද්ද වෙන්න ඇද්ද කියල සිරියලතා කල්පනා කරන්න පටන් ගත්ත.

"ඒක නේන්නං අම්ම එපා කිවුවත් ඇවිත් මට කියන්න අයියට යුතු කමක් තියෙනවනෙ"

මේව ඔක්කොම සිරියලතා ගෙ චාටු කතා කියලයි හින්නි හාමිනේ හිතන්නෙ. මේ ඉන්න සිරියලතා ඉස්සර මේ ගෙදර හිටපු සිරියලතාවත්, හිතේ මැවිල හිටපු සිරියලතා[illegible] නේද කියලත් හිතුණා. ඒ උණත් දරු හැටිකාරයෙ [illegible] බැහැර වෙන්නෙත් නැහැ.

දූන් තමාට දරු සම්පතක ලකුණු පහළ වෙලා තියෙන බව සිරියලතා මෙවෙලෙ හෙළි කළා. හින්නි හාමිනේ ගෙ ඇස් දෙක මෙන් ඒ පාර බබලනව. ඇගේ පතේ තිබුණු ඇලි මැළි ගති කොහේ ගියාද නැහැ. දූවට ඕනැ කරන උපදෙස් දෙන්න, කැමැති දොළ දූක් කෑම ගැන හෙම විපරම් කරන්න පටන් ගත්ත. නැන්දම්මත් දෙන්නෙ ඔය උපදෙස්මය කියල සිරියලතා හිනැහෙන්න පටන් ගත්ත. ඒව හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට අල්ලන්නෙ නෑ.

"උන්දැ ඕව ගැන මට වැඩියෙන් දනගෙන ඉන්නම එපායැ. මං වගේ යැ. හතර දෙනෙක් වදාපු ගෑනිනෙ"

සිරියලතා කුස්සිය දිහාවට යන ගමන් අල්ලපු කාමරේ දිහා බැලුව. අලුත් වී ගෝනි ගොඩ ගහල තියෙන බව දුටුව. අලුත කපා පාගා ගෙට ගත්තු අස්වැන්න වෙන්න ඕනැ. ගෝනි ගණන හිතෙන් ගැනල බැලුව. විසි හතරක් තියෙනව. කුඹුර තමන්ගෙ නමට ලියන්නත් කලියෙන් අයිය කුඹුර වැඩ කරල තිබුණු නිසා මේවායින් කොටසක් බලාපොරොත්තු වෙන්න හොඳත් නැහැ. අයිතියකුත් නැහැ කියල සිරියලතාට හිතුණ. මේ වතාවෙ වී දෙන්න හැදුවත්

නො ගෙන ඉමු කියල මේ වන විටත් සිරියලතා රත්නසිරි එක්ක සම්මුතියකට ඇවිත් හිටියෙ. ඒ උණත් ඊ ළඟ කන්නෙ වැඩ කරන්න ඉස්සර කුඹුරෙ පලහිළවුවත් බේරුමක් කර ගන්න ඕනැ කියල දවසක් රත්නසිරි සිරියලතා සමඟ කියල තිබුණ.

දූව වී ගෝනි ටික දිහා බලන විත්තිය අම්ම දුටුව.

"ටැට්ටරයක් අල්ලගෙන උඹට වී ටිකක් එවන්නවත් අයියට වෙලාවක් නෑ" යි හින්නි හාමිනේ කියාපි.

"අනේ ඕන් නෑ අම්මෙ. මේ ගමන නං ඔය එහෙත් වී තියෙන්නෙ ටිකක්. මේ ගමන ඔය හරියකට පැහුනෙ කන්න දෙහෙකට පස්සෙලු"

"ආ...?"

ඒ බොරුව නම් අම්ම අදහන්නෙ නැති පාටයි. සිරියලතා උළුවස්සට පිට දී ගෙන දෑත් ළැම මත පටලවා ගත්ත.

"ගොයි තැං වැඩත් ළං උණා... නේද අම්මෙ?"

"[illegible] සුමානෙ හාන්නත් ආරියදාස ටැට්ටරේ පොරොන්දු කර ගත්ත"

සිරියලතා ගෙ මූණ ටිකක් නරක් වී ගෙන ගියා. තමන්ට නිකමටවත් මතක් නො කර අයිය හිතු මතේට එහෙම කරන එක වැරැදියි කියලයි සිරියලතා හිතන්නෙ. ලෝක නම්බුවට ඔප්පු තිරප්පු ලියල ඇවැද්ද දීල එයාම බදාගෙන කන්න හදනවද කියන්න බෑ.

"අපේ එක්කෙනා ඊයෙත් ඔය ගැන මතක් කළා. අයිය වැඩ කරන්නෙ නැත්තං එයාවත් ඇවිත් වැඩ කරන්න ඕනැ කිවුවෙ"

බලා හිටිත්දි වගේ හින්නි හාමිනේ ගෙ මූණ අඳුරු වුණා. සිරියලතා එන්න ඇත්තෙ එකත් එකටම කුඹුර ගැන හොයා බලන්න වෙන්න පුළුවනි. එහෙම නැත් නම් වී ටික දැක්කම තන්නාසෙ හිතුණ වෙන්ටත් බැරි නෑ. ආරියදාස නොදී හිටීවි කියල ගෑනි බය වෙලා ඇති.

"රත්නසිරි වැඩ කරනවනං ආරියදාස ඔතට ඇඟිලි ගහන්න යන එකක් නෑ... වැඩ කළත් අස්සැන්න ඒ ළමය ගන්න එකක් නෑ. උඹට ලියාපු කුඹුර නෙ"

"ඒක යස කතාවක්නෙ අම්මෙ. නිකං කුඹුරු වැඩ කරල දෙන්න අයියට පුළුවනෑ"

For E-Pusthakalaya

"එහෙම නෙවෙයි ළමයො මං කිවුවෙ... රටේ ලෝකෙ කෙරෙන හැටියට උඹේ කොටහ දේවි"

හින්නි හාමිනේ දුව ගෙ මූණ බලල හිනා වෙන්න වෑයම් කළා.

සිරියලතා වහල දිහා බලා ගෙන ඔළුව හොලවනව. කුඹුර ගැන කතා කරපු එක ගැන අම්මගෙ හිත නරක් උණාද කියලත් සැකයි.

"නෑ අම්මෙ... අරය කිවුව රස්සාව කොරන අතරෙ අයියට කුඹුර වැඩ කරන්න ඉස්පාසුවක් තියෙයිද කියන්න බෑ කියල. ඒකයි"

කටේ තොලේ නො ගෑවී සිරියලතා ගෙ කටින් පිට වුණ මුසාවාද වැල අහල හින්නි හාමිනේ හිනාවකින් සරදම් කළා.

"වෙනදත් කුඹුර වැඩ කොළේ රාජ කාරිය කොරද්දි බව උඹ කිවුවෙ නැද්ද?"

උත්තර දී ගන්න බැරිව සිරියලතා ලජ්ජාවෙ බිම බලා ගත්ත. හින්නි හාමිනේ කතා බස් කරන අතරතුරේම තේ වත් කළා. සිරියලතා ගෙ බැල්ම කුස්සියෙ අහු මුලු පුර[illegible] පෙනේර වළල්ලක් බිත්තියෙ ඇණයක [illegible] තිබුණ. සිරියලතා ඒක අතට ගත්ත.

"මේ පෙනේර පට්ටම අම්මට ඕනෑ ද අම්මෙ?"

සිරියලතා කට කොන ඇද කරගන අම්මගෙ මූහුණ බැලුව.

"උඹට ඔන්නැං ගනිං"

හින්නි හාමිනේ හැඳි ගාපු තේ එකට සීනි ඇත්ද බලන්න හුට්ටක් අත්ලට දාල ලෙව කාල බලන ගමන් කිවුව.

"එහේ පිත්තල සැල්ලඩ කෑල්ලක් තියෙනව. ඒක හයි කර ගත්තාම මේකෙං තව හුඟක් වැඩ ගත්තැකි"

"පුළුවං නේන්නං"

සිරියලතා පෙනේර පට්ටම අරගෙන මකුළු දැල් කඩල දූවිළිවලට කටින් පිඹබ. අරගන යන්න තීන්දු කරල අහවරයි.

කවුදෝ ඇවිත් කතා කරනව ඇහිල හින්නි හාමිනේ එළියට යනව. සිරියලතා අඩු කෝප්පෙ තේ එක බිබී, මේසෙ උඩ තියෙන හැළි වළං වහුං ඇරල බැලුව. අයියට ගෙනියන්න පාත්දර උයාපු කෑමවලින් දවල් කෑමට අම්මා ඉතුරු කර ගත්තු කොටහ. කරවල.

වැටකොළු. සම්බල. බත් නම් පොල් කටු හැඳි දෙහෙකට වඩා නෑ. කොහොමටවත්ම බත් කන්න නම් ඉන්නෙ නෑ කියල සිරියලතා ආ ගමන් කියාපු නිසා හින්නි හාමිනේ බොරුවට පෙරැත්ත කළෙත් නැහැ. හින්නි හාමිනේ ආයෙත් කුස්සියට එනව.

"කවුද අම්මෙ?"

"කරෝලිස් අප්පු නෙ... කොහිල දලු ඕනැද අහනව"

"කොහෙ හරි කාණුවකිං උදුරං එන්න ඇති" යි හිනා වෙවී සිරියලතා තේ මංඩි ටික විසි කළා.

"අයියටත් තාම මුකුත් නෑ නේද අම්මෙ?"

"හනේ මංද. රතු මහත්තය නං ඔය ඇවිත් යන්නෙ"

සිරියලතා අත් දෙකත් පස්සට එකතු කරගන මුළුතැන් ගෙයි සක්මනේ. කට ඇරිච්චි මල්ලක් බිම. පාත් වෙලා බැලුව මොනවද කියල.

"ඔකෙ වේලපු ගම්මිරිස් වගයක්"

"හරි වැඩේ අම්මෙ උණේ... එදා අම්මා ගෙනිහිං දීපු ගම්මිරිස් [illegible] මේසෙ උඩ තියල තිබුණ. අර ගොල්ලගෙ තාත්ත ඒ ටිකත් විකුණන ගම්මිරිස්වලට දාල දීල. ඊයෙ ගම්මිරිස් රුපියල් දහයක ගෙනාව. එක ඇට වීසි පහක් නෑ"

"දූං ගම්මිරිස් ගණං තමා... ඉතිං ඔයිං ටිකක් අරං යන්න බැරියැ"

අම්මයි දුවයි සාලෙට ඇවිත් වාඩි වෙලා, වට පිටාවෙ ඕප දූප කතාවට ඇද ගත්ත. සිරියලතා දයානිගෙ වගතුග ගැනත් අහන්න අමතක කෙරුවෙ නැහැ. ඔර්ලෝසුව දිහා බලල, ඊළඟ බස් එකේ යන්නටත් ඕනැ කිවුව. මොන මොනව හරි එකතු කරල සිරියලතාගෙ බෑග් එකට දමන්න හිතාගෙන හින්නි හාමිනේ නැගිට්ටින්න වෑයම් කළා. ඒත් එක පාරට නැගිට ගන්න බෑ. තුනාටියට අත තියා ගන්නව. වේදනාවෙ මූහුණත් ඇඹුල් කරගෙන.

"එක පාරට නැගිට ගන්න බෑ ළමයො. තව එක කසාය වඩී තුන හතරක් නොබී මේ කඩුත්තුව නිච්චාවක් වෙන්නෙ නෑ"

"ඒක නේන්නං... ලෙඩක් හැදුණාම අම්මා කවදාවත් නිට්ටාවක් වෙන කං බේතක් ගන්නෙකක් යැ"

ඔහේ කසාය තම්බ තම්බා බීපු පළියට ගුණයක් ලබා ගන්න බැහැ. නිදි නො මරා, ඇල් වතුර අත පත නො ගා වෙහෙස

For E-Pusthakalaya

මහන්සි නො වී පාඩුවේ වෙන්නත් ඕනෑ බව හරියට නො දන්නව වගේ සිරියලතා කතා කරන හැටි!

"අම්ම සුමානෙකට එහේ යං. කසාය ටිකක් බීල එනෑකී" හින්නි හාමිනේ ටිකක් සද්ද නගල හිනා වෙනව.

"යකට හිටිව්!"

"අයියටත් මගෙ සුමානයක් නමාරක් එහෙ හිටල වැඩට යන්න බැරියෑ"

අම්ම කතාවක් නැති නිසා සිරියලතා ආයෙමත් මෙහෙම කිවුව,

"සුමානෙකට මෙහෙ බලා කියා ගන්න කරෝලිස් අප්පුට කියනව"

"යකට කෙරිල තියෙයි වැඩේ!"

"මගෙනම මය මක්කොම බදාගෙන හං ලෙඩ සනීප කර ගන්න බෑ අම්මෙ"

සිරියලතා හිතේ නැති බරක් මවා පාන්න හදනව.

"අනේ සිරියලතෝ... මේ නො සෙරෙපු දේවල් ගැන කතා කරන්න එපා"

එහෙම කියාගෙන හින්නි හාමිනේ නැගිටල ගියා. සිරියලතා එකොළහ මාරෙ බස් එකේ යන්න ගෙයින් එළියට බැස්ස. ගෙදර තිබුණු පරණ සෙරෙප්පු කුට්ටමකුත් වේවැල් කූඩෙ ඇතුළෙ. මනාගෙනවත් නෑ.

හින්නි හාමිනේ ඉස්තෝප්පුවෙ කුලුණට පිට දී ගෙන බලා හිටිය. අත ඉස්සුවාම මේ හරියෙ කොතැනක උණත් බස් එක නතර කරනව. ඒ උණත් සිරියලතා පයින්ම හංදිය පැත්තට යන්නෙ එතැන ඉඳල බස් ගාස්තුව සත පහකින් අඩු වෙන නිසයි.

සිරියලතා එනකොට, ඉදල් කෝම්පාලගෙ කඩේ ඉස්සරහ මාර ගහ යටින් සොයි හාමි පාරට බැස්ස. සොයි හාමි ප්‍රින්සිපල් බංගලාවෙ බත උයන්න හිමින් එනව වෙන්න ඇති.

"පොච්චියේ සිරියලතා නෝනව දකපු කල්... ටිකෙ නවත ආ ගමං ද?"

සොයි හාමි කට පුරා හිනා වෙවී සිරියලතාගෙ බාහුව අල්ලි ගත්ත.

"නෑ මං උදේ ආවෙ"

"ඉතිං ආ පයින්ම ආපහු යන්නෙ?"

"අම්මට සනීප නෑ කියල ආරංචි වෙලා එහෙ එක්කල යන්න හිතාගෙනයි මං ආවෙ... දැං සනීපයි කියල යන්න බෑ කියන්නෙ"

"වයසට යන කොට අපි කවුරුත් මහොම තමයි නෝනා. කම්මු හදා ගත්තු පැල තමයි මාළිගාව"

"ඒක නෝන්නං... එක සුමානයක් හිටල එන්න යං කිවුව... නෝ අඩිය තොල්ලන්නෙ නෑ... මොකෝ වඩාගෙන යන්නයැ?"

"උණ ගැනිල හිටිත්දී මාත් දවසක් බලන්න ගියා. මං යනකොට දයානි තැඳ උයනව. දයානි හිටිත් දී මට කොරන්න වැඩකුත් නෑ නෙ. කතා කර කර හිටල ආව"

සොයි හාමි දයානි ගැන කරපු කතාව නම් සිරියලතාගෙ හිතට එච්චර ඇල්ලුවෙ නැහැ. උපාසක අයියට පදයක් හැදෙන්න වගෙයි යන්නෙ.

"කට තැවෙනකං අඬ ගැහුව... යන්න බෑම කියන්නෙ... මටත් එහෙ දාල ඇවිත් මෙහෙ ඉන්න හැටියක් නෑනෙ සොයි හාමි"

For E-Pusthakalaya

... පුනා කතා කරන්නෙ, සොයි හාමි ආයෙත් දයානි ගැන කතා කරන එක වළක්වන්න හිතාගෙනයි. ගහ යට හිට ගෙනම, බණ්ඩාන්තර ගෙදර පාරවිටුව ටිකක් කියවාපු සිරියලතා, අඩිය ඉක්මන් කරල හංදිය පැත්තට ගියා.

සොයි හාමි පල්ලම බැහැගෙන එනකොට, හින්නි හාමිනේ ගෙට නැගෙන තැන කවුල්ල ළඟ බලාගෙන ඉන්නව.

"සොයි හාමි දැං ද ඉවරවෙලා එන්නෙ?"

"ඔව් හින්නි හාමිනේ... දුවත් ඇවිත් ගියා නේද?"

"ඔව් කන්නවත් නොහිට ගියා"

"මෙත් මොන්න හින්නි හාමිනේ එහේ එක්කල යන්නාව කිවුවෙ"

"මග අඬ ගහපු පළියට පිට නැංවල ගිහිං ඒ මිනිස්සුංට කරදර කරනැකියෑ මං"

"ඒක නං හැබෑව... මං නොක්කඩු කිය කිය ගියා. මං යනව"

හින්නි හාමිනේ ගේ පැත්තට හැරුණෙ, හිතේ ලොකු කලකිරීමක් ඇතුව. සිරියලතා සොයි හාමි එක්ක කියල තියෙන්නෙ මොන තරම් බොරුවක්ද? මොකටද මහොම බොරු ඇද බාන්නෙ?

සලකන බව රටට අඟවන්න. සිරියල්තා මෙහෙම වෙනස් වේවි කියල හින්නි හාමිනේ තුන් හිතකින්වත් හිතුවෙ නැහැ. කලකිරීම පිටම හිතට දුකකුත් දැනෙනව. පට්ටම බේර ගන්න රට්ටු එක්ක බොරු කිම ගැන තරහත් යනව.

හැන්දෑවෙ ආරියදාස වැඩ ඇරිල ආ වෙලේ, උදේ නංගි ඇවිත් ගිය විත්තිය හින්නි හාමිනේ කිවුව. සිරියලතා කුඹුර ගැන කියපු කතාව නම් පුතාට හෙළි කරන්න හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට මොකද්ද වගෙයි. අයිය නගෝ හිත් අමනාපයක් ඇති කර ගනීවිද? ඒත් නො කිය පුළුවන්ද?

"නංගි නිකං ඇවිත් යන්න එන්නැති?"

හින්නි හාමිනේ හිනා වුණා. ඒ අමුතු සිනාව, ආරියදාසට තේරුම් ගන්න අමාරුයි.

"මොකෝ අම්ම තනියම හිනා වෙන්නෙ?"

"නෑ.... රත්නසිරි කිවුවලු උඹ මේ පාර කුඹුර වැඩ කරනවද නැද්ද දැනගෙන එන්න කියල"

ආරියදාස එක පාරට හැරිල අම්මගෙ [illegible] බලුවා. "උඹ වැඩ නො කරනවනං එයා වැඩ කරන්න හිතේ තියෙනවලු"

ආරියදාස යටි තොල විකාගෙන ඔළුව හොලවනව. ඇස්වලට කඳුළුත් පිරිගෙන ආව. නැති උදවිය නම් තව කමක් නැහැ. මේ කන්නෙට විතරක් නඟාගෙ මාමණ්ඩි වී බුසල් එකසිය විසි පහක් විකුණල තියෙනව. ඇද්ද වැඩේ!

"අනේ මටෝන් නෑ... එහෙනං ඇවිත් වැඩ කර ගත්තාවෙ"

හින්නි හාමිනේගෙ හිත ටිකක් ගැස්සුණා. නම උපාසක වුණාට පොඩ්ඩ එහා මෙහා වෙන කොට ආරියදාස නයා වගෙයි. ටික වෙලාවක් නිස්සබ්දව හිටල හින්නි හාමිනේ මෙහෙම කියනව. පුතාගෙ හිත නිවන්නත් එපායැ.

"එකාතකිං එහෙම හෝදිසි කරපු එකේ වැරැද්දකුත් නෑ. උඹ නො කරනවනං නෙ එයා කරනවැයි කියන්නෙ. දූං එයාලගෙ කුඹුරනෙ"

එක පාරට ජුවල් ගියාට අම්ම කියන කතාවත් හරි.

"අර වී ගෝනි ටික දුටුවම සිරියලතාට තන්නාසෙ හිතිල එහෙම කිවුවද කියන්නත් බෑ"

සමහර විට රත්නසිරිගෙ නම් හිතකවත් ඔහොම අදහසක් නැතුව වෙන්නටත් පුළුවනි. නංගි ගැට ගහපු සූත්තරයක් වෙන්ටත් බැරි නැහැ කියල ආරියදාසට හිතුණ.

"මම හිටිය නං වී ටිකෙං දෙකෙං පංගුවක් අරං යන්න කියනව" හින්නි හාමිනේ හික් හික් ගෑව.

"දුන්නොත් නං එපැයි කියන එකක් නෑ. බාගයක් දෙන්න මොකෝ සිරියලතා ඕවට බිත්තර වී, පෝර, තෙල් හෙම දීල තියෙන වැ?"

"මං හෙටම මස්සිනාට ලියුමක් දානව කුඹුර වැඩ කර ගනිං කියල"

"කලබල නැතුව ඔහොම ඇබින්දක් ඉවසපංකො පුතේ. සිරියලතා කිවුවට ඒ ඉලංදාරියගෙ හිතේ ඔහොම අදහසක් තියෙනවද කියල අපි දන්නෑ නෙ"

"එහෙනං අම්ම කතා බස් කරල දෙකෙං එකක් බේරුං කරන්න කො... ඒතකං මං කුඹුරට බහින් නෑ..." යි කියාගෙන ආරියදාස ළිඳ [illegible]

•

7

උන් හිටි ගමන් දයානි අන්තරස්ධාන වෙලා. හොර රහසෙම කා එක්කද පැනල ගොහින්. සයිමන් අප්පු පිස්සා වගෙ එහෙ මෙහෙ යනව. හොයනව. අංජනම් එළි බලන්න, සාස්තර අහන්න, අරය මෙයා හොඳයි කියන තැන් හොයා ගෙන යනව. කා එක්ක ගියාද, කොහේ ඉන්නවද කියන්න දන්නා කෙනෙක් නැහැ. පහු ගිය කාලෙ කඹුරුපිටි පාරෙ ප්‍රයිවට් බස් කොන්දොස්තර ගැටයෙක් එක්ක උකුළ මූකුළ කරන බව දුටු අය නම් හිටිය. ඒ හාදයත් දූන් ටික දොහක ඉඳල දකින්න නැහැ.

ඔක්කෝටම වැඩිය පත්තු වෙන්නෙ ආරියදාස ගෙ පපුව. මාසෙකට උඩදී අම්ම අසනීප වෙලා හිටිත් දි ඉඳ හිටල දෙන්න

තුරුල් වෙලා උණුහුමට හිටපු හැටි මතක් වෙනකොට දුකේ බෑ. කාරණා කටයුතු ඕනෑවට වඩා දුර දිග ගිය වෙලාවලුත් තිබුණ. වැඩ ඇරිල ගෙදර එන්නෙ. අදවත් දයානි ගැන ආරංචියක් ලැබිල ඇත්දෝයි හිත හිතා. ඔහෙ නැහැ.

දයානි පැනල ගිය එක හින්නි හාමිනේට නම් පුදුමයක් නෙවෙයි. උන්දෑ මෙහෙම කියනව.

"තිබ්බිච්චි දාංගලේ හැටියට ඔච්චර කාලයක් හිටිය එකත් මට නං පුදුමයි"

ඒ උණත් වෙලාවකටත් උන්දෑටත් දුකයි. පාළුයි. ඒ වගේමයි පාඩුව. අසනීපයෙන් හිටිත්දි තමන්ගෙ ඇඟේ වස්තරේ හෝදු දුන්නෙත්, වතුර රත් කරල නැවුවෙත් ඔය කෙල්ල නේද කියල නාහෙන් අඬනව. කසාය උණු කරන්න, කැඳ හදන්න, මාළු පිනි උයන්න කොපමණ නම් දූම් පිඹින්න ඇත්ද?

අම්ම නැති උණාට පස්සෙ, තමන්ට හරිහමන් කටයුත්තක් කර ගන්න බැරි වේවිය කියල දයානිට හිතුණා වෙන්න පුළුවනි. දූන් විසි දෙකක් නෙ. ඔය ළමිස්සිට දූන් මු[illegible] කටයු[illegible] [illegible] එකලාසයක් කළොත් නාකද අප්පුහාමි [illegible] [illegible] හි[illegible] හාමිනේ සයිමන් අප්පුහාමි ගෙන් ඇහුවා 'තව ඔහෙ වයස තියෙනවනෙ' කියලයි ඒ මනුස්සය කිවුවෙ මදෑ වයස යනකන් බලා හිටිය!

දයානි ආ ගිය අතක් නැතෙයි කියල, සිරියලතා ගෙදර ආ වෙලාවෙ හින්නි හාමිනේ කිවුව.

"හා... නේ... ඇත්තද?"

කවද්ද කින්ද මන්ද කියලත් සිරියලතා ඇහුව. ඒත් ඒ තොරතුර පපුවට වැදුණු බවක් නම් පෙනෙන්න තිබුණෙ නෑ.

"මටත් ඔළුව උස්සන්න බැරි පාඩුවක්"

අම්ම එහෙම කියන විට සිරියලතාගෙ හිතේ ඇති වෙන්නෙ නොරිස්සුමක්.

"දයානි කියල හැමදාමත් අම්මලට කොරන්න ඉන්නෑනෙ"

කොහොම වෙතත් උපාසක අයිය නම් ලොකු මළ පුඩුවකින් බේරුණා කියලයි සිරියලතා කිවුවෙ. ඒ පැත්තෙන් බලනකොට නම් හින්නි හාමිනේටත් සැනසෙන්න හේතු තිබුණ.

හින්නි හාමිනේ කුඹුර ගැනත් දෝණියැන්ද එක්ක කතා කළා. රත්නසිරි කැමැති නම් කුඹුර වැඩ කර ගන්න කියන්නෙයි කියල ආරියදාස කිවු විත්තිය ඇය හෙළි කළා.

"බිත්තර වී යි, පෝරයි, තෙලුයි අරං දෙනව නං දෙකෙං හවුලට වැඩ කරල දෙන්නං කියලත් කිවුව"

මොකද කියන්නෙ කියල අහනව වගේ හින්නි හාමිනේ සිරියලතා ගෙ මූණ බලනව. රත්නසිරි ගෙ නම් හිතේ තියෙන්නෙම බණ්ඩත්තරින් හතර පස් දෙනෙක් එක්කල ඇවිත් තමුන්ම කුඹුර වැඩ කර ගන්න. එතකොට වී ඇටයක් පිට යන්නෙ නැහැනෙ. එහෙම කළොත් මේ ගෙදරට වී ඇටයක් නෑ නේද්දයි හිතෙන විට, ඔය අදහස අම්මට ඉදිරිපත් කරන්න සිරියලතා ගෙ හිතට සත්තිය නැතිව යනව. එහෙම කළොත් අම්මගෙයි අයියණ්ඩිගෙයි කෑමට, කන්නෙකට වී ගෝනි හතරක් පහක් දෙන්නයි අඹු සැමියො කතා වෙලා හිටියෙ. දෝණියැන්ද කතා නැතිව සිටින විට හින්නි හාමිනේ මෙහෙම කිවුව.

"ඔය කුඹුර ගැන උපාසක අයියගෙ හිතෙ තන්නාසයක් නෑ. [illegible] වෙලා උඩුව යායෙ කුඹුරක් වැඩ කරන්නත් ඊයෙ පෙරෙයිද ඒ ළමයට බටුවිට මුදලාලි කතා කරල තිබුණ"

"මං අරයට කියන්නංකො අම්මෙ"

කුඹුරෙ පලහිළවුවෙන් පස්සෙ දෙමස්සිනෝ අතරෙ ඒ තරම් ඇයියක් හොඳයියක් නැහැ. තරහ මරහකුත් නෑ.

කවුරු කවුරුත් කුඹුරු වැඩට බැහැල හිටියත් බණ්ඩත්තරින් වචනයක් ලැබෙන තුරු ආරියදාස කුඹුරට බැස්සෙ නැහැ. ඔය අතර වාරෙ රත්නසිරි ගමෙන් මිනිස්සු එක්කල ඇවිත් කුඹුර වැඩ කළා. ආරියදාස බටුවිට මුදලාලිත් එක්ක උඩුව යායෙ වී පෑල් එකහමාරක් වැඩ කළා.

හොරාට ඉස්සර කැන වැට පනින්න වගේ සිරියලතා දුවගෙන යන්න ආවා. අම්ම කටක් හොල්ලන්නත් පෙරාතුව විත්තිකාරය පැමිණිල්ල ඉදිරිපත් කළා.

"අනේ අම්මෙ අයිය තරහ උණාද දන්නෙත් නෑ. අනික් හැමෝම වැඩ කරත්දි අපේ කොටහ පුරංවෙලාය කියල කවුද අරය එක්ක කියල තියෙනව. ඒ පාර තමයි අයිය කුඹුර අතෑරිය කියා හිතාගෙන එයා එහෙං මිනිස්සු ගෙනත් වැඩ කළේ"

For E-Pusthakalaya

"කමක් නෑ කමක් නෑ... ඒ උණත් ඒ බව නිකමට කියන්න උඹලට යුතු කමක් තිබුණ"

සිරියලතා කර බා ගත්ත.

•

8

හින්නි හාමිනේ ලිං මිදුලෙ දිය සෙවලෙ ලිස්සල වැටිල. ඒ පාර දනිස් ඇටෙ පැනල. ගෙයි එහා මෙහා යා ගන්නත් බෑ. දූත් තමයි ආරියදාසට සංසාරෙ එපා වෙන්නෙ. දයානි හිටියා නම් එක පැත්තකින් අම්ම කෙනෙක් වගෙයි. තව පැත්තකින් බාරියාවක් වගේ. තවත් වෙලාවක සහෝදරියක් හා සමානයි. හැම දෙයක්ම හොයල බලල අඩු පාඩු නැතුව ඉස්ට කරනව.

හින්නි හාමිනෙ ගෙ දණහිස අලි ඔළුව වගෙ තඩිස්සි වෙලා. ඉස්පිරිතාලෙ යන්න කතා කළාට හොලවන්න බැහැ. [illegible] කකුල කපාවි කියල තමයි බය. කැඩුම් බිඳුම්වලට සිංහල බෙහෙත් වාගෙ කොහෙද? සුවය නම් හෙමිහිට තමා. පිහදාන්න පුළුවන් එකක්යැ.

හින්නි හාමිනේට දොට්ට පිළට යා ගන්න හැටියක් නෑ. ආරියදාසට රාජකාරියට යන්න විදියක් නෑ. අරෙහෙ දුවනව. මෙහෙ දුවනව. මැල්ලුම්වලට, පත්තුවලට කොළ, පොතු, මල් මුල් හොයල නිමක් නැහැ. තැවිලි පොට්ටනිවලට ඖසද කොටල වණ්ඩුවෙ තම්බන්න ඕනැ. තෙල් ගාල රත් වෙන තුරු අත ගාන්න ඕනැ. මැල්ලුම් බඳින්න ඕනැ. දවාලට පත්තුව. රෑට මැල්ලුම.

දවසකට දෙහෙකට සැරයක් මැදගොඩ හාමිනේ ඇවිත් ඇප උපස්තාන කරනව. සොපි හාමිත් බේතක් හේතක් හොයල දෙනව. අපරාදෙ කියන්න බෑ. නිමල් හාමි තමයි ඉවර පවර තියෙන හැටියට ඇවිත් මුකුත් රත් කරල දෙන්නෙ.

සමහර දාට ආරියදාසගෙ අත් උදවුවට බලු කපුටෙක් නෑ. අම්මගෙ සාත්තු සප්පායම විතරක් නෙමෙයි. කන්න බොන්න දේ හොයාගෙන ඇවිත් උයා පිහා ගන්නත් සිද්ද වෙනව. මේ අතරෙ

නෝපේ යන්න බැරි නිසා දෙකට දෙවාරෙ දවසක් දෙකක් වැඩටත් යනව. වැඩට ගියාට හිත ගෙදර. අම්ම ළඟ. ආරියදාස විඳවන දුක් ගැහැට දකිනකොට හින්නි හාමිනේට දුක උහුල ගන්න බෑ. සමහර වෙලාවට කඳුළු දිය බේරෙනව. උදේ හවා පුතාට පිං දෙනව. යෝද බල යෝද හයිය ලැබේවා මගේ පුතාට. යටි හිතේ අකැමැත්ත හංග ගෙන වෙලාවකට මෙහෙමත් කියනව.

"අනේ දරුවෝ උඹට මේ කරුමෙ ගෙවන්න බෑ. මාව මාතර ඉස්පිරිතාලෙට ගිහිං ඇරලපං"

එහෙම කිවුවට ආරියදාස කන් දෙන්නෙ නැහැ. මුලදි අකැමැති වුණු අම්ම දැන් ඉස්පිරිතාලෙ හොඳයි කියන්නෙ ඇයි? අම්ම වාගෙ කෙනෙකුට ඇඳක් ලැබෙන්නෙත් නෑ. අම්ම ඉස්පිරිතාලෙ අගු පිළකු ලගිනව බලාගන ඉන්න පුළුවන්ද.

හින්නි හාමිනේ ඔක්පලේ වැටිල සුමාන දෙකයි. ආරියදාස වැඩට ගිහින් තියෙන්නෙ දවස් හතරයි. දූත් රස්සාව ගහල යන්න බැරික් නැහැ. ඇත්ත වසයෙන්ම සිරියලතා මේ ඇබැද්දිය ගැන තවම හාන්කවිසියක් දන්නෙ නැහැ. ඇයි මොකද දූවට දනුම් [illegible] ගෙදරට යන එන අයත් අහනව. සිරියලතා ගෙ බඩටත් පස් මාසයක් නිසා කරදර කරන්න හිතුවෙ නැතිලු. පස් මාසේ බඩ දරු අම්ම කෙනෙකුට කරන්න බැරි වැඩේ මොකද්ද කියල සමහරු අහනව. එනකොට කරදර ඔක්කෝම එන්නෙ පෙරහැරේ. කරන්න දෙයක් නැහැ. පුතේ ගිහින් නංගිටවත් කිවුවොත් හොඳ නේද කියල හින්නි හාමිනේ එක තැන් උණාට පස්සෙ තුන් හතර දවසක්ම ආරියදාසගෙන් ඇහුව. ආරියදාස නෙවෙයි ගණනකටවත් ගත්තෙ. ඒ තරමටම නඟා ගැන කලකිරිල.

පුතා රස්සාවෙන් දිස් මිස් කළා කියල දූත් කොයි වෙලාවෙ ලියුම ඒවිද කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ ඇඟ ගැහෙනව.

"එන නො එන එක එයාගෙ වැඩක්. උඹ කොයි එකටත් ගොහිං නංගිට මතක් කරපංකො පුතේ. අන්තිමට දෝසාරෝපනේ එන්නෙ දූන්නුවෙ නෑ කියල නෙ"

වැඩ ඇරිල එන ගමන් කඩයට ගොඩ වෙලා රත්නසිරිට කිවුවත් ඇතෙයි කියල හින්නි හාමිනේ වතාවක් කිවුව. ඒත් ඔය මනුස්සය නංගිට කියන්න අමතක කරාවිද කියන එකත් සැකයි. දූත් නම් සිරියලතාට කියන්න යන්න තරමට ආරියදාස ගෙ හිත බුරුල්

For E-Pusthakalaya

වෙලා හොඳටෝම හෙන්ඩත් වෙලා. අද යනවද හෙට යනවද කිය කියා හිත දැකට ඇද්ද.

හින්නි හාමිනේ ගෙ කකුල පුවය පෙන්වන්නෙ බොහොම හෙමිහිට. දන් කැක්කුමක් රුදාවක් නම් නැහැ. අල්ලනකොට රිදෙන්නෙත් නැහැ. බිත්තියට අත තිය තියා ඇබිත්තක් එළියට පහළියට යන්නත් ඇහැක් වෙලා. ආරියදාස මොන සාත්තු සප්පායම කළත් දරා ගන්න පුළුවනි. පිස් පෝච්චිය හෝදන්න අරගන යනකොට තමයි හින්නි හාමිනේට උහුලන්න බැරි.

සෙනසුරාදා උදෙන්ම ආරියදාස බණ්ඩක්තර ගියා. අරගන ගිය කිරි හට්ටිය පැත්තකින් තියල ඉඳ ගත්ත. සිරියලතා උළුවස්සට පිට දී ගෙන. හිස් මුදුන ඇඟිලි තුඩුවලින් කස කසා අයියණ්ඩිගෙ මුහුණ බලන්නෙ සැකයෙන් වගේ. මූණෙ හැටියට නම් හොඳ ආරංචියක් ගෙනාව වෙන්න බැහැ. ආරියදාසත් එක පාරටම අම්මගෙ විත්තිය කියන්න වෑයම් කළේ නැහැ. ආවට මොකද ඒ තරමට හිත දූෂ්‍ය වෙලා.

"හුග දොහකිං මට ඇවිත් යන්න එන්නත් බැරි උණා. අම්මට හෙම කොහොමද අයියෙ?"

ආරියදාස නංගිගෙ සරීරෙ දිහා හොඳට බලනාව. පොච්චියේ ඇදිල ගිහිං තියෙන හැටි. හැටි දක්කාම තෝක්කඩු පාගහ වචනයක් කියන්න හිත් නො දෙන තරමට ආරියදාසගෙ අනුකම්පාව ඇවිස්සිලා.

"මොකෝ උඹ නිකං හුඹහෙං ඇදල අරං වගේ?"

සිරියලතා එක පාරටම බිම බලාගෙන නෑ කිවුව. ඇස්වල කඳුළුත් පිරිල වගේ. නෑ කිවුවට පිළිගන්න බැහැ. ඒ උණත් ඕව හාර අවුස්සන්නෙ මක්කටද කියල ආරියදාසට හිතුණ. පිරිමියෙක් එක්ක කියන්න බැරි ලෙඩක් වෙන්නත් බැරි නෑ නෙ. සිරියලතා ඒ පාර ඔළුව උස්සල හිනා වෙනාව. දෙවෙනි පාරටත් අම්ම ගැන අහනාව.

"අම්ම හෙම සනීපෙං නේද අයියෙ?"

"අම්ම එක තැං වෙලා අදට දාසය දවසක්"

සිරියලතා උඩ විසි වුණා.

"මොනාව.... එකතැං වෙලා?"

සිරියලතා ගෙ ඇස් ගුලි එළියට ඇවිත් කට ඇරිල. හොඳටම භ්‍රාන්ත වෙලා. ආරියදාස, වෙච්චි තත්පැත්තිය විස්තර කළා.

"ඇයි අයියෙ එහෙම නං ඉස්පිරිතාලෙටනෙ යන්න තිවුණෙ?"

මෙච්චර දවස් පෙරුම් පූරල ආවෙ ඔය උපදේසෙ අහගන්න නෙවෙයි කියන්න තරම් ආරියදාසට කේන්තියි. මූණ ඇඹුල් කරගෙන අහක බලා ගත්ත.

"හැබැයි කල් ගියා උණත් කැඩුං බිඳුංවලට නං හොඳ සිංහල බෙත් තමා"

සිරියලතා එහෙම කිවුවෙ අයියගෙ හිත හදන්න වෙන්නටත් පුළුවනි. ඕන් දන් ආරියදාසගෙ මූහුණ ඇබිත්තක් පැහැපත් වෙනාව.

"මං ආවෙ ටික දොහකට උඹට ගෙදර ඇවිත් ඉන්න බැරිද අහන්න. වැඩට නොගිහිංම දෑං මගෙ රස්සාවට තට්ටු වෙන්නෙ කොයි වෙලේද කියන්න බෑ"

සිරියලතා කම්පා වෙන්නෙ ඒ ගැන නෙවෙයි. අම්ම මේ තරම් බරපතළ ආපදාවකට ගොදුරු වෙලත් නිකමට දනුම් නො දීම නෑ.

"කොච්චර ලොකු වෙනස් කමක්ද... ඕක මට දන්නන්න දවස් දාසයක් ගතවෙනකම්ම බලං හිටියනෙ"

"එහෙම කළේ උඹේ බැරි අමාරුකං ගැනත් හිතලයි"

'මං ඕව පිළිගන්නෙ නෑ' යි කියන්න වගේ සිරියලතා ඔළුව දෙ පැත්තට වැනුව.

"අද හෙට නං මට නිවාඩු නෙ. පුළුවං නං සඳුද ආවොත් හොඳා"

"සඳුද නං මට ගං සබාවෙ ක්ලිනික් යන්න තියෙනව අයියෙ. මං අඟහරුවාද එන්නං"

ආරියදාස හිත හිතා ආවෙ නම් විස්තරේ කියාපු ගමන් නංගි අම්ම බලන්න එවලේම පිටත් වේවි කියල. දන් බලනකොට එහෙම තදියමක් හිතේ නෑ. ඒත් නගා දුන්නු කිරි තේ එකත් බීල පිටත් වුණේ, අම්මට වඩා නංගි ගැන හිත හිතා. ගෙදරින් එත්දි තිබුණු නො නොරිස්සුම දන් අනුකම්පාවකට හැරිල. නංගිගෙ උර හිස්වල ඇටත් මතු වෙලා. කැපිල පෙනෙන්න තියෙන්නෙ බඩ ගෙඩිය විතරයි. කෑම්, බීම්, වස්තු දේපොළ තිබුණත් නංගි ගත

For E-Pusthakalaya

කරන්නෙ ඔය හිතන විදියෙ සැපවත් ජීවිතයක් නෙවෙයි කියල ආරියදාසට හිතුණා.

•

9

ඉරිද රතු මහත්තය ආව. හඳහනක් අරගන ඇවිත්. පොරොන්දම් ගැළපෙනව නම් බලන්න යන්න දිනයක් තීන්දු කර ගනිමුයි කිවුව. අම්ම අඩිය බිම ගහන තුරු ඔය කටයුතු ගැන හිතන්නවත් බෑ කියල ආරියදාස පස්ස ගැහුව. ඒකත් ඇත්ත. ගෙදර මූලිකය ඇඳේ බලියගෙන හිටිද්දි මොන මඟුල් ප්‍රස්තාද? හෙමින් සැරේ පොරොන්දම් බලල ලියුමක් එවන්න කියල රතුමහත්තය නික්ම ගියා.

ආරියදාස සඳුද වැඩ ඇරිල ඇවිත් මාතර දුම්රිය පොළෙන් පිටවෙන කොට, ලස්සන ළමිස්සියෙක් ගෙ [illegible] වෙරළට ගොඩ ගහල කියල මිනිස්සු කතා [illegible]. හරියට ආරියදාස ගෙ පපුවට මිටි පාරක් වැදුණ වාගෙයි. 'දෙයියනේ දයානිවත්ද?' කොයි එකටත් බලල එන්න ඕනැ. 'මං මුකුත් කරදරේක වැටුණොත් හෙම මූදෙ පනිනව' කියල එක දවසක් දයානි කියාපු හැටි ආරියදාසට මතකයි. කරදරයක් වුණත් ඇගේ එල්ලෙන්නම බලනව මිසක, දයානි එහෙම සිය පණ නහ ගන්න ගෑනිය කියල නම් හිතන්න අමාරුයි. ඒත් කියන්න බැනෙ. ආරියදාස මිනියට එබිකම් කෙරුවෙ ඇඟ ගැහි ගැහි. මේ කළුම කළු සද්දන්ත ගෑනු පරාණයක්නෙ. ඇගේ තියෙන්නෙ තනපටයි, යට සායයි විතරයි. අවුරුදු තිහක තිස් පහක පෙනුම තියෙන කෙනෙක්. ආරියදාස ගෙ පපුවෙ ගැස්ම සාමාන්‍ය අතට පත් වුණේ, මිනිය දුටුවට පස්සෙ තමයි.

අඟහරුවාද හැන්දෑවෙ ආරියදාස වැඩ ඇරිල එනකොට නංගි ඇවිත් හිටිය. ගේ පිරිල වගේ. කිළිටි වෙලා තිබුණු, අම්ම ගෙ රෙදි ඔක්කොම හෝදල වැල් පටේ වනල. ගේ දොර අස් පස් කරල. අම්මගෙ මූණත් අද නම් කල එළි වෙලා. ආරියදාස ගෙ හිතට සැහැල්ලුවක් දැනෙන්න ගත්තෙ කී දවසකට පස්සෙද. නංගි එක

දවස් පහක් හිටියොත් ඇති. ඊළඟට එන්නෙ සති අන්තය.

"මෙච්චර දෙයක් වෙලත් මට නිකමට දැන්නුවෙ නැනෙ. අම්මල හිතාගෙන ඇති මිනිහෙක් එක්ක ගිය පළියට මං ගෙදර අමතක කළා කියල"

රාත්තිරියෙ සිරියලතා මැල්ලුම බදින්න ඉස්සර අම්මගෙ දණහිස පොට්ටනිවලින් තව තවා අයියණ්ඩිටත් ඇහෙන්න නෝක්කඩු කියනව. හින්නි හාමිනේ සද්ද නගල හිනා වෙනව. දැන් නම් දණහිසේ තඩිස්සිය හොඳටෝම බැහැල. ආරියදාසත් ඇවිත් අත පත ගාල ඔබල බැලුව. තව හතර පස් දවස යන කොට, කකුල හරියට බිම ගහල යන්න පුළුවන් වෙයි.

සයිමන් අප්පුහාමි ඇවිත් ටික වෙලාවක් ආරියදාස එක්ක කතා කර කර හිටල ගියා. කුඹුරු වැඩ ගැන මිස දෝණියැන්ද ගැන නම් කටින් වචනයක් පිට කළේ නැහැ.

"දයානි පැනල ගියේ තාත්තණ්ඩිගෙං හෙම මුකුත් හිරි හැරයක් වෙන්න ගිහිංද කියන්නත් බෑ"

සිරියලතා අම්මගෙ මූණ බැලුවෙ, එහෙම වෙන්න බැරිද අහන්න

"උඹ කිවු එක මට තේරුණේ නෑ"

හින්නි හාමිනේ දෙ බැම හකුලෝල බැලුව.

"අම්මට ඕක තේරුං ගන්න බැරිද... දෙන්න තනියම හිටියෙ. බී ගත්තම ඔය මිනිස්සු තිරිසන්නු වගේනෙ."

"නෑ අනේ... සයිමන් අප්පු එහෙම නෑ කෑව බිවුවට"

හින්නි හාමිනේ එහෙම කිවුවෙ සියේට සියේම විස්වාසයක් නැතුව වගේ ඇදල පැදල. එහෙම තාත්තල දුවල අතර සම්බන්දකම් තියෙන නැතුත් නැතුවම නොවෙයි.

දැන් සිරියලතා වට පිටාව ගැන බොහොම හෝදිසියෙන් අම්ම එක්ක කටු කුටු ගානව.

"කොහොම හරි උපාසකයිය බේරුණා"

"ඒක නං ඇත්ත"

•

බදාද ආරියදාස වැඩ ඇරිල එන වීට නගා ආ පහු ගිහින්. මූණ මැළැවුණා.

'නංගි හදිස්සියෙම ගියෙ මොකෝ අම්මෙ?"

"දෙයියො දනී. උදේ රැයිං එන්නං කියල හැන්දෑවෙ ගියේ"

ආරියදාස හිස හෙලෙව්වා. දැන් එයත් පිට ගෑනියෙක්නෙ. අම්ම හිත රිදෙන්න හෙම මුකුත් කිව්වද කියලත් ආරියදාසට සැකයි.

"අම්ම හිත රිදෙන්න හෙම මුකුත් කිව්වෙ නෑ නෙ?"

"උඹට පිස්සුද ළමයෝ"

ටිකකට පස්සෙ හින්නි හාමිනේ තෙපර බබා රහසක් හෙළිදරව් කළා.

"රා.... ත්නසිරිත් අපි හිතං උන්නු මිනිහ නෙවෙයි කියන්නෙ"

"ඒ මොකෝ?"

"සමහර දාට බීගෙන ඇවිත් සිරියලතාට ගහනවලු"

ආරියදාස තිගැස්සුණා. අදහන්න බැරි කතාවක්.

"ඇයි යකෝ බඩිං ඉන්න ගෑනිට ගහන එකා තිරිසනෙක් නෙ"

"ඔය කට ගහගෙන යනකොට පාරක් ගහන්න ඇති බං"

ආරියදාසගෙ හිතෙ සැර බාල කරන්නයි හින්නි හාමිනේ එහෙම දෙඩුවෙ.

"උඹවත් මමවත් බලන්න යන්නෙත් නෑ. ඒකිව මහ නෝන්ජලේට ගණං අරං ඇති"

'මම හොඳ කෙළියක් කරන්නංකො' කියන්න වගේ ආරියදාස යටි තොල සපාගෙන ඔළුව හෙල්లුවා. ඒ වැඩේ නම් දුර දිග යන්න ඉඩ තියන්න හොඳ නැහැ. නංගි හිතුවක්කාර කමට වැඩ කටයුතු කර ගත්තු ගෑනියෙක් නෙවෙයි. අනෙක් අතට අත වන වනා ගියත් නෙවෙයි. ඒ තරමට නිවට නියාලු වෙන්න කිසිම හේතුවක් නැහැ. නංගි කෙට්ටු වෙන්නෙත් ඔය චිත්ත පීඩා නිසා වෙන්න පුළුවනි. සමහර විට අද හිටි ගමන්ම ගිහින් තියෙන්නෙත් රත්නසිරිට බයේ වෙන්න බැරි නැහැ.

අම්ම දැන් වැඩි අපහසුවක් නැතිව ගෙයි එහා මෙහා යනවා. හැරමිටියක වාරුවෙන් වැසිකිළියටත් යා ගන්න පුළුවනි.

ආරියදාස ඇඳට වැටිල කල්පනාව. කොපමණවත් හිතට විංගන්නෙ දයානිගෙ රූපෙ. අනේ දැන් කොහාට වෙලා ඇද්ද? මොනව කරගන ඇද්ද? ජීවත්ව හිටියොත් කොහෙ හිටියත් කමක් නෑ. හොඳින් ජීවත් වෙනව නම් මොකා එක්ක ගියත් කමක් නැහැ.

අනේ කුණුරුවන්ගෙ පිහිටයි!

ඔය අස්සෙම දයානි ගැන රස සිතිවිලිත් හිතට කාන්දු වෙනවා. දයානි ගැන කවියක් ලිව්වොත් නාකද? ආරියදාස ඉස්කෝලෙ යන කාලෙ හොඳ කවිකාරයා. ඊට පස්සෙත් පත්තර සඟරාවලට කවි ලියල, පළවෙලා තියෙනවා. දැන් නම් අවුරුදු ගණනාවකින් ලිව්වෙ නැහැ. ආරියදාස නැගිටල ලාම්පුව පත්තු කළා. මේසෙට වාඩි වුණා.

"මොනවද පුතේ උඹ මේ දෙගොඩ යාමෙ ලාම්පු පත්තු කරගන ලියන්නෙ?"

"මං මේ මාරුවීමක් ඉල්ලල ලියුමක් ලියනව අම්මෙ"

හින්නි හාමිනේට ඕව හැබෑ. ආරියදාස කප කපා කොට කොටා කවි හතරක් ලියා ගත්ත. ඒත් පත්තරේට යවන්න හොඳ කවියකට තියෙන්නෙ එකයි කියල හිතෙනවා. ඒක උණත් හොඳ නම් පළ කරාවි. දයානිත් කොහෙන්වත් හොයා ගෙන හරි පත්තර කියවන බව ආරියදාස දන්නවා. පළ වුණොත් ඇහැ ගැහෙන්න බැරි නැහැ.

'මී මැස්සන් රොනට අඳින
[illegible]
සුදු පාටට බෝලෙ වගේ
පිපෙන බකිනි මල
දකපු ඕනෑ කෙනෙකුගෙ හිත
ඇදෙන බකිනි මල
පරවෙල ගියෙ ඇයි සුන්දර
මගේ බකිනි මල'

ඕනෑ එකක් වෙච්ච දෙන් කියල ආරියදාස පහුවෙන්දම ඔය කවිය ඉරිද පත්තරේකට තැපැල් කළා.

•

කෙටි නිවාඩුවක් දාල වේලාසන ආපු ආරියදාස කෝච්චියෙන් බැහැල කෙළින්ම ගියෙ මස්සිනා වැඩ කරන සාප්පුවට. දෙමස්සිනෝ ටික වෙලාවක් කතා කර කර හිටිය. කතාව අතරතුරෙත් මස්සිනා වැඩ. නංගිගෙ හිතට දුක් දෙන්න එපා. හිරිහැර කරන්න එපා කියල කෙළින්ම කියා ගන්න ආරියදාසගෙ හිතට වාරු නෑ. ආවෙ නම් කියන්න තියෙන දේ මූණටම කියනව

For E-Pusthakalaya

කියල සිංහ වෙස් මවාගෙන. ඒත් දූන් කතා කරන්නෙ බොහොම දියාරුවට.

"මල්ලි ඉඳල හිටල අඩියක් පුඩියක් හෙම ගහනව කියලත් ආරංචියි?"

අහක බලාගෙන හීන් හිනාවක් සහිතව ඒක කියා ගත්තු ආරියදාස මස්සිනාගෙ මූහුණ බලන්නෙ බොහොම සැකයෙන්.

"කවුද කිවුවෙ?"

රත්නසිරි ඇස් දෙක පුංචි කරගන බැලුව.

"මේ කෝච්චියෙ එන්දි යාළුවෙක් කියාපු කතාවකිං මං තේරුං ගත්ත"

"කවුද ඔය යාළුව...?"

"කිවුවට මල්ලි අඳුරන් නෑ. මේ කද්දුවෙ එක්කෙනෙක්"

රත්නසිරි යටි තොල පෙරළුව. ඒ ප්‍රශ්නෙ ඇහුවට හිතේ මහාපයක් නැති පාට ආරියදාසට පෙනුණ.

"මනුස්සයෙක් උණාම ඉඳල හිටලවත් [illegible]ඩක් [illegible]නො වෙන්නෙපායැ අයියෙ"

For E-Pusthakalaya

"ඕ.... චි.... ඒක එහෙම තමා"

ආරියදාස ගෙ කට හඬත් මැළැවිලා. ඉතුරු හරිය කියා ගන්නෙ කොහොමද? මෙහෙම කියනව.

"නෑ... ඉඳ හිට ඔය ඇබිත්තක් කටේ තොලේ ගා ගත්තට නං කමක් නෑ. ඕතන තියෙන වැරැද්ද... වැරැද්ද..."

ආරියදාස ඉන් එහාට යා ගන්න බැරුව උගුර පාදනව.

"වැරැද්ද සීමාව ඉක්මවල ගියාම සමහරුංට තමුංව පාලනේ කර ගන්න බැරුව යන එක. දෙමවුපියන්ට, අඹු දරුවන්ට ගහන්න අඩංතේට්ටං කරන්න යනව. අසල් වැසියො එක්ක සණ්ඩු දබර කර ගන්නව. අනුන්ට හිරිහැරයක් නැත්තං කෑව බිවුවට මොකෝ"

රත්නසිරි හිනා වෙවී අහගෙන හිටිය. කතාව ඔයිට වඩා දික් ගස්සන්න ඕනෑ නැහැ කියල ආරියදාස හිතුව.

"අයිය අද මේ පැත්තෙ ආවෙ?"

"මං ආවෙ ප්ලාස්ටික් පනිට්ටුවක් ගන්න තියේද බලන්න"

"ඔය තියෙන්නෙ අප්පෙ ගමකට... අයියට ඕනෑ එකක් තෝර ගන්නකො"

වැසිකිළියට වතුරවත් ගෙනියන්න බැරියැයි හිතල, ආරියදාස තෝර ගත්තෙ ලීටර් දෙකක් විතර අල්ලන පනිට්ටුවක්.

"ඔක ඇතෑ?"

"ඇති... ඇති... හොඳටම සෑහෙනව"

ආරියදාස සාක්කුවට අත දාන කොට මස්සිනා සල්ලි එපාය කිවුව.

"එහෙම පුළුවනෑ... මල්ලිගෙ බිස්නස්සෙකක්යැ?"

රුපියල් විස්සෙ බඩුවට රත්නසිරි ගත්තෙ පහළොවයි. ඔය ප්ලාස්ටික් බාජනේ ගන්නම ආරියදාස මෙච්චර දුර ආව කියල නම් රත්නසිරි විස්වාස කළේ නැහැ. 'ගෙදර ගිය වෙලාවෙ සිරියලතා, මං බොනව කියල ගතු කියන්න ඇති'. ඒ ගැන සැකයක් නෑ. රත්නසිරිගෙ හිතේ උදහසක් ඇති වෙනව. කලකිරීමකුත් එක්ක. ඒ උණත් මේ වෙලාවෙ මස්සිනාට නරක මූණක් පෙන්වන්නෙ මක්කටද. ඒක සිරියලතා එක්ක බේර ගන්නව.

මස්සිනා දුන්නු සිකරැට් එකත් පත්තු කරගන ආරියදාස එළියට [illegible]න්නෙ නිකම් හම්බු උණොත් විතරයි.

•

රත්නසිරි සාප්පුවෙ හිටල හැන්දෑවෙ ගෙදර ආවෙ ඔළුවෙ මහ බරක් ඇතිව. සුළු සුළු වැරදිවලට පුංචි පුංචි අඬ දබර ඇති නො වෙන්නෙ මොන පවුලෙද. ඒ තරහ මරහ තියෙන්නෙ බත ඉදෙන තුරු විතරයි කියල කතාවටත් කියනව නෙ. හිතේ කෝපය මෙල්ල කර ගන්නම බැරි වෙච්චි තැන කට ගහගෙන ආ වෙලාවට සිරියලතාට පාරක් දෙකක් ගහපු එක ඇත්ත. ඒ වෙලාවල්වල ටිකක් කටේ තොලේ ගෑවිලා තිබුණු එකත් හරි. ඒ උණත් දෙන්න ඉන්නෙ එකිනෙකාට කොපමණ ආදරයෙන් ද කියල රත්නසිරි එන ගමන් කල්පනා කළා. එහෙවු එකේ සිරියලතා ගෙදර ගිහින් ඔය ගැන ගතු කිවුව එක වැරදියි. ඇරත් සිරියලතා ගුටි කෑවෙ එයාගෙම කටේ වරදින් නේද කියලයි රත්නසිරි හිතන්නෙ.

රත්නසිරි හිස් බත් පෙට්ටිය මේසෙ උඩට විසි කරල කාමරේට ගොහින් ඇඳුම් මාරු කරනව. සිරියලතා එබිකම් කළා. කවරදාකවත් නැතුව ඇයි අද අර වගේ පෙට්ටිය විසි කළේ?

"රත්නෙ..."

බිරිය කතා කළාට රත්නසිරි ගාණකට ගත්තෙ නැහැ. ඇය කාමරේට ඇතුල් වුණා. සැමියගෙ මූණට එබිකම් කළා. හිනාවක් නෑ. මගදි කා එක්ක හරි අරෝවක් හදා ගත්තද කියන්නත් බැහැ.

"මොකද ඔයා තරහෙං වගෙ?"

"අනේ මේ පූචානං නොකිය අහකට යන්න"

සිරියලතා තක්කු මුක්කු වෙලා උඩ බිම බලනව. මේ මිනිහට අද මක් වෙලාද? රත්නසිරි මූණත් පුප්පගෙන සරම වලාපට ගගහ කාමරයෙන් පිට වෙලා යනව. සිරියලතත් බොහොම කහස්සල්ලෙන් එළියට එනව. ඕනෑවට වඩා කට ගහගෙන යන්න හොඳත් නැහැ. සිරියලතා කල්පනා කරමින් කුස්සිය පැත්තට ගියා.

රත්නසිරි මුහුණ කට හොදගෙන ඇවිත් බරාදෙ බංකුවෙ වාඩි වුණා. සිරියලතා හකුරු කෑල්ලක් එක්ක අඩු කෝප්පෙට තේ එකක් ගෙනත් දුන්න.

"මං බීගෙන එනවය, ඔහේට හිරිහැර කරනවය කියල අයියණ්ඩිට ගතු කිවුවෙ මාව මට්ටු කරවන්න හිතා ගෙනද?" සිරියලතා ගැස්සිලා ඇස් උඩ ගියා.

"මොකෝ තක්බීර් වෙලා බලා ඉන්නෙ?"

සිරියලතාට, මේ කතාවෙ අගක් මුලක් තේරුම් ගන්න බැහැ. "මම නං අනෙ කවදාවත් අයිය එක්ක එහෙම දෙයක් කියල නෑ..."

"අම්ම එක්ක කියන්න නැතෑ?"

රත්නසිරි, සිරියලතාගෙ දෑසට එබිකම් කරගන හිටීය. 'හොඳයි කිවුව නේද?' යි අහන්න වගේ. සිරියලතා සෝකයෙන් බිම බලා ගත්ත.

"නො කිවුවනං උපාසකය ඒ විස්තර දන්නෙ කොහොමද?" සිරියලතා ගල් ගැහිල බිම බලාගෙන උන්න. අයියට එහෙම 'උපාසකය' කියල කතා කරන්නෙ අවමානෙට. සිරියලතාගෙ ඇස්වලට කඳුළුත් ඉනුව. අම්ම එක්ක නිකමට කියාපු දේ, අම්ම දැන ගත්තත් අයිය මොකටද ඒව කියන්න ගියේ? කම තමුන්ට ගොඩික් බේර ගන්න පුළුවන් පවුලෙ පොඩි ප්‍රශ්න නේද කියල සිරියලතා කල්පනා කරන්න වුණා.

"අද ඔහේගෙ අයියණ්ඩි මට දැනමුතු කං දෙන්න කඩේට ආව. මාත් ඔහෙ මී හරක වගෙ අහගෙන හිටිය. එහෙම දේවල් ගෙදර

ගිහිං කියන්න ඔහේට වටින් නෑ. මං බොන විත්තිය යාළුවෙක්ගෙං දැන ගත්තලු. ඔය කෙබරවලිං මාව තෙම්පරාදු කරන්න එයාට බෑ"

ස්වාමි පුරුසය ගැන සිරියලතාගෙ හිත උණු වුණා. රත්නසිරි ඉඳ හිටල බිවුවත් යාළුවන්ට දැනෙන්න එහෙම පිට ගිහිත් බොන මිනිහෙක් නෙවෙයි. අයිය ඒ ගැන කතා කරන කොට මෙයාට ලජ්ජ හිතෙන්න ඇති. සිරියලතා ගෙ හිතේ අයිය ගැන ඇති වෙන්නෙ කලකිරීමක්. රත්නසිරි ආයෙත් මෙහෙම කියන්න ගත්ත.

"අම්මගෙ සාත්තුවට ගෙදර ගිහිං හිටියෙ දෙදොහයි. ඒ දවස් දෙකට ඔක්කොම හොටේ තියල ඇවිත්. මිං පස්සෙ ඕවෑ පැල පදියං වෙන්න හෙම යන් නෑ... ඕන්නැං අම්ම මෙහෙ ගෙනත් තියාගෙන ඇප උපස්ථාන කළාට මගෙං බාදාවක් නෑ"

සිරියලතා ගෙ ඇස්වලින් කඳුළු පිටාරෙ යන්න ආසන්නයි. රත්නසිරි ගෙ කෝපය සාදාරණයි කියලත් හිතුණ.

පුතයි ලේලිසි අතරෙ මොකක්දෝ ආරවුලක් හටගෙන තියෙන විත්තිය බණ්ඩත්තර හාමිනේටත් තේරුම් ගියා. ඒත් කන් ඇහීමේ [illegible] දේවල් නිරවුල්ව අහගන්න බැහැ.

රත්නසිරි, හිස් කෝප්පෙ සිරියලතා අතට දීල නැගිටල ගියා.

•

10

හින්නි හාමිනේ ගෙ දණහිස දූන් සනීපයි. නවන කොට දිගාරින විට පමණක් ඇබිත්තක් ඇදුම් කනව. දූන් තෙල් ගානව පමණයි. ඊට පස්සෙ සිරියලතා ආවෙත් නැහැ. පස්සෙන්දාත් එනව කියල ගිය ගෑනි. මුකුත් අමුත්තක්වත් ද දන්නෙත් නැහැ.

"මං ඊයෙ ඊ සිරියලතාව හීනෙනුත් දැක්ක"

පුතා දණහිසේ තෙල් ගාල අත ගාන අතරෙ හින්නි හාමිනේ නාහෙන් අඬන්න ගත්ත.

"දූං අම්මට සනීප නෙ. ඒ හිංද එන්න නැතුව ඇති"

ආරියදාස හොරැහින් අම්මගෙ මූණ බලන ගමන් කිවුව. "හෙටවත් සිරියලතා නාවොත් පුතේ උඹ සෙනසුරාදා ගිහිං බලල

For E-Pusthakalaya

වරෙං"

ආරියදාස කතාවක් නැහැ. රතු මහත්තය ගෙනැවිත් දුන්න කේන්දර කොපියත් තාම ලාච්චුවෙ. ආරියදාස ගෙ හිතේ තියෙන්නෙ සෙනසුරාද පෙත්තරේ ගිහින් පොරොන්දම් බලවගෙන එන අදහස.

බඩට හත් මාසෙ ලැබුවට පස්සෙ, චාරිත්තරවල හැටියට සිරියලතා ගෙදර එක්කල එන්නත් ඕනැ කියල හින්නි හාමිනේ කියනව. පළවෙනි ළමයගෙ කටයුතු කර දීමේ වගකීම තියෙන්නෙ මේ පැත්තට ලු.

පහුවදා උදෑහැනැක්කෙ මේන් සිරියලතා ගෙදර එනව. අම්ම ගෙ සැප සනීප ගැන අහල ඉවර වුණු ගමන් නෝක්කඩු කියන්න පටන් ගත්තෙ නැතෑ.

"බලන්නකො අම්මෙ... අයිය සාප්පුවට ගොහිං අරයගෙ බීම ගැන අහල තියෙනව නෙ"

"නෑ?"

හින්නි හාමිනේ තළල රැළි ගස්සල බලන්නෙ, ඒ කතාව අදහන්න බැරිව වගේය.

"ඔව්... ඒකට එයාගෙ හිතට හරියට [illegible] කිවුවෙ මක්කටද කියල මට කෑ ගැහුව"

For E-Pusthakalaya

හින්නි හාමිනේ බය වෙලා. ඔය කතාව ඔච්චර දුර දිග යාවි කියල කවුද හිතුවෙ?

"මං එදා අම්මට කිවු දේවල් අම්ම අයියට කිවූ එකනෙ වැරැද්ද"

"අනේ බොල මං ඒක ආරියදාස එක්ක කිවුවෙ අහිතකිං නෙවෙයි. ආරියදාසත් ඔය ගැන කතා කරන්න ඇත්තෙ සහෝදර කැක්කුමට... පවුලෙ දූ දරුවො එක්ක ඕව ගැන කතා නොකර වෙන කාට කියන්නද"

"ඒ කොහොම උණත් අයිය ඕව ගැන අහන්න ගිය එක වැරැදියි"

"මොකෝ මිනිහට ලැජ්ජ හිතිල ඇවිත් උඹට තඩි බෑවද?" සිරියලතා නොරිස්සුමෙන් මූළු ඇඟම සලිත කළා.

"උඹට කර කාර බන්දල දුන් පළියට එක එකාගෙ අතේ පයේ හිරි හැර ගන්න ඉඩැරල ඇහැ කන පියං ඉන්න බෑනෙ අපිට..."

"මරාගෙන කෑවත් දැං එයා මගෙ සුවාමි පුරුසය... ඒව බේර

ගන්න අපි අපිට පුළුවං"

"හැබෑද... උඹ එහෙනං මෙහෙ ඇවිත් වරු වූරු ගෑවෙ මක්කටද?"

ඕං ඒ පාර, තමන්ට එක පැත්තකින්වත් හොඳක් නැතෙයි කියල සිරියලතා හොටු කඳුළු වගුරන්න පටන් ගත්ත. හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතටත් වේදනයි. මේක හරියට වඳින්න ගිය දේවාලෙ ඉහේ කඩං වැටුණ වාගෙ වැඩක්. දුව මෙහෙම දෙ පැත්තට කතා කරාවි කියල හින්නි හාමිනේ කවරදාකවත් හිතුවෙ නැහැ. මේ විත්තිය දැන ගත්තාම ආරියදාස ගෙ හිතට මොන තරම් රිදුමක් දනේවි දැයි හිතා ගන්නටත් බැරි තරම්. එක අතකින් ඒ උද්දච්ච මස්සිනාට ආරියදාස මොන එහෙකට දනමුතුකම් දෙන්න ගියාද කියල හින්නි හාමිනේගෙ හිතට තරහකුත් ආව.

"ආවාවෙකො ආරියදාස... මටත් නොකිය ගිහිං පණ්ඩිතකං කතා කෙරුවෙ මක්කටද අහන්නංකො මං"

"අනේ අම්මෙ අයියට දොස් කියන්නෙපා"

ඒ පාර සිරියලතා පිං සෙණ්ඩු වෙනව. දැන් ඒ ගැන කතා කළා ඇතියි කියල හිතාගෙන කඳුළු පිහ දදා සිරියලතා කුස්සිය පැත්තට [illegible] තවමත් ඇඹිත්තක් කොර ගහනව.

"දයානි ගැන ආරංචියක් නෑ නේද අම්මෙ?"

"ඕං ඔහෙ ඇරා ඇල්පිටිය පැත්තෙ එකෙක් එක්ක පැනල ගිහිං ඉන්නව කියල කතාවක් තියෙන්නෙ"

"හැබෑද?"

ඒ ගැන ඊට වැඩිය වං හුං දැන ගන්න සිරියලතා උනන්දු නැහැ.

"වරක සුවඳකුත් එනව"

සිරියලතා යාමිතමට හිනාවෙලා අම්මගෙ මූණ බැලුව.

"දිවුල් ගහ ළඟ ගහේ පොඩි ගෙඩියක් පැහිල තිබිල කඩල තිබ්බ ඉදෙන්න. උඹ ආවොත් දෙන්න හිතාගෙන"

"ඒක නං ෂෝක් අම්මෙ"

බිත්ති මුල්ලෙ කුල්ලෙන් වහල තියෙන්නෙ වරකෙ වෙන්න ඕනැ. සිරියලතා ඇරල බැලුව. පොල් ගෙඩියකට වඩා ඇඹිත්තක් ලොකු ඇති. වරක කන්න ඕනැ කියල ඒක කඩල තිබ්බෙ ආරියදාස. හින්නි හාමිනේ කිවුවෙ බොරුව.

"එහෙනං අම්මෙ මේක මං ගෙනියනව"

"අරං පලයං"

සිරියලතා වරක ගෙඩිය සිමෙන්ති උර කොලයක ඔතල වේවැල් කූඩෙට ඔබා ගත්ත.

•

හැන්දෑවෙ පුතා වැඩ ඇරිල ආහම, නංගි ඇවිත් වගපල කියල ගිය විත්තිය හින්නි හාමිනේ කියන්න පටන් ගත්ත.

"එක පාරටම උඹත් ඒ මිනිහගෙං ඕව අහන්න ගිය එක වැරදියි"

"එක පාරටම උඹත් ඒ මිනිහගෙං ඕව අහන්න ගිය එක වැරදියි" මෙන් කොරේ පිටට මරෝ හොඳ හිහින්, සරදාවෙන් සහෝදර හැව්කාරෙට කළ දේ දූන් කාටත් පෙනෙන්නෙ ඇඳේට. මේකත් හොඳ පාඩමක්.

"ඒක නෙවෙයි. ඇරාට ඕනෑ වෙලා තියෙන්නැති කොහොම හරි අම්මගෙ සාත්තුවට එන එක මගාරින්න. ඒකයි ඔක පිට දූම්මෙ"

"අනේ නෑ පුතේ"

"අනේ කෑ නො ගහ ඉන්න අම්මෙ... [illegible] ඇරාගෙ හැටි මං දන්නව... හම්බු වෙච්චාවෙකො මට"

"හා.... හා.... ඕව දිග්ගස්ස ගන්නෙපා උඹල"

"මීට පස්සෙ හෙම ඇරා ඇවිත් කියන කිසිම දෙයක් අම්ම මිං මගෙ කණේ තියන්න හෙම එපා"

ආරියදාස තරහෙ පිපිරි පිපිරි ඉස්තෝප්පුවට ගිහින් කුලුණට පිට දී හිටගෙන අන්දකාරෙ දිහා බලාගෙන කල්පනා කළා. කෑම ලෑස්තියි කියල අම්ම කතා කරන තුරු ගෙට ආවෙ නැහැ. ආරියදාස කෑමට වාඩි උණා. අම්ම බෙදාපු පිඟාන පුතා අතට දුන්න.

"අර පොරොන්දං ගැළපෙනවැයි කියල උඹ රතු මහත්තයට දූන්නුවද පුතේ?"

"ඔව්... ඊයේ ලියමනක් දූම්ම"

අද ආරියදාස ගෙ හිතෙ කනගාටුවක් වගේම සතුටකුත් තියෙනව. පත්තරයට යවාපු 'බකිනි මල' කවිය අද පළ වෙලා. මොකද්ද පුතේ මේ 'බකිනි මල' කියල අම්ම ඇහුවොත් දෙන්න උත්තරේකුත් නැති නිසා ආරියදාස ඒ ගැන සඳහන් කළේවත් නැහැ. දයානිත් ඒක දකින්න ඉඩ තියෙනව. නො දූක්කොත් නම් වැඩකුත් නෑ. දූක්කොත්, තාම මගෙ හිතේ ආදරයක් තියෙන බව

හිතා ගනීවි.

ආරියදාස වෙනද වගේ, බෙදාපු බත් පංගුව අහවරටම කෑවෙ නැහැ.

"මොකෝ ළමයො අද කන්න බැරි?"

ආරියදාස අත හෝදනව දූකල හින්නි හාමිනේ ඇහුව.

"අර වරකෙත් ඉදිල ඇතිනෙ අම්මෙ... ඒකට බඩ ටිකක් ඉඩ තියා ගත්ත"

"මදූයි කොළා!"

හින්නි හාමිනේ හිනා වෙවී නළලට අත තියා ගත්ත.

"ඇයි?"

"සිරියලතා ඒක ගෙඩිය පිටිංම අරං ගියා"

ආරියදාසට ලජ්ජත් හිතුණ. නංගිගෙ කුම්මැහිකම ගැන හිතල හිනා වෙනව.

"ආ ඒකට කමක් නෑ අම්මෙ"

[illegible] කියල හින්නි හාමිනේ ළත වෙන්නෙ දූනුයි.

"අග්ගිස්සෙ තව හොඳ ගෙඩියක් තියෙනව. මං හෙට ඒක පැටීට කියල කඩෝල තියන්නංකො ඉදෙන්න"

ආරියදාස හිනා වෙවී නැඟිටල ගියා.

•

11

දූන් නම් සිරියලතා ගෙ දරු ගැබට හත් මාසෙ පිරෙන්න ඔන්න මෙන්න. කුළුදුල් බබා ලැබෙන්න දුව ගෙදර එක්කල එන බව හිතෙනකොටත් හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට සන්තෝසයි. මේ ගෙදර මතක ඇති කාලයකින් බිළිදෙක් 'උන්ගෑ' ගාල නැහැ. කිරි සුවඳක් හමල නැහැ. ඒ සම්පත් ඔක්කොම උදා වෙනව නේද කියල හිතේ උද්දාමෙ.

මස්සිනා ගෙ බීම ගැන අවවාද කරන්න ගියාට පස්සෙ ආරියදාස

For E-Pusthakalaya

නම් බණ්ඩත්තර ගෙදර පස් පෑගුවෙ නැහැ. එදා තමුන්ට වුණේ, ලියෙ ඇබේ ගළවන්න ගිය වඳුරට සිද්ද වෙච්චි ඇබෑද්දියම නේද කියල තවමත් පසු තැවෙනව.

"හෙටවත් මාත් බණ්ඩත්තර ගොහිං එන්නෝනැ... හත් මාසෙං සිරියලතා එක්කල එන්න හොඳ වෙලාවක් බලා ගන්නත් එපායැ"

මෙ කටයුතුවලට පුතාගෙ ඇප උපදෙස් හින්නි හාමිනේ බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ නැහැ. ආරියදාසත් දූන් ඔවට මැදිහත් වෙන්නෙ නෑ. ළමය හම්බු වෙන්න ආහම නංගි තුන් හාර මාසයක්වත් ගෙදර හිටීවි. ඒකෙන් ටික කලකට හරි අම්මගෙ පාළුව, තනිකම මගෑරිල යාවි. අනිත් එක දූනට ඔය අම්මගෙ තියෙන ඇලි මැලි ගතිත් මඟෑරිල යාවි. තියෙන සුළු සුළු අසනීප ගතිත් හැංගිලා අමතක වෙලා යාවි කියල ආරියදාස හිතනව.

පහුවෙන්ද උදෑහැනැක්කෙම හින්නි හාමිනේ බණ්ඩත්තර ගියා. සිරියලතා හිනා උතුරවමින් අම්මගෙ දෑතම අල්ල ගත්ත. තමන් ආ ගිය කාරණාව එළි කළහම බණ්ඩත්තර හාමිනෙත් කිවුවෙ පරණ චාරිත්තර ඒ විදියටම ඉස්ට කරන එක හොඳ[illegible]යි. හත් [illegible] ගෙදර එන එක ගැන තවම රත්නසිරි එක්ක කතා බහ කලේ නැහැ කියලයි සිරියලතා කිවුවෙ.

"ඕකෙ එච්චර කතා බස් කරන්න දෙයක් නෑ. හොඳ වෙලාවක් බලවගෙන මං දූනුං දෙන්නං"

සිරියලතා ඔළුව වැනුව. මේ ඉරිදාම වෙලාවක් සුද්ද කරවගෙන එන්න ආරියදාසව පෙත්තරේ ගුරුන්නාන්සෙ ළඟට යවන්න හිත හිතා හින්නි හාමිනේ ආ පසු ආව.

වැඩ ඇරිල එන ආරියදාස ඉස්ටේසමේ ඉඳල පාරට එනකොට ආවෙ කඹුරුපිටි පාරෙ බස් එකක්. හක්මන පාරෙ බස් එකක් එනකම් බලා නො හිට ආරියදාස ඒකට නැග්ග. තිහගොඩ හංදියෙ හිටල අඹගහලන්දට ඔය යාර තුං හාර සියේ පයින් යන එක ගාණක් නෑ.

ආරියදාස හංදියෙන් බහින විටත් හීන් අඳුර පැතිරිලා තිබුණ. දූන් මිනිහ පයින්ම ගෙදර එනව. ඒ පස්සෙන්ම වාගෙ කෝමංගොඩ පේමවතිත් ගමන් කරමින් හිටිය. පේමවතී අඩිය ඉක්මන් කරලා ආරියදාසට ළං කළා.

"ආරියදාසයියා පත්තරේට ලස්සන කවියක් දාල තියෙනව අපි

දැක්ක..."

ආරියදාස තිගැස්සුණා. හැරිල බලල හිනා වුණා.

"දයානි ගැන නේද ඒ ලියල තිබුණෙ?"

ආරියදාස බය වෙච්චි තරම උඩ විසී වුණා. බයෙන් ලජ්ජාවත් යටපත් වුණා.

"කවුද කිවුවෙ? මං ලිවුවෙ මලක් ගැන නෙ"

ආරියදාස නොරිස්සුමෙන් වගේම තරහෙන් උත්තර දුන්න. බකිනි මලේ කතාව දන්නෙ තමාත් දයානිත් විතරක් බව ආරියදාසට සහතිකයි.

"ආ... දයානි දවසක් මාත්තෙක්ක කිවුවනෙ ආරියදාසයියා එයාට බකිනි මල කියල කතා කරනව කියල"

පේමවතී අහංකාර කමට ඔළුව නටව නටව හිනැහෙන විට ආරියදාසගෙ යකා ඇවිස්සෙනව.

"පිස්සු... එයා හීනෙං හිතාගෙන ඉන්න ඇති"

[illegible] වෙලාව නිසා හොඳයි. නැත්නම් වචන වලින් හැඟුවට ඇත්ත කතාව තමුන්ගෙ මූණ මතුපිට තියෙන බව ආරියදාස දන්නව. මොකද කරන්නෙ? පේමවතීට බැණල තරහ කරගෙනත් බෑ. ඇත්ත කියල විසඳුමකුත් නෑ. පේමවතී ඒ ගැන තව මොන මොනව හරි අහයි කියල බයේ ගැහුණට මග ඇරල දුවන්න කියල යැ.

ආරියදාස නොරොක් වුණ බව පේමවතීට හැඟී ගියා. ඒ නිසා ආරියදාස ගේ පැත්තට හැරෙන තුරු බැස්සෙ වෙන කතාවකට. ආරියදාසගෙ හිත යට දයානිට තිබුණු ආදරේ ඔන්න දූන් ඇබිත්තක් පලුදු වෙලා. දයානි ඔය කතාව මිතුරියන් කී දෙනෙක් එක්ක කියල ඇත්දැයි හිතා ගන්න බැහැ. ආරියදාස ගෙ හිතේ ගැස්ම තවම ඇරුණෙ නැහැ. මහ නරක වෙලාවක්. පරස්තාවකට උණත් ඔහොම කයි කතන්දරයක් හරස් වෙන්න බැරි නැති වග ආරියදාස දන්නව. 'පොච්චියෙ මේ වෙලාවෙ මං පත්තරේට කවියක් ඇරල කරගත්තු ගොං කමක්'. ඔහොම හිත හිතා තමයි ආරියදාස ගෙට ගොන් නැගුණෙ. පේමවතී දන්න කියන කා එක්ක උණත් ඔය කතාව කියන්න බැරි නැහැ. දෙයියනේ එහෙම උණොත් ගමට මූණ දෙන්නෙ කොහොමද?

For E-Pusthakalaya

හත් මාසෙන් තමාව ගෙදර එක්කල යන්න කතා බස් කර ගන්න අම්ම ඇවිත් ගිය බව සිරියලතා හැන්දෑවෙ රත්නසිරි වැඩෑරිල ආවාම කිවුව. ස්වාමි පුරුෂයගෙ ප්‍රතිචාරෙ දැනගන්න සිරියලතා ඇහිපිල්ලත් නො ගහ මුහුණ බලාගෙන හිටිය. සිරියලතා ගෙ වැඩි කැමැත්ත නම් ගෙදර යන්න තමා. රත්නසිරි ඔළුව හොලව හොලව හුඟක් දුරට හිතා බැලුව.

"ඔය පරණ චාරිත්තර දැං ඒ විදියටම කොරන්න බෑ දෙයියනේ. ලතා එහේ ගොහිං නතර උණාම මටයි කරදරේ. දෙ පැත්තක් බලන්න වෙනව"

සිරියලතා ගෙ හිතේ හීන් දුකක් ඇති වෙනව.

රත්නසිරි වැඩි පුරම බලන්නෙ වෙන පැත්තක්. ළමය ලැබෙන්න තව තුන් මාසෙකට වැඩිය තියෙනව. ළමය හම්බු උණහමක් තුන් මාසයක් විතර එහේම හිටිවි. එතකොට හය මාසෙකටවත් සිරියලතා ගෙ ඇඟට අතක් තියන්න ලැබෙන්නෙ නැහැ. තවමත් දෙන්න ඊට යහන් ගත වෙලා කාලෙ ගත කරන්නෙ ඊයෙ පෙරෙයිද බැඳපු ජෝඩුවක් වාගෙ. කිසිම තේරුමක් [illegible] ඒ [illegible] කර ගන්න රත්නසිරි කැමැති නැහැ.

"ඉස්පිරිතාලෙ යන්න උණත් එහෙ ඉන්නවට වඩා මෙහේ හිටල අතේ දුර නෙ?"

රත්නසිරි ඇඹිත්තක් හිනා වෙලා සිරියලතාගෙ මූණ බලනව. සිරියලතත් හීන් හිනාවක් එක්ක බිම බලා ගන්නව.

"මොකෝ ඔයාට යන්නම ඕනැද?"

"මංදෑ... ඔහේගෙ කැමැත්තක්"

"මං නං කියන්නෙ තොගියට දෝසයක් නෑ කියල"

සිරියලතා හීන් සුසුමක් පිට කළා. දෙන්න අතරෙ කතා බහක් නැතුව තප්පර තිහක් විතර ගත වුණා.

"ආ... මට කියන්නත් බැරි උණා. මේ පහුගිය දාක ඔහේලගෙ අයියණ්ඩි ලියාපු කවියක් පත්තරේ වැටිල තිබුණානෙ"

"හා... නේ... මං දැක්කෙවත් නැතෙ... කවද පත්තරේද? මොන පත්තරේද?"

"පරණ දිවයිනක් පෙරළන කොට මං හදිස්සියෙ කඩේදී දැක්කෙ"

"අනේ ඒක ඔයා ගේන්නෙපායැ"

"ඔයාටත් පෙන්නන්න ගේන්න හිතං හිටිය. පස්සෙ බලනකොට කොල්ලෙක් එකෙ බඩු ඔතල දීල"

අයිය ඉස්සර නම් හරියට කවි ලියාපු බව සිරියලතා බොහොම ආඩම්බරේට කිවුව. ඔය කියන පත්තරේ අයිය ළඟ ඇති. ඉල්ලගෙන බලන්න බැරියෑ. සල්ලිවලට පත්තරේ ගන්න සිරිතක් මේ ගෙදර නම් නැහැ. රටේ මොකක් හරි ලොකු කලබලයක් ගැන විස්තර තිබුණොත් විතරක් තමයි රත්නසිරි පත්තරයක් ගන්නෙ. හැමදාම කඩේදි පත්තරේ බලන්න පුළුවනි. වැදගත් යමක් තිබුණොත් ගෙදර ආහම ඒ විස්තරේ සිරියලතාට කියනව. සිරියලතා ප්‍රවෘත්ති දැන ගන්නෙ රේඩියෝ එකෙන්. ඒක නම් උදේ හිට රෑ වෙනකල්ම දාල.

"ඔහේ ගෙදර එක්කල යන එක ගැන අයියණ්ඩි මොකද කියන්නෙ?"

රත්නසිරි සරදමට වගේ කට කොන ඇද කරගන බිරියගෙ මුහුණ බලනව.

"[illegible] මේ පැත්තෙ ආවෙත් නෑ"

රත්නසිරි මෙහෙමවත් අයිය ගැන කතා බස් කිරීම ගැන සිරියලතාට සන්තෝසයි. අයිය කරපු ඇප උපකාර අමතක කරන්න පුළුවන්ද? අයිය රත්නසිරිට අවවාද කරල තියෙන්නෙත් මට තියෙන ආදරේට නේද කියල ඇය හිතුව.

"අයිය තමයි අම්මට එන්න කියල තියෙන්නෙ..."

සිරියලතා ගත් කටටම හරි හතරැස් බොරුවක් කිවුව.

"මොකෝ එයාට එන්න බැරි? අපි ගහ බැණගෙන තියෙනවැයි?"

සිරියලතාට හිනා ගියා. දැන් රත්නසිරි ගැන හිත හොඳටම පැහැදිලා.

"ඔහොම ගමංවලට අම්ම එනව මිස සහෝදරයො එන්නැනෙ"

රත්නසිරි මොහොතක් කල්පනා කළා.

"අම්ම ඔහෙ රූකඩයක් වගෙ උන්නට අයියනෙ ගෙදර ලොක්ක. එයා ඇවිත් කතා කළොත් ලතා යන්නකො. අර චාරිත්තරයක් ඉස්ට කළා වෙන්න සුමානයක් හමාරක් හිටල ආවත් මැදෑ"

සිරියලතා හාවක් හූවක් නැහැ. එහෙමවත් කළොත් නම් කාටවත්

For E-Pusthakalaya

ඇදයක් පලුද්දක් කියන්නත් බෑ නෙ.

•

සිරියලතා ගෙදර එන නො එන එක තීරණේ කර ගන්න බැරිව ඉන්න වග හින්නි හාමිනේ පුතා එක්ක කිවුවෙ බොහොම හිත් අමාරුවෙන්. තාත්ත කෙනෙක්ගෙ හිඩැහැ පුරවන්න ඉන්නෙත් ආරියදාසනෙ. ඒ නිසා හින්නි හාමිනේ මෙහෙම කිවුව.

"පුතත් ගොහිං කියල බලනවනං හොඳා කියල මට හිතෙනව"

"අර උද්දච්චය මොකක් කියයිද කියන්න බෑ"

"අනේ ඔය නොහොඳ නෝක්කඩු දූං අමතක කරල දාමු"

"එකාතකිං නංගි එහේම ඉන්නවනං අම්මටත් පහසුයි"

තරමක් සැකයෙන් එහෙම කියන ගමන් ආරියදාස අම්මගෙ මූණ බලනව. හින්නි හාමිනේ නළල රැලි නංවල ඇස් මහත් කළා. 'වියදං යයි කියල මෙයා බය වෙලා ඇති' යි හිතුණ.

"මොන පහසුවක්ද... ඉහළ පහළ හක්මන් කොරලම මගෙ පණ යාවි"

මේක, ගෑනු දරුවෙකුට තමුන්ගෙ අම්ම ළඟ ඉන්නම ඕනෑ වෙලාවක් කියල හින්නි හාමිනේ කිවුව. ආරියදාස ඔළුව හෙලෙවුව. ඉරිද ගිහින් ඒ ගැන කතා කරන්න තීරණය කළා.

ඉරිදා උදේ නවයට විතර ආරියදාස බණ්ඩත්තර යන්න සූදානම් වුණා. කිරි හට්ටියක්, පැණි මුලක්, එළවළු වගයක් හෙම වේවැල් කූඩෙ ඇතුළෙ. කූඩෙන් බයිසිකල හැඩල් එකේ එල්ලගෙන පිටත් වුණා.

ආරියදාස එන කොට රත්නසිරි හිටියෙ හරක් මඩුව හෝද හෝදා. සිරියලතා නිදන ඇඳුම පිටින්ම කුස්සියෙ වැඩක්. කවුදෝ බුලත් විඩ කොටන සද්දෙ බරාඳෙ පැත්තෙන් ඇහුණ. රත්නසිරි ගෙ තාත්තා, හක්මන මහත්තය බුලත් පාත්තියෙ බුලත් කඩ කඩා හිටිය.

ආරියදාස බයිසිකලේ සීනුව හඬවන විටම සිරියලතා දුවගෙන ආව.

"හා... නේ.... අයිය ඇවිත්..."

සිරියලතාට ලජ්ජත් හිතුණ. තමුන් ඇඳගෙන ඉන්න ඇඳුම හරි මදි නේද කියල.

For E-Pusthakalaya

"වාඩි වෙන්නයියෙ"

සිරියලතා කාමරේට දුව ගෙන ගිහින් ජනේලෙ අතරින් මිදුල දිහා බලනව.

"ඇහුනද... අයිය ඇවිත්"

රත්නසිරි වලා පොට කඩා දම දමා ගේ පැත්තට එනව. සිරියලතා කාමරේට වෙලා කඩිමුඩියෙ ඇඳුම මාරු කරනව. රත්නසිරිත්, ආරියදාසත් ඉස්තෝප්පුවෙ වාඩි වෙලා බරටම කතාව. සිරියලතා උළුවස්ස ළඟට ඇවිත් අම්මගෙ සැප සනීප කොහොමද ඇහුව.

"අම්මගෙ බෙල්ලෙ රුදාවක් හැදිල තෙල් ගෑව. අද නං බෙල්ල එහා මෙහා හරවන්න පුළුවනි"

හක්මන මහත්තයත්, බණ්ඩත්තර හාමිනෙත් කතාවට එකතු වෙන්න ඇවිත්. රත්නසිරි කතා කරන්නෙ ආරියදාසට තවම ස්ථාන මාරුව හදා ගන්න බැරි වීම ගැනයි. මාරුව හදා ගන්න ඕනෑ නම් වික්‍රමසිංහ මහත්තයගෙන් ලියුමක් අරගන දෙන්න පුළුවන්ය කියල රත්නසිරි කිවුවත් ආරියදාස ඒ තරම් උනන්දුවක් පෙන්නුවෙ නැහැ. අහංකාර කම වෙන්නැති කියලයි මස්සිනා හිතන්නෙ.

"මේ ළමයට කඹුරුගමුවෙං කතා කළැයි කියාපු පරස්තාවට මොකද උණේ?"

ඒක ඇහුවෙ බණ්ඩත්තර හාමිනේ. නංගි නැන්දම්මත් එක්ක විස්තර කියල ඇතෙයි කියල ආරියදාසට හිතුණ.

"ළඟ පාතකට මාරුව හදා ගන්නකං මුකුත් කරන්න බැරිලු" යි ආරියදාස කිවුව.

"ටිකක් වයස වැඩියිලු... නේද අයියෙ?"

"හ්ම්... මාස හත අටක්"

"මා... ස හත අටනං මොකක්ද දෙයියනේ. හඳහං හොඳ නං"

එහෙම කියන්නෙ හක්මන මහත්තය. රත්නසිරිත් සිරියලතාට වඩා මාස තුනකට බාලයි.

ආරියදාස, නංගිගෙත්, මස්සිනාගෙත් මුහුණු මාරුවෙන් මාරුවට බල බලා හිනා වෙනව. කොහොමද දූත් ගෙදර යන එක ගැන තීරණයක් කරල ද ඇහුව. සිරියලතා කතා කරන්න ඉස්සර කතා කළේ රත්නසිරි.

"අම්මගෙත් හිත සන්තෝස කරන්න එපැයි. ඒක හිංද සුමානයක් හමාරක්වත් හිටල එන්න ගෙනත් බස්සන්නං"

සිරියලතා උළුවස්ස තුරුලු ගහ බිම බලාගෙන හිනා වෙනව.

"මංද ඔහේලට කැමති විදියක්... කාට කාටත් පහසු විදියට වැඩ කටයුතු යොදා ගම්මුකො"

බ්‍රහස්පතින්ද උදේ සිරියලතාව ගෙනත් ඇරලන්න අම්මත් එක්ක එන බව රත්නසිරි කිවුව.

තව පොඩ්ඩෙන් අමතක වෙන්න ගිය කාරණාවක් සිරියලතාට මතක් වෙච්චි.

"මේ ළඟදි අයියගෙ කවියක් පත්තරේ දාල තිබුණලු... නේද?" ආරියදාසට හීන් චාදිය දාගෙන ආව. ගොත ගැහුණ.

"ආ... ඒක මේ බොහොම ඉස්සර ලියාපු එකක් නෙ"

"මෙයා දකල තියෙනව. අයිය ළඟ පත්තරේ ඇතිනෙ?"

"කන්තෝරුවෙ යාළුවෙක් ඉල්ල ගත්තු ගමං ඒ හාදයාගෙං පත්තරේ ඉල්ල ගන්නත් මට අමතක උණා... [illegible] උණේ"

කවියෙ මාතෘකාව මොකක් ගැන ද යනාදි ප්‍රස්න මතු වෙන්න ඉස්සර ආරියදාස ආ පසු යන්න නැගිට්ට.

දවස් කීපයක් නතරවෙලා හිටල යන්න බලාගෙන නංගි බ්‍රහස්පතින්ද ඒවි කිවුවහම, හින්නි හාමිනේ ගෙ මූණ ඇඹුල් වුණා. මේව කොයි ලෝකෙ තියෙන චාරිත්‍ර ද කියල හිතා ගන්න බැහැ.

"නැවීත්ම හිටියනං අහකයි නෙ. නිකං ලෝක නම්බුවට!"

අම්ම නොවිස්සුමෙන් ගස්සගෙන ගෙට යන හැටි ආරියදාස අනුකම්පාවෙන් බලා හිටිය.

12

බ්‍රහස්පතින්දා සැමියාත්, නැන්දම්මාත් කැටුව ගෙදර පැමිණි සිරියලතා, ඊළඟ බදාදා බණ්ඩත්තර ගියා. ඒ හිටපු දවස් හය ඇතුළස්සෙ දවස් දෙකක් හැන්දෑවෙ රත්නසිරි ඇවිත් යන්න ආව. හිටල ගියාට පස්සෙ හින්නි හාමිනේට දැනුණෙ පුදුම පාළුවක්.

තනි කමක්. වරු වුරුව, නෝක්කඩුව කෙළවරක් නැහැ. සිරියලතා ගියේ මොකද කියල වට පිට අය අහන විට ලජ්ජාවෙ බෑ.

"නැන්දම්මත් හොඳටම ලෙඩිං නෙ. ඒවත් බලන්නෙපායැ. ඒකයි ගියේ"

ඕක තමයි හින්නි හාමිනේ ගෙ දිව අග තිබුණු උත්තරේ. කොයි ආකාරෙ මදි පුංචි කම් කළත්, තමුංගෙ එකම ගෑනු දරුව ගැන හොයන්නෙ බලන්නෙ නැතුව බැහැනෙ. ඒ නිසා ඉරිද දවස්වලට බණ්ඩත්තර දුවල එන්න යාම හින්නි හාමිනේ සිරිතක් කර ගත්ත.

මුලින්ම ගිය දවසෙ හින්නි හාමිනේ සිරියලතාල නිදා ගන්න කාමරේටත් එබිකම් කරල බැලුව. ඉස්සර වගේම සිරියලතයි රත්නසිරියි ඇඳේ එකට බුදිය ගන්න බව හින්නි හාමිනේට තේරුම් ගියා. හින්නි හාමිනේ දොර තිර රෙද්ද පහත දැම්මෙ කලකිරීමෙන් යටි තොල පෙරළගෙන. 'මේව හොඳ වැඩද' කියල හිතුණ. පසුව සිරියලතාව පැත්තකට අඬ ගහගෙන ගියා. ළමයි හම්බුවෙන්න කිට්ටුව අඹු සැමියො එකට නිදා ගන්න හොඳ නැති බව ඇගෙන්න [illegible] පටන් ගත්ත. එහෙම උණොත් ළමය [illegible] වෙනව කිවුව. රත්නසිරි නම් කියන්නෙ ලේසියි කියල. එයාගෙ වාසියට කියනවද දන්නෙත් නෑ. සිරියලතාට මේ අප්‍රබංස තේරුම් ගන්න අමාරුයි.

"මොකෝ මේව මං කියා නොදී උඹට කවුරු කියා දෙන්නද?"

මේව කියා දෙන්න බණ්ඩත්තරීටත් යුතු කමක් තියෙනව නේද කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ මැසිවිල්ලකුත් මතු වුණා. 'එයාට නං මොකද එයාගෙ පුතා විනෝද වෙලා මගේ කෙල්ල මළත් කමක් නෑ කියල හිතනව ඇති.'

ඔය විදියට, හින්නි හාමිනේ දුව බලන්න ගොස් හැම දාමත් එන්නෙ මොකක් හරි හිතේ අමාරුවකින්. ආ ගිය වෙලාවට ලෙඩ නැතො අතර හට ගන්නා මත ගැටුම් එමටයි. ඒත් සද්ද බද්ද පිටවෙන මත ගැටුම් නෙවෙයි. කන් නෑහුණාට බණ්ඩත්තරීත් හරි කපටි ගෑනි කියල ආරියදාස එක්කත් නිතර කියනව.

•

සිරියලතා වැදුවෙ පුත්‍ර රත්නයක්. මේ වන විට දෙමාසෙක අඩුරු දරු පැටියෙක්. හින්නි හාමිනේ සතියකට වතාවක් දරු පැටිය බලන්න යනව. දරුව නාවල කියල අත පත ගාල හුරතල්

For E-Pusthakalaya

කර කර හිටල ආපහු එන්නෙ තාහෙන් අඬ අඬා. දරුවගෙන් වෙන් වෙලා එන එක හරිම දුකක්. දරුවගෙ විස්තරේ වට පිටාවෙ අය එක්ක කියන එක තරම් වෙනත් සතුටක් නැති තරම්. උපන් නැකත ඉතාම බලගතු බව හැමෝම එක්ක කියනව. මාමට බොහෝම ඉණ දායකලු. දරුවකු ගෙ උපන් කේන්දරේ අනුව මාමල ගෙ පලාපල කියන්න පුළුවන්දයි, හින්නි හාමිනේ නැති තැන සමහරු හිනා වෙනව. අනේ ඔය රං කිරි සුවඳ, මූ ගඳ, මොළකැටි කට හඬ මේ ගේ පුරා ඉතිරී ගියා නම් කොපමණ වාසනාවක් ද කියල හින්නි හාමිනේ නොයෙක් විට හුහුල්ලනව. එහෙම සම්පතක් දක ගන්න ආරියදාස බැඳල දරුවකු ලැබෙන තුරු බලා ඉන්ට එපායැ.

මන්න තුන් මාසෙකට විතර පස්සෙ මාපලාගෙ රතු මහත්තය කට පුරා හිනැහිගෙන එනව. හම්බන්තොට උගන්නාපු, කඹුරුගමුවෙ ඉස්කෝලෙ හාමිනේ පළවෙනිද ඉඳල වටගෙදර ඉස්කෝලෙට මාරුවෙලා බව රතු මහත්තය බොහොම උජාරුවෙන් කිවුව. දැන් කටයුත්තට බාධාවක් නෑ. ආරියදාස ගෙ හිතෙත් අපූරු සතුටක් හට ගත්ත. හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතෙත් [illegible] පුරවා උතුරල යනව.

වැඩිය කල් දමන්නෙ නැතුව බොහොම වාමෙට කටයුතු කෙළවරක් කරන්න ඒ උදවිය බලාපොරොත්තු වෙන බවත් රතු මහත්තය කිවුව. හින්නි හාමිනේ නම් බලාගෙන හිටියෙ ජයට මඟුල් කාල කටයුතු කරන්න. එහෙත් බොරු ආටෝප වැඩවලට ආරියදාස ගෙ නම් කැමැත්තක් ඇත්තේම නැහැ.

පෙර ගම් ලියාවිල්ලට මෙහෙන් ගියේ පස් දෙනායි. දරුවට රෝගය හැදිල නිසා සිරියලතා ගියේ නැහැ. රත්නසිරි පමණක් ගියා. ආරියදාස ගාව මිත්‍රයකු වශයෙන් ගමනට කැඳවගෙන ගියේ තිහගොඩ තැපැල් කන්තෝරුවෙ සිල්ව තැපැල් මහත්තය.

කරුණාවතී ඉස්කෝල හාමිනේ ගෙ පෙනුම, වයසෙ තරමට මෝරල නැහැ. උස්පැන්නෙ හැටියට නම කරුණාවතී උණාට. බණ්ඩා කරන්නෙ 'කුමාරි' කියන නම බව ආරියදාස දැන ගත්තෙත් පෙර ගම දවසෙ. ඒක අහල හිතේ අපූරු සතුටක් ඇති උණා. 'වතී' කැල්ල එන නම්, දැන් කාලෙට ගැළපෙන්නෙ නැතැයි හිත හිතාමයි හිටියෙ.

කුමාරි ගෙ පිරුණු ඇඟපත රතුම රතුයි. තානාන්තරේ නිසාදෝ තරමක ගාම්භීර පෙනුමකුත් තියෙනව. අවසෙස ලස්සනක් නැතත්, කැත නැතුව පාරෙ බැහැල එක්කල යන්න පුළුවනි. ආරියදාස ගෙ හිතට නම් දිව්‍ය අප්සරාවක්. සට්ටම් දෙක නම් ලැල්ල වගේ නේද කියල පොඩි තැවුලකුත් හට ගත්ත. වැඩිපුරම ඒ තැවුල ඇති වෙන්නෙ දයානි එක්ක සංසන්දනේ කරන වෙලාවට. ආන් නියම පියයුරු දෙකක්. සට්ටම් දෙකක් තියෙන කෙල්ල!

වැඩි කල් නො යවා කුමාරිට තිහගොඩ මහා විද්‍යාලයට හරි ප්‍රාථමිකේට හරි මාරුවීමක් හදා ගන්නත් බලන්න ඕනැ. එතකොට කුමාරි උගන්වන්නෙ අල්ලපු වැටේ වගෙයි. ළමය අඬනව ඇහුනු ගමන් දුවල ඇවිත් කිරි ටික දීල යන්නත් පුළුවනි. තමනුත් මාතර නගර සභාවට මාරු වෙලා ආහම සියලුම ප්‍රශ්න ඉවරයි කියල ආරියදාස සතුටු වෙනව. සැනසෙනව.

•

ආරියදාස ගෙ මංගල්ලෙ හැම කටයුත්තකම පෙරමුණ අරගන [illegible] බණ්ඩත්තර මස්සිනා, රත්නසිරි. විය පැහැදම් අතින් [illegible] බොහොම ඇතින්. කතාවෙන් බහෙන් ක්‍රියාවෙන් නම් අනෙක් උදවියට වඩා ගවු ගාණක් ඉදිරියෙන්. සිගරට් පැකට් දහයක් ඇති නේද කියල ආරියදාස ඇහුවාම විස්සක්වත් ඕනැයි කියන්නෙ රත්නසිරි. කාර් තුනක් තිබුණාම ඇති නේදැයි අහපුවාම හතරක්වත් ඕනැයි කියන්නෙ රත්නසිරි. ගෙදරට කැන්දන් එන්න හිතේ තියෙනව කිවුවාම, 'එහෙම හරි නෑ රෙස්ට්හවුස් යන එක හොඳයි' යි කිවුවෙත් රත්නසිරි. කුස්සිය පැත්තට ගියත් ඇහෙන්නෙ රත්නසිරිගෙ නම. හින්නි හාමිනේ කතා කරන්නෙ 'බණ්ඩත්තර චූටි මහත්තය' කියල. සමහරු කතා කරන්නෙ ලියන මහත්තය කියල. තත්වෙ ටිකක් බාල කරල 'ලියන උන්නැහෙ' කියන උදවියත් හිටිය. රත්නසිරිව ඒ තරම් මායිම කරන්නෙ නැති අය, මිනිහ නැති තැන කියන්නෙ 'බණ්ඩත්තර ලියන්න' කියල.

සිරියලතාට නම් වැඩක් පළකට උදවු වෙන්න ලැබෙන ඉස්පාසුව බොහොම අල්පයි. කොපමණවත් දරුව උකුළෙ ගසාගත් ගමන්මයි.

වරින් විට ආරියදාසට දයානිවත් සිහි වෙනව. දයානි මේ වනතුරු නො බැඳ ගමෙ හිටියා නම්, මේ කටයුත්ත කෙරෙන

වෙලාවෙ ඇගේ පපුවෙ මොන වාගෙ ගින්දරක් ඇවිළෙන්න තිබුණා ද කියලත් ආරියදාසට හිතුණ.

•

කරුණාවතී නොහොත් 'කුමාරි' ලේලිය බොහොම පිරිසිදුවට කන්‍යාභාවය රැකගෙන හිටපු තරුණියක් බව ඔප්පු වෙලා හින්නි හාමිනේ ගෙ සතුට ඉහවහා ගිහින්. දාංගලයක් නැතුව ඇහුරුං පැටිටුංකමට හැදුණු කුල කාන්තාවක්. ඉසදිය දවසෙ, හින්නි හාමිනේ ලේලිගෙ කම්මුල්වල රතු සායම දියවෙන තුරු ලෙව කකා ඉඹල. මේ දර්සනය දිහා සිරියලතා බලාගෙන හිටියෙ තරමක ඉරිසියාවෙන්. එක පාරටම ලේලිව අම්මගෙ හිතට අල්ලලා. හිතේ ඉරිසියා කගට බැඳෙන එක අරුමයක් නෙවෙයි.

කුමාරි ඉස්කෝලෙ හාමිනේ දැන් තිහගොඩ ඉඳලයි වටගෙදර ඉස්කෝලෙට යන්නෙ. ආරියදාස ඉස්සර වාගේම පහයි කාලෙ බස් එකේ වැඩට යනව. ඉස්කෝලෙ හාමිනේ හයහමාරට විතර යහනාවෙන් බැහැල ගිහින්. හින්නි හාමිනේ හදල වහල තියෙන කිරි තේ එක බීල. මුහුණ කට හෝදගෙන [illegible] ගන්නව. ලේලිගෙ නින්දට බාදා කරන්න ලොබ කමේ හින්නි හාමිනේ තේ එක ඇඳ ළඟට අරගෙන ගියේ නම් නැහැ.

කුමාරි මේසෙ ළඟ හිටගෙනම ආප්ප දෙකක් කාල කහට එකක් බීල. තවත් ආප්ප හතරක් පහක් ලුණුමිරිස් තලියක් එක්ක ඔතා ගන්නව. මේ වන විට නැන්දම්ම කිරි තේ ටික පුංචි උණු වතුර බෝතලේට දාල ලෑස්ති කරල.

කුමාරි බෑග් එක උරේ එල්ලගෙන පොත් ටිකත් තුරුල් කරගන හතහමාර වෙන කොට තිහගොඩ හංදියට යනව.

ඉස්සර හින්නි හාමිනේ බඩුවිට මුදලාලි ගෙ කඩෙන් නැත්නම් කිරි මහත්තය ගෙ කඩෙන් ආප්ප තුන හතරක් ගත්තෙ කන්න ආස හිතුණොත් විතරයි. සමහර දාට ඉඳි ආප්ප දහයක් ගත්ත. කුමාරි ආවට පස්සෙ මුලින්ම ගෙනාවෙ ආප්ප හයයි. දෙකක් කාල හතරක් ඔතාගෙන ගියා. ඊට පස්සෙ අටක් ගේන්න පටන් ගත්ත. තුනක් ඉතුරු පහම ඔතාගෙන ගෙනිහින් තිබුණ. තමන්ටත් දෙකක් නං ඔග කඩයස්සං කාල හරියන්නෑ... මොනව තිබුණත් මට උදේට හීල් බත වගෙ හරි යන්නෑ" කියල කුමරි ආපු අලුතම දවසක් උදේ

හින්නි හාමිනේ අහංකාර කමට වගෙ කිවුව. ඕන් දැන් ඒකෙ ප්‍රතිපල තමයි විඳවන්නෙ. අතේ තුට්ටු දෙකට තට්ටු වෙන නිසා හින්නි හාමිනේ ආප්ප අටකට වැඩිය නම් ගෙනෙන්නෙම නැහැ. හීල් බත් නො තිබුණොත් රෝස් පාන් ගෙඩියකින් තමයි උදේ වෙල පිරිමහ ගන්නෙ.

තිහගොඩ හංදියෙ හිටල නාදුගලට බස් එකේ යන කුමාරි, හංදියෙ හිටල වටගෙදර ඉස්කෝලෙට යන්නෙ පයින්. මිස් ගෙ පස්සෙන් ඉස්කෝලෙට යන්න මඟ බලා සිටින ළමෝ පිරිසකුත් හිටිය.

දෙකයි කාල වන විට කුමාරි ගෙදර. කාල බීල බුදිය ගන්නව. හතරට පහට නැගිටල නාගෙන ඇවිත් තේ බීල, මූළුතැන් ගෙට කර පොවනව. මේ වන වීට හින්නි හාමිනේ රෑ වේලෙ ඉහුම් පිහුම් බොහෝ දුරට නිම කරල.

"අම්ම උයල ඉවර වෙන්නත් ගිහිං නෙ"

"ඔව්... ඔව්... ඔය ළමය ගිහිං තමුංගෙ වැඩක් කර ගම්මු. මෙහේ [illegible]

For E-Pusthakalaya

"මං එහෙනං යනව සටහං ටික ලියන්න"

ලේලිය ගෙ සියුමැළි අතේ පයේ දූලි, අළු තැවරෙනවට හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ කැමැත්තක් තිබුණෙ නැහැ. කුමාරි හිමින් සැරේ ආලින්දෙට ඇවිත් වාඩි වෙලා අඳුර වැටෙන තුරු සටහන් ලියනව. එහෙම නැති නම් පත්තරයක් සඟරාවක් බලනව.

කුමාරි ඉන්න නිසා, ගෙදර වැඩපළවලට අම්මට ඇගේ අත් උදවු ලැබෙනව ඇතෙයි කියල ආරියදාස හිතාගෙන හිටිය. හීන් ඉහේ ඇම්මක්, වාත කැක්කුමක්, රුදාවක් තිබුණොත් දූන් අම්මට ඔහේ පාඩුවෙ පැත්තකට වෙලා නිවි හැනහිල්ලෙ ඉන්ට පුළුවන් නේද කියල ආරියදාස නොයෙක් වීට හිතුව.

විඳ දරාගෙන කළාට ඇත්ත වසයෙන්ම දූන් පාන්දර නැගිටින එක නම් හීන්නි හාමිනේ කරන්නෙ බොහොම අමාරුවෙන්. පුතාට ගැනියෙක් ගෙනාව. දූන් ඒ ගෑනි ගෙදරදී ඉස්කෝල හාමිනේ පට්ටම ටිකක් පැත්තකින් තියල ගෙදර වැඩපළ ටික හොයා බලා කර කියා ගන්න වටිනව නේද කියල හීන්නි හාමිනේ අනන්ත වාරයක් හිතන්න ඇති. ඒත් අහවල් අහවල් වැඩේ කරන්න කියල කටක් ඇරල කියන්න නම් හින්නි හාමිනේ ගෙ දිව නැවුනෙම

නැහැ. එක්කො පුතා බිරිඳගට මේ ගැන කාරණා කිව යුතුයි. සමහර විට ආරියදාස හිතාගෙන ඇති එයා ගෙ නෝනා ඉස්කෝලෙ ඇරිල ආපු වෙලාවෙ ඉඳල ගෙදර වැඩපලත් කරනව ඇතෙයි කියල. හින්නි හාමිනේ ඔය ආකාරෙට හිතුව.

මේ ගෙ වුණු හාර මාසෙටම කුමාරි එක වතුර පනිට්ටු දහයක් ගෙට ගෙනත් නැතිව ඇති. මිරිස් ගලට අත තියල නැහැ. හිරමනේ උඩ වාඩි වෙලා නෑ. අහම්බෙන් වත් අතේ දූලි ඇබිත්තක් ගෑවිලා නැතුව ඇති.

•

13

සිකුරාද දවසක උදේ වරුවෙ සිරියලතා පොඩ්ඩ එකත් වඩාගෙන ගෙදර ඇවිත් යන්න ආව. අම්ම සැපෙන් කල දවස ගෙවන බවට ඇඟපතින්වත් මුහුණෙන්වත් පෙනෙන්න තිබුණෙ නැහැ. හින්නි හාමිනේ දරු පැටියා ඩැහැගෙන ඉඹගෙන ඉඹගෙන ගියා මිදුලෙදිම.

"මං මගෙ රං කැටිය දකින්න මහ මෙරක් වගෙ ආසාවෙ හිටිය. කෝ පුතේ මට මෙතනිං හෙලවෙන්න හැටියක් ඇතෑ"

දරුවක් ඉඹ ඉඹ ගෙට ගොඩ වෙන ගමන් හින්නි හාමිනේ හිතේ පැහැවමින් තිබුණු මැසිවිල්ල එළියට දාන්න පටන් ගත්ත.

"ඉස්සර නං හිතිච්චි වෙලාවක දොර වහල දාල එන්න තිබුණ. දැං ඒකවත් කරන්න බෑනෙ"

"අම්ම හරියට ඇදිල ගිහිං නෙ"

සිරියලතා ඇස් දෙක පුංචි කරගෙන අම්මගෙ ඉහළ පහළ බලනව.

"ඇදෙන්නෙ නැතෑ... මෙතන මං අල්ලන කස්තිරමෙ හැටි උඹ දන්න එහෙක?"

සිරියලතා ඇස් උඩ ඉන්ද ගෙන, අම්ම මේ මොනව කියනවද කියල තේරුම් ගන්න බැරිව.

"මට දැං ඉස්කෝල හාමිනේලට මූණ හෝදන්නත් වතුර අදින්න සිද්ද වෙලා!"

සිරියලතා යටි තොල විකාගෙන හෙමිහිට ඔළුව හොලවනව. අම්ම ගැන හිත උණු උණා. හින්නි හාමිනේ කුමාරි ගෙ දින චරියාව දූවට විස්තර කරගෙන ගියා. කුස්සිය කොහේද කියලවත් එයා දන්නෙ නැතිව ඇතියි කිවුව.

"කුමාරි නංගි එහෙම කෙනෙක් කියල මං නං හිතුනෙ නෑ"

"කුමාරි...? හ්ම්... කුමාරියෙක් නෙවෙයි. එයාගෙ හිතේ එයා මහේසිකාවක් කියල!"

"ඇයි අම්මෙ අයිය ඔය වගක් දන් නැද්ද?"

"කවුරු දන්නවද ළමයො... එයා හොයා බලන්නෙපායැ"

සිරියලතා කල්පනාවට වැටිල හිටිය.

"පෙරෙයිද පාන්දර මගේ පිටේ ඇවිලිල්ලක් හැදිල නැගිට ගන්න බැරුව හිටිය. ආරියදාස නැගිටල, වතුර රත් කරල තේත් හදල කතා කරන කල් ගෑනි නෙවෙයි ඇහැක් ඇරල බැලුවෙ. ඔහේ ඇඳේ දපල හිටියෙ. ඕං දැං හිනා ගනිං වැඩ කැල්ලෙ හැටි!"

"නොවාසනාවත්"

"[illegible]යාත් පුතාලට ලේලිලට මං නරක ගෑනි වෙනව. ඒක හිංද ඔහෙ කර බාගෙන කරනව. බැරි වෙච්චි දාට බැලි කික්කි වගෙ මැරිල ගියාදෙං"

"අම්මම නෙ අයියට රාජකාරියක් කරන ගෑනියෙක් ගේන්න ඕනෑ කියල තහින්න හැදුවෙ"

"කවුද බං රාජකාරියක් කරපු පළියට ගෑනියෙක් ඔහොම වෙයි කියල හිතුවෙ?"

"ඕනෑ කුදයක් ගහගන්න කියල අම්ම ටික දොහකට එහේ යමු"

හින්නි හාමිනේ කතාවක් නැහැ. ඒක නම් කරනව තියා හිතන්නවත් බැරි වැඩක්.

"වෙන එකක් තියා බුදියන කාමරෙත් මං අතු ගාල දෙන්න වෙලා!"

"ඉදා.... ඒක සුමානයක් අතු නොගා ඉන්ටකො"

හින්නි හාමිනේ කතා බස් කරන අතරවාරෙම චූටි මහත්තයට පොවන්න දොඩම් ගෙඩියක් මිරිකනව. සිරියලතා ළමයත් වඩාගෙන ගෙයි සක්මන් කරනව.

"ඔක්කෝ... ටම මුල අම්මගෙ නෝන්ජල් කම" යි කියාගෙන සිරියලතා ඉස්තෝප්පුව පැත්තට ගියා. අඹ ගහේ එක අත්තක හොඳට පැහුණු අඹ වල්ලක් දැකල සිරියලතා ගෙ කටට කෙළ ඉනුව. සුමානෙක හමාරක හිටල දූන් ආයෙත් ඇඹුල් පලතුරු දක්කම කටට කෙළ උණනව. දරු සම්පතක් ද කොහෙද.

"ෂෝක් අඹ වල්ලක් නං තියෙනව"

සාලෙ හිටපු හින්නි හාමිනේට ඒ කතාව ඇහුණා.

"ඉතිං කඩාගෙන පලයංකො... ඔය මෙහෙ ඉන්න හාමිනේ හිඳ හිඳ කන්නෙ"

"දොළ දුක් ගායද කියන්නත් බෑ"

"දොළ දුක් ගාය කොහොම උණත් වෙන ගායක් නං තියෙනව. ආරියදාස දුං හුන වගේ"

ඒ කතාව නෑහුණා වාගෙ තනියම හිනා වෙවී සිරියලතා ගියා පිළිකන්නෙ දර මඩුව පැත්තට. දර මඩුවෙ තිබුණු කෙක්ක ගෙනැවිත් අඹ වල්ලම හිඳ ගත්ත. මටත් අයිති දේ කොහෙවත් ඉඳල ආපු එකියෙකුට තනියම ඇලියාව තියන[illegible]

ඊළඟට සිරියලතා ගියේ කඩුල්ල ළඟ පේර ගහ ගාවට. ඒකෙ අත දිග හරියෙ තිබුණු පැහැණු ගෙඩි ටිකත් ඔක්කොම හූර ගත්ත.

සිරියලතා ආ පහු බණ්ඩත්තර යන්න පිටත් වෙන කොට මද්දහනේට ළං වෙලා තිබුණ.

•

බස් එකෙන් බැහැල එන කොට කඩුල්ල ළඟ පේර ගහ යට අමු කොළ රාසියක් වැටිල තියෙන බව කුමාරි දුටුව. නතර වෙලා උඩ බැලුව. ඊයෙ තිබුණු, පැහිච්චි ගෙඩි එකක්වත් නෑ. මදැයි අද කඩාගෙන කන්න හිතා හිටිය. අඩමාන නෑ මහා විද්‍යාලෙ ඇරිල යන ගමන් කොල්ලො කඩාගෙන යන්න ඇති. ගෙදර ඉන්න නැන්දම්ම මේව ගැන ටිකක් හෝදිසියෙන් ඉන්න ඕනැ නේද කියල නෝක්කඩුවක් හිතේ ඇති වුණා. ගේ දිහාවට එන්නෙ මූණ හරක් කරගෙන. ගෙට නඟින ගමන් හින්නිහාමිනේට ඇහෙන්නත් එක්ක ආඩපළි කියන්න පටන් ගත්ත.

"පේර ගෙඩි ටිකයි අඹ වල්ලයි කොල්ලො කඩාගෙන ගිහිංද කොහෙද?"

"නෑ දුවේ... මා හිතේ සිරියලතා කඩාගෙන යන්න ඇති. උදේ ඇවිත් යන්නාව"

කුමාරි කට හෙල්ලුවෙ නැහැ. මුහුණ කුණ්ඩහට්ටියක් විතර පුම්බගෙන කාමරයට ගියා. 'මෙහෙමත් ලජ්ජ නැති ගෑනියෙක්. බණ්ඩත්තර හිටල ඇවිත් මේකෙ ගහ කොළේ ගෙඩිය කඩාගෙන වඩාගෙන යනව.'

හිතේ තරහ උණුසුම් උණත් කුමාරි ඒව වචනවලට පෙරළන්න වෑයම් කළේ නැහැ.

කාමරයට ආපු ගමන් කුමාරිට මුත්‍රා ගඳක් දැනුණ. ඇඳ ෂීට් එකේ පැල්ලමක්. අතගාල නාහෙට ළං කළා. අඩමාන නැහැ. නෑනණ්ඩිගෙ කොලුව ඇඳ තෙමන්න ඇතැයි හිතුණ. පොත් ටික මේසෙ උඩට විසි කරල, ඇඳ ෂීට් එක ඇදල අරගෙන කුණු වැරහැල්ලක් වගෙ ඇඟිලි තුඩුවලින් එල්ලගෙන මිදුලට බැස්ස. හින්නි හාමිනේ කතා නැතුව බලාගන ඉන්නව. කුමාරි ඒක වැළට දාල තරහෙ පුප්ප ගත්තු මුහුණ බිමට හරවගෙනම, ගෙට ආව.

"[illegible] මකුනොද?"

"අර ළමයද කොහෙද චූ කරල"

"හැබෑ ට ම දැක්කෙවත් නැතෙ... සිරියලතා නං ඔය කාමරේට යනවවත් මං දැක්කෙ නෑ"

කුමාරි කතා නැතුව ගෙට යන හැටි හින්නි හාමිනේගෙ හිතට ඇල්លුවෙ නැහැ. කුමාරි ඇඳ ගසා දමන සද්දෙ ඇහෙනව.

හෙට දානෙ ගෙයක් තියෙන බව හින්නි හාමිනේට මතක් වුණා. පාවුල ගෙදර පුංචි මහත්තයගෙන් මී කිරි හට්ටියක් ඉල්ල ගන්න ඕනැ. සිරියලතා ආපු වෙලාවෙ වැලි තලප කෑල්ලක් කාපු නිසා බඩ ගින්නකුත් නැහැ. දැන් ගිහින් ආවොත් හොඳා.

"අම්ම බත් කෑවද?"

මේ තරම්ම නො රිස්සුම පෙන්වන්න හොඳ නෑ කියල කුමාරිට හිතෙන්න ඇති.

"මට බඩගිනි නෑ. ඔය ළමය කන්නකො"

කුමාරි ඇඳුම් මාරු කරගෙන කෑම මේසෙ පැත්තට ගියා. හින්නි හාමිනේ ඉස්කිරිමෙ තිබුණු තාන් වීත්තෙ අතට ගත්ත.

"මං යනව දුවේ පාවුල ගෙදෙට්ට ගොහිං එන්න"

For E-Pusthakalaya

"කාල ගියා නං අම්මෙ"

"මට ඇවිත් කන්න පුළුවනි" යි කියගෙන හින්නි හාමිනේ එළියට බැස්ස. වෙන මොනව නැතත් 'අම්ම කැවද? කන්නකො අම්මෙ' කියන හතර පදේ නම් කුමාරි ගෙ කටේ තොලේ කොයි වෙලාවෙත් තියෙනව. ඒත් ඒවට හින්නි හාමිනේ රැවැටෙන්නෙවත් පැහැදෙන්නෙවත් නැහැ.

හින්නි හාමිනේ බාබර් සාප්පුවත්, පොළටත් අතර දෙවැට දිගේ කඹුරුපිටි පාරට බහින විට වල්ගම හාමිනේ දූවල දෙන්නත් එක්ක දොඩ දොඩා කඩ පිළේ හිටිය.

"අම්මෝ හින්නි හාමිනේ දුටුව කල්. මොකෝ පුතා බැන්දට පස්සෙ සැප ගන්න නුවරඑළිවත් ගොහිං උන්නද?

"ඔව්... ඔව්... මේ අදයි ආවෙ"

දෙදෙනා අතින් අත අල්ලගෙන මහ සද්දෙට හිනා වෙනව.

"ඉතිං ඇදි ගම්මුකො"

පහළ ගෙදරින් මී කිරි හට්ටියක් ගන්න හිතාගෙන ආ බව කියමින් හින්නි හාමිනේ දිග බංකුවෙ වාඩි වුණා. අද නම් ගියාට කිරි නො ලැබෙන බව වල්ගම හාමිනේ කි[illegible] හින්නි හාමිනේ ගෙ මූහුණ මැළැවුණා.

For E-Pusthakalaya

"අද මල්ලිලා කිරි උදේම ඉවර උණා"

"ඕං මං උදේ ආවෙ නැති එකේ වැරැද්ද" යි හින්නි හාමිනේ පස්චත්තාප වුණා.

"ඇත්තටම මඟුල්වලිං පස්සෙ මම නං මේ ඔහේව දැක්කමයි"

වල්ගම හාමිනේ විමතියත් එක්ක දෙතොල් පළල් කළා.

"ඔහෙ නෑ අනේ... දූං මට ඉස්සර විතරවත් එළියකට පහළියකට බහින්න ඉවරයක් නෑ"

"යස කතාවක්නෙ. කිසි බරක් පතළක් නැතුව කිරිල්ලි වගේ ඉඟිලෙන්න ඔහෙට නිදහස තියෙන්නෝනැ දූං නෙ?"

"ඉඟිලෙනව මංද... දූං තමයි මං කුඩු වෙලා ඉන්නෙ"

"ඇන්නැවෙ ඇයි ඒ?"

ඔව්ව කියන්න හොඳද නරකද කියල හිතන්න හින්නි හාමිනේ වෑයම් කෙරුවෙ නැහැ. ඒ උණත් හිතේ පැසවන අප්‍රසාදෙ එහෙන් මෙහෙන් පිටට කාන්දු වෙන වචනත් පිට වුණා තියෙන හිතේ

අමාරුවටම.

"දූං ඔහේට පඩියට වැඩ කාරයෙක් තියා ගන්න උණත් බැරියැ?"

"ඇයි මටත් ආණ්ඩුවෙං පඩියක් හම්බු වෙනව කියල හිතුවද?"

දෙන්නම ආයෙත් හික් හික් ගගා හිනා වෙනව.

"ඇයි මොකෝ නැන්දෙ ඉස්කෝලෙ හාමිනේ අතක් පයක් හොල්ලන්නෙ නැද්ද?"

එහෙම අහන්නෙ, කඩ උළුවස්සට හේත්තු වෙලා හිටපු වල්ගම ලොකු දූව.

"ඒ හරිය මොකටද"

වල්ගම හාමිනේ ඔළුව හෙලෙව්වුව.

"අනේ මංද... මා හිතේ ඔය රාජකාරි කරන ගෑනුංගෙ හැටි"

වල්ගම හාමිනේ හොරැහින් මිතුරිය දිහා බලන ගමන් කිවුව. හින්නි හාමිනේ එක පාරට හිස ගස්සල බැලුව.

"හොඳයි මං නොහිටියනං?"

හින්නි හාමිනේ ඇඟිපිල්ලත් නො ගහම, වල්ගම හාමිනේ ගෙ මුහුණ බලා ඉන්නව.

"[illegible]සට ඔය හිරි බිරි ඇරල වැඩ කර ගනීවි"

හින්නි හාමිනේ ඈත බලාගෙන හිස සලන්නට වුණා.

"ඒක හරි"

"අද ඒත් මාව බලන්න ආපු වෙලාවෙ සිරියලතා මාව එහෙ එක්කල යන්ඩත් හැදුව. මං දුක් විඳිනව කියල"

"දූවෙකුට වගේ ලේලි කෙනෙකුට උණු වෙන්නෙ නැහැනෙ" යි වල්ගම හාමිනේ කියනව. දවසක් දෙකක් වල්ගම හාමිනේ හංදියෙදි කුමාරි දැකල හිනා වෙලා තියෙනව. ඒත් කුමාරි අහංකාර කමේ හිනා වෙලාවත් නැහැ. ඔය නොක්කඩුව වල්ගම හාමිනේ ගෙ හිතේ තියෙන විත්තියක් හින්නි හාමිනේ දන්නෙ නැහැ.

"ඉස්කෝලෙ හාමිනේ ටිකක් අහංකාර බව පේනව"

හින්නි හාමිනේ නිහඬ හිනාවක් පළ කළා මිස මුකුත් කිවුවෙ නෑ. ඒ කතා දුර දිග යනව කියල හිතුණා.

"අනේ මංද... දූං නං බඩේත් දැවිල්ල... මං ගොහිං එන්නං"

හින්නි හාමිනේ හිස් අතින්ම ආ පහු එන කොට බඩේ දැවිල්ල අපූවටම අල්ලල තිබුණා.

•

රාත්‍රි නින්දට ගිය අතරෙ කුමාරි කවු කුටු ගගා ආරියදාස එක්ක ගතු කියන්න පටන් ගත්ත.

"මං එනකොට කාමරේට මූණ පොවන්න බෑ. නංගි ගෙ ළමය ඇඳේ හුප්ප කරල"

අම්මටත් මේ කතාව ඇහේවියැයි බයේ ආරියදාස බොරුවට කැස්ස.

"මං කන්නාසාවෙ හිටපු අඹ වල්ලයි, පේර ගෙඩි ටිකයි ඔක්කොම හූරගෙන ගිහිං"

ආරියදාස ප්‍රතිචාරයක් නො දක්වා ඔහේ මීම වගේ කන් දීගෙන හිටිය. මොනව කරන්නද? නංගි හරියි කියන්නත් බෑ. වැරදියි කියන්නත් බැහැ. නංගි ගහේ කොළේ ගෙඩියක් කඩන කොට අම්මට පුළුවන්ද එපැයි කියන්න? නීතියෙන් ආවත්, නංගිටත් දෙකෙන් හවුලක් තියෙන වත්ත පිටියනෙ. ඔය වින්තිය කුමාරි තවම දන්නෙ නැහැ. එයා හිතාගෙන ඉන්නෙ මුළු වත්තම ආරියදාස ගෙ නමටය කියල. දන්වත් ඒක කියනවද කියල ආරියදාස ගෙ හිතේ දෙගෙඩියාවක් හට ගත්ත. අපරාදෙ කියන්න බෑ. කුඹුරු කෑල්ල වැඩ කර ගන්නව මිසක, සිරියලා නංගි මේ එන ... වත්තෙ පිටියෙ ගහ කොල බුක්ති විඳින්න ඇරත් නැහැනෙ. අඹ ගෙඩියක් පේර ගෙඩියක් කඩා ගත්තු එකට ඔය තරම් කුල මල කියන්න වටිනවද කියල ආරියදාස කල්පනා කළා.

For E-Pusthakalaya

"ඔයාට අඹ, පේර ඕන්නැං මං ගෙනත් දෙන්නං කො"

"ගේන එක නෙවෙයිනෙ හපංකම... තියෙන දේ පරිස්සං කර ගන්න ගෙවල්වල ඉන්නැයො දන ගන්න එපායැ"

ඒක නම් අම්මට එල්ල වුණ චෝදනාවක් බව ආරියදාසට තේරුණා.

"නංගිටත් මෙව්ෑ අයිතියක් තියෙනවනෙ කුමාරි"

ආරියදාස කතා කරන්නෙ බොහොම නිවිච්චි හඬින්. අම්මට ඇහේවි කියල බයේ.

"ඇයි මේව ඔයාගෙ නමට ලියල නැද්ද?"

කුමාරි ඔරවා බලමින් ඇහුවත් කාමරේ අන්දකාරෙ නිසා භාර්යාවගෙ මුහුණ වෙනස් වෙන හැටි ආරියදාසට පෙනෙන්නෙ නැහැ.

"ඉඩමයි ගේයි ලියල තියෙන්නෙ නංගිටයි මටයි සමෝසමේ"

"අනේ අප්පොච්චියෙ... ඒ පංගුපේරු හරියන්නෑ... කීයක්වත් දීල හරි ඒ බාගෙ ඔහේගෙ නමට ලියව ගන්න වෙයි"

ආරියදාස උඩ ගිහින් ඇඳෙන් බිමට නො වැටුණා විතරයි.

"ඒක ලිවුවෙ ළඟදි... නංගිට දුවැද්ද දෙන්න"

"ඕං දුනුයි බලල මල්ලෙං එළියට පනින්නෙ. අපේ අම්මල හිතං ඉන්නෙ මේව ඔක්කොම ඔහේගෙ කියල"

ආරියදාසගෙ දෑහැට කඳුළු උනාගෙන එනව.

"පවුලෙ එකම පිරිමිය හිංද මේව ඔහොම බෙදිල ඇතෙයි කියල මගේ පප්පත් හිතන්න නැතුව ඇති"

ඉඩම් හවුලෙ තියෙන වග දැන ගත්ත නම් කුමාරි තමාගෙ සහේට එන්නෙ නැද්දයි අහන්නට තරම් හිතුණත්, ආරියදාස ඉවසගෙන හිටිය. ඇය ඔය තරම් කාලයක් ඇවුවම් බැහැ බැහැ ගෙදරට නාකි වෙන්න ඇත්තෙත් මේ නපුරු ගති ගුණ නිසා වෙන්න ඇතැයි ආරියදාසට හිතෙනව.

"මේව ලියල තිබුණට නංගි කවරදාකවත් ඇඟිලි ගහන්න එපාතෑ කුමාරි"

"ඇඟිලි නං ගහන එකක් නෑ. අත ගහනව මිසක"

ආරියදාස නිහඬව හිටිය.

"මට නංගි සුද්ද කරන්න එන්නෙපා. මං ආපු දවස්වලම ඇරා ගෙ හැටි ඔහේ ගෙ අම්ම මාත්තෙක්ක කිවුව"

"ච්.... ඇරා, ඇරා කියල එහෙම දොඩන්න එපා"

ආරියදාසගෙ හිත හොඳටෝම පෑරිලා.

"අපොයි නම්බු දීල කතා කරන්නම වටින ගෑනි!"

දහවල් දවස පුරා වෙහෙස මහන්සි වීම නිසා ඇඳට වැටුණු ගමන්ම හින්නි හාමිනේට නින්ද ගිහින් තිබුණ. ඒ කාමරයෙන් හීන් ගෙරවිලි හඬ නැඟෙන විට ආරියදාස ගෙ බිය තුරන් වුණා.

ඒ උණත් අම්ම ගැන හිතේ කලකිරීමක් මෝදු වේගන එනව. අම්ම ඕව උණු උණුවෙම කුමාරි එක්ක කිවුවෙ මොන උලවුවකටද? අම්මත් කට පියාගෙන ඉන්න හැටියක් දන්නෙ නැහැ. කියන්න ඕනැ දේ එපා දේ තෝර බේර ගන්න හිතන්නෙ නෑ. ආරියදාසගෙ හිත කලකිරිල. අඹු සැමියො අතරෙ කතා බහක් නැතිව විනාඩි

දහයක් විතර ගත වුණා. ආරියදාස අත වනලා මෙසෙ උඩ කනමැදිරි එළියක් විහිදුවමින් දල්වී දල්වී තිබුණු පහන නිවා දැම්ම. හිමින් සැරේ ඒ පැත්තට හැරිල කුමාරි ගෙ බඳට උඩින් අතක් දැම්ම. පිළිකුල් සතෙක් ගෑවුණා වාගේ කුමාරි ආරියදාසගෙ අත පැත්තකට තල්ලු කළා. තවමත් තරහ නිවිල නෑ. ආරියදාස කලකිරීමෙන් අනෙක් ඇලයට හැරුණා. අම්ම කෙඳිරි ගාන හඬ අනෙක් කාමරය දිහාවෙන් ඇහෙනව. 'අම්ම හරියට දුක් විඳිනව.' කුමාරි ගෙදර වැඩ පළට අම්මට අත් උදවුවක් නො දෙන බව ආරියදාසට වැටැහිලයි තිබුණෙ. මේ ගැන කුමාරිට කියන්න ඕනෑයි කියල ආරියදාස බොහොම දවසක ඉඳල හිත හිතයි හිටියෙ. ඒත් ඒකට දිව නැමුනෙම නැහැ. භාර්යාවට තරහ යාවිද කියල හිතේ බිය සැක තිබුණා. සිංහල පුහුණු ගුරුවරියක් නෙ. තමුන්ට වඩා ඉහළ පඩියක් ගන්නවනෙ. ඒ නිසා එක පාරටම මේ වගේ කාරණාවකට අත දාන්න බයයි.

•

14

දවසක්ද උදේ බස් එක එනතුරු කුමාරි හංදියෙ බස් නැවතුමේ හිටිය. කවුදෝ ගැහැනු කෙනෙක් කට පුරා හිනැහී ගෙන බස් නැවතුමට ආව. මීට ඉස්සර දක පුරුද්දක් තිබුණෙ නැහැ. ඒත් කුමාරිත් හිනාවකින් සමාචාර කළා.

"බස්සෙක නෑ වගෙයි. නේද නෝන මහත්තයෝ?"

"අද හතයි කාල නෑ වගෙයි" කියන ගමන් කුමාරි අත් ඔරලෝසුව දිහා බැලුව. හතයි විසි පහයි. කොටපොල බස් එක අනෙක් අතට ගමන් කරනව. එක එලෙවුවෙ පැලැන්ගොඩ ලියන මහත්තය. ලියන මහත්තය එබිකම් කර ගෙන යන ගමන් කුමාරි එක්ක හිනා වුණා. ඇඳුරුම් කමට.

"මාව නං අඳුරන්නෙ නැතුව ඇති. අපේ ඕර්සියෙල් උපාසක මහත්තය බැන්දෙ ඉස්කෝලෙ හාමිනේ නේද?"

"ඔව්"

'නෝන මහත්තය' කියල කතා නො කළට ද කොහෙද කුමාරි ගේ හිත ටිකක් උදහස් වෙලා.

"මං හිතා ගත්ත... හින්නි හාමිනේ හෙම අපේ නැයො"

ඒ තැනැත්තිය බොහොම උනන්දුවෙන් කුමාරි ගෙ මුහුණ බලන ගමන් පෙරට වඩා පුළුල් නිහඬ සිනාවක් නැගුව.

"ඇත්තද?"

"ඊයේ රට පුහුල් කඩේදි හින්නි හාමිනේ ඉස්කෝල හාමිනේ ගෙ වග කියනව මං අහගෙනයි"

කුමාරි චංචල වුණා. නැන්දම්ම ඇවිත් කඩපිල්වල තමන් ගැන මොනව කියවනව ඇද්ද කියල හිතුණා.

"මට තේරුනේ නෑ... මගේ වග කිවුව?"

කුමාරි කුහුලින් ඇස් පුංචි කරල හිනාවෙන්න හදන ගමන් අමුත්තිය ගෙ මුහුණ බලනව.

"ඔව් අනේ... දොස්සයක් කිවුවහෙම නෙවෙයි. දන් නැද්ද ඉතිං රාජකාරියක් කරන කෙනෙකුට ගෙදර දොරේ වැඩක් කරන්න For E-Pusthakalaya ... කියනව මං අහගෙනයි"

කුමාරි කට කොන ඇබිත්තක් ඇද කරල අහක බලා ගත්ත. නැන්දම්ම මොන මොනව කියවන්න ඇද්ද? හොඳක් නම් කියන්න ඇතෙයි කියල හිතාගන්න අමාරුයි. අර කතාවෙන්ම ඒක තේරුම් ගන්න පුළුවනි. මේ ගෑනිගෙන් ඕනවට වඩා තොරතුරු භාර අවුස්සන්න හොඳ නෑ. දෙ පිටකාට්ටු ගෑනියෙක් නම් අනික් පැත්තට කේළාම් කියන්නත් බැරි නැතැයි කුමාරිට හිතුණා.

හක්මන පාර දිගේ ආපු දිස්නෙ ගහන මොරිස් මයිනරයක් ඇබිත්තක් ඉස්සරහට ගිහින් නැවැත්තුව. ඒ ළඟට ආ පස්සට ආව. පුංචි රාලහාමි ඔළුව එළියට දාල හිනා වෙනව. කුමාරි ඉස්කෝලෙ හාමිනේව හොඳට අඳුරනව. මේ කාර් එක දෙ වතාවක්ම කුමාරිල ගෙ කඹුරුගමුවෙ ගෙදරටත් ගිහින් තියෙනව.

"මිස් බස්සෙක එනකංද?"

"ඔව් පුංචි රාලහාමි... අද බස්සෙක නෑ"

"මං මාතර යනව. නාඳුගලට යතැකි"

කුමාරි උත්තරයක් දෙන්නටත් පෙර අනෙක් කාන්තාව ඉදිරියට පැනල කතා කළා.

"රාලහාමි මටත් යතැකි නේද? මාත් යන්නෙ නඩුවකට"

"හා මහෙත් නගින්නකො" යි කියන ගමන් පස්සට අත දාල පුංචි රාලහාමි දොර බාගෙට ඇරිය.

"නගින්න මිස්"

කුමාරිටත් ඉස්සර පස්ස සීට් එකට රිංග ගත්තෙ අනෙක් තැනැත්ති. මේ ගෑනු පරාණෙ නො හිටිය නම් කුමාරි ඉස්කෝලෙ හාමිනේ ඉස්සරහින් වාඩි කරවගෙන යනව නේද කියල තන්හාවක් පුංචි රාලහාමිගෙ හිතේ දුම් දැම්ම.

කුමාරි නම් මෝටරියට නැංගෙ හිතේ තරමක දෙගෙඩියාවෙන්. කාර් එක පවනෙ වේගෙට යන්න වුණා. පනේ කනුව ළඟදි සුනිල් වෙද මහත්තයත් ඉස්සරහ සීට් එකට ගොඩ වෙච්චි.

"වෙද මහත්තය අඳුරනව ඇතිනෙ අපේ උපාසක මිරිසියල් මහත්තයගෙ නෝනා?"

පුංචි රාලහාමි හැඳින්වීමක් කරන්න හදනකොටම, වෙද මහත්තය බෙල්ල හරවල බලල හිනා [illegible]

"මොකෝ මං අඳුරන්නැත්තෙ... [illegible] හමුවෙනෙ... නො දන්නවට අපිට දුරිං නෑයොත් වෙනව"

රටේ කොහේ ගියත්, තමුන්ට නෑයො වෙන කෙනෙක් ඉන්න බව හිතල කුමාරි ගෙ හිතේ මානයක් හටගත්ත.

කුමාරි නාඳුනල හැඳියෙන් බැස්ස. එතන ඉඳල පයින්ම ඉස්කෝලෙට යන ගමනුත් හිතේ වැඩ කළේ අර අමුත්ති කියාපු කතාව. එක එක තැන්වල ගෙහින් තමන් ගැන දොඩන්නෙ මක්කද කියල නැන්දම්මගෙන් අහන්නත් හිතෙනව. 'නෑ.... මම ඔය ගැන ආයිට කියනව... එයා අම්මට නො කියාවියැ.'

•

දුන දවසකට පස්සෙ ආරියදාස ගියා නඟා බලන්න. මේ වන විට සිරියලතා ගෙ දරු ගැබට තුන් මාසෙ පැනල තිබුණ. කුමාරිටත් මින්න දොළදුක් ගාය හැදිලය කියල ආරියදාස කිවුව. කාට කාටත් ඉස්සරහට ලබන්නෙ දරු සම්පත් ලැබෙන කාලයක් බව සිරියලතා හිතුව.

"අම්මත් දං හරියට දුරුවල වෙලානෙ අයියෙ"

සිරියලතා ඒ වචන ටික කටින් පිට කර ගත්තෙ තරමක

For E-Pusthakalaya

චකිතයකින්. නො කිය ඉන්න හිත ඉඩ දුන්නෙම නැහැ.

"අම්ම නං දුරුවල තමයි. වයසට යන කොට සත්තිමත් වෙන් නැනෙ"

"වයසටම නෙවෙයි. වැඩ කරලම අම්ම දිරාපත් වෙලා"

ඒක නංගි තමාට කරපු දෝසාරෝපණයක් නැත්නම් චෝදනාවක් වගේ ආරියදාස ගෙ පපුවට වැදුණ. ඒත් නංගිගෙ හිත නැළෙන්න එක පාරට මුකුත් කිවුවෙ නෑ.

"කිවුවට අහන එකක්යැ බං... අම්ම රටේ තියෙන තරං වැඩ බදාගෙන කරනව."

ඕං ඒ පාර සිරියලතා දිගටම කියවන්න පටන් ගත්ත.

"හනේ මංද... දං අම්මට නං පාන්දර නැගිටල නිදි මරාගෙන වැඩපළ කර ගන්න බෑ තනියම... එදා මං ගිහිං තමයි ගේ මිදුල අතුගාල දුන්නෙත්. අයියලෑ කාමරෙත් කුණු ගොඩක් තිබුණ. දං අම්ම සැප ගන්න ඕනැ කාලෙ"

[illegible] සිරියලතා නංගි ගෙදර ගිය වෙලාවෙ අම්ම වැඩපළ ගැන මැසිවිලි කියන්න ඇතියි කියල ආරියදාස හිතා ගත්ත. තමුන් ගෙ කාමරේ කුණු ගොඩක් ගැන කියාපු කතාව නම් ඉස්කෝලෙ හාමිනේට ඇනෙන්නම කියාපු කතාවක්. ආරියදාස ඕව ගැන හිත හිතා හිටිත්දි සිරියලතා ආයෙත් වරු වුරු ගාන්න පටන් ගන්නව.

"කුමාරි අක්කත් ඉවර පවර තියෙන හැටියට අම්මට ටිකක් අත් උදවු දෙනවනං ඒක අම්මට ලොකු සහනයක්"

ආරියදාස ගෙ හිතේ හීන් කෝපයක් දැල්වීගෙන ආව. එකත් එකටම අම්ම කුමාරි ගැන ආඩපළි කියල තියෙනව. නැත්නම් නංගි කොහොමද ඇහැට ඇඟිල්ලෙන් අනිනව වගේ මේ වග තුග කියන්නෙ කියල ආරියදාසට හිතුණ. පැත්තකට වෙලා ඉන්න නඟා මොන එහෙකට මේ උපදෙස් දෙන්න එනවද? 'රත්නසිරිට දූනමුතුකම් කිවූ එකට පුප්ප ගෙන හිටපු ගෑනි! දැන් එනව මගෙ ගෑනිව හදන්න. මට උපදෙස් දෙන්න.'

"ටික දොහකට අම්ම මෙහෙ එක්කල එන්නත් මං හිතුව. කෝ අම්ම හොල්ලන්න පුළුවනෑ... දුක් විඳින එක අම්මට සැපයක්!"

තරමහ මූණ කළු කරගත ආරියදාස එක පාරට හිස ගැස්සුව.

"මම මේ ආවෙ අම්මට සැප දෙන හැටි උඹෙං අහගෙන යන්නවත්, කුමාරිව හදාගන්න උඹෙං උපදෙස් ගන්නවත් නෙවෙයි. උඹව බලල යන්න... තේරුණාද?"

සිරියලතා තක්කු මුක්කු වෙලා දෑස් මහත් කරගෙන කටත් ඇරගන භ්‍රාන්තවෙලා බලා හිටිය.

"හැමෝටොම අම්ම ගැන උණුවෙන්න පටං අරං තියෙන්නෙ කුමාරි ආවට පස්සෙ. ඉස්සෙල්ල මං තනියම කර ගහගෙන කරන කොට එකෙක් පාල පතවුව බැලුවෙ නෑ"

සිරියලතා ගෙ ඇස්වල කඳුළු පොදි ගැහෙන්න පටන් ගත්ත. අයිය එක්ක එකටෙක කියාගෙන යන්නත් බැහැ. සණ්ඩු දබර කර ගන්නත් වටින්නෙ නෑ. කියන්න දේ තිබුණත් ගෙදරට ආපු සහෝදරය ගෙ හිත රිදවන එක පවක් නේද කියල හිතුව. ආරියදාස එක පාරටම නැගිට්ට.

"මං යනව"

"අනේ ඉන්නසියෙ... තේකක් බීල යන්න"

සිරියලතා බොහොම දුක් බරව ආයා[illegible]ණා.

"මටේපා... මං යනව"

ආරියදාස පස්ස හැරිල බලන්නෙවත් නැතුව එළියට බැස්ස. බයිසිකලේ නැගල යන්න ගියා. මේ සිද්දිය රත්නසිරි එක්ක කිවුවොත් ඒ මනුස්සය ඇඟට කඩාගෙන පනින්නත් බැරි නැහැයි කියල සිරියලතා හිතුව. ඒක නිසා තනියම දුක උහුල ගන්න හිත හදා ගත්ත.

ආරියදාස ගෙදර එන්නෙ හිතේ තදබල කලකිරීමක් ඇතුව. ඔළුව අවුල්වෙලා තිබුණු තරම, මගදි බයිසිකලේ බස් එහෙක හැප්පෙන්නත් ගියා. අම්ම ගැනත් හිත උණුවෙලා. කුමාරි ගැනත් කලකිරිල. නංගි නම් අමනාප වෙන්නත් ඇති. ඒත් කරන්න දෙයක් නෑ. අනෙක් මිනිස්සු හුරතල් කරන්න ගිහින් හිතෙන් දුක් විඳවනවට වඩා කියන්න තියෙන දේ කියල දැම්මම ඉවරයැයි ආරියදාස හිතුව.

ආරියදාස කෙළින්ම කුස්සියට ගියා. අම්ම මෙහාට පිටුපාල මිරිස් ගල අඹිනව. මස්ගොබ දියවෙලා ගිය අම්මගෙ බාහුවල හම රැළි ගැහිල එල්ලා වැටෙනව. ආරියදාස ගෙ හිතේ දුක පුපුරා ගහන්න පටන් ගත්ත.

"අම්මෙ"

ගලේ සද්දෙද අස්සෙ හින්නි හාමිනේට ඇහුනෙ නෑ.

"අම්මෙ"

ඒ වතාවෙ ඇහුණ. හින්නි හාමිනේ ඔළුව කරකවල බැලුව.

"ආ පුතා අද ටිකක් කලියෙං ඇවිත් නෙ"

"ඔව්... නංගිත් බලාගෙන එන්න හිතාගෙන අද වරුවෙං ආව"

"කොච්චර අපූරුද.... නංගි සනීපෙංද පුතේ?"

හින්නි හාමිනේ අත උස්සල නළලෙ ඩා දිය බාහුවෙන් පිහදා ගත්ත.

"ඔය ඉන්නෙ... සනීපෙං"

"ඉස්කෝලෙ හාමිනෙත් ඕං ඔහෙ හිටිය... බුදිද මංද"

'ඕං එයාගෙ වැඩ කැල්ල බලා ගනිං' යි කියන්න වගේ. ආරියදාස අම්මට ළං වෙලා බොහොම හිමින් සැරේ කතා කරන්න වුණා.

"ඇයි අම්මෙ ගෙදර ඉන්න වෙලාවට කියල එයාගෙනුත් වැඩක් [illegible]න්නකො"

හින්නි හාමිනේ උපහාසෙට වගේ හිනා වෙනව.

"ඇයි දරුවො මට පුළුවංද ඒ ළමයට වැඩ පවරන්න. එයා හිතල මතල කරනවනං ඒක වෙනම කාරණාවක්. අනික් අතට ඉස්කෝලෙදි උගුර ලේ රහ වෙනකං බෙරිහං දීල ඇවිත් මාංසි පිට මෙතන වැඩපළත් පවරනෑකියැ"

ආරියදාස දැත පපුව පිට පටලවාගෙන දිග සුසුමක් පිට කළා. වෙන තැන්වල ඉස්කෝල හාමිනේල ගෙ කටට නැවෙන් බත් බාන්නෙ නැහැ. මොකද මෙයාට විතරක් අතක් පයක් හොල්ලන්න බැරි. ආරියදාස ඔව හිත හිතා මුහුණ බිමට නැඹුරු කරගෙන කාමරය පැත්තට ගියා. අම්ම මිරිස් ගල අඹින හඬ ආයෙත් ඇහෙන්න පටන් ගත්ත. නංගිගෙ හිත රිද්දල ආපු එකත් වැරදියි කියල දැන් ආරියදාසට හිතෙනව. අම්ම නොසෑහෙන්න දුක් විඳවන එක ඇත්ත. කුමාරි මොනව කරනවද කියල ආරියදාසට හිතා ගන්න බැරි උණා. කුමාරි හොඳටම නිදි. ආරියදාස සීරුවෙන් ඇඳ මත වාඩි වෙලා කුමාරි ගෙ ඇඟට අත තිබ්බ. කුමාරි හදිස්සියෙ බිමට පාත් වෙලා වාගෙ ඇස් කරකවල බැලුව. ආරියදාස හිනාවෙන්න උත්සාහ කළා.

"දැං රෑ වෙලාද අනේ?"

For E-Pusthakalaya

"ඔව් දූං හතටත් ළඟයි"

කුමාරි වට පිට බැලුව. ඒක ආරිගෙ විහිළුවක්.

"නෑ... අද ඔයා වෙලසන ඇවිත්"

කුමාරි හිනා වුණා. අල්ලාප සල්ලාපවලට තරම් හිතේ සතුටක්, සංසුන්කමක් ආරියදාස තුළ නැහැ. හිනාවක් මතු කර ගන්නෙත් හිතට හොරා බොරුවට. කලකිරීම මහ බරට තවමත් හිතේ එල්ලිලා. ආරියදාස කලිසමෙන් සරමට මාරු වුණා. මෙන්න කුමාරි ආයෙත් ඇනුම් ඇර ඇර හාන්සි වෙනව. ආරියදාස තුවායත් කරට දමාගෙන කිරින්දැගෙ මූණවත් නො බල කාමරයෙන් පිට උණා. 'අද මේ මනුස්සයට මක් වෙලාද'

ආරියදාස පනිට්ටුව අතට ගන්න සද්දෙ ඇහුණ. ලන්තට් එක ඇදල ආරියදාස නාන්න ලක ලෑස්ති වෙන කොට කුමාරි පිටු අල්ලෙන් දස් පොඩි කර කර ආව. මූණ හෝදන්න. අම්ම යමක් වනේ ලා කොටන සද්දෙ ළිඳ ළඟට ඇහෙනව.

"මූණ හොද ගන්න මටත් පනිට්ටුව චුට්ටකට දෙන්නකො"

ආරියදාස මූහුණ පුළුටු කරගන පනිට්ටුව තල් For E-Pusthakalaya [illegible]

"අත වන වන එන්නෙ ළිඳ ළඟට එන කොට පනිට්ටුවක් අරං එන්නෙපායැ. ගෙටත් වතුර ඕනැනෙ"

"කාට නාවන්නද ගෙට ඔය තරං වතුර?"

ආරියදාස රවල බැලුව. කුමාරි ගෙ දෙ තොලෙ තිබුණෙ මහ සමච්චල් හිනාවක්.

"ඉස්කෝලෙ ඇරිල ඇවිත් තුං කංසෙං දාඩිය වක්කර වක්කර බුදිය ගන්නට හරි යන්නැනෙ. ගෙදර දොරේ වැඩපළ ගැනත් ටිකක් හොයා බලන්නෝනැ"

කුමාරි ගෙ මූහුණ මළානික වුණා. මේ මනුස්සයට අද මක්වෙලාද? හරියට වලාකුළක්, අඳුරක්, විදිලියක් නැතිව අහස ගෙරෙවුව වගේ. තමන්ට තින්ද ගිහින් තියෙන අතරවාරෙ ආරියදාස ගෙදර ආවාම නැන්දම්ම ගතු කියන්න ඇතෙයි කියල කුමාරි අනුමාන කළා. මේ ඇඟට ගොඩ වෙන්න හදන්නෙ ඒ නිසා වෙන්න ඕනැ. මීට ඉස්සර කවරදාකවත් ආරියදාස මෙහෙම පෙනය පුප්පල නැහැ. හෙම්ප්ප වගෙ හිටපු මිනිහට මේ නැටුම්වලට ඉඩ කියන්න හොඳ නෑ.

"ගෙදර දොරේ වැඩපළ කරන්න කෙනෙක් හොයා ගන්න එකයි ඇත්තෙ. මම ඇවිත් තියෙන්නෙ ඒවට නෙවෙයි"

අඹුසැමියන් ගෙ බහින් බස් වීම ටිකක් උණුසුම් වීගන ආව.

"අම්මගෙ දූක නං බොහෝ ම ලස්සනට පේනව. අම්ම කඩපිල්වල ගොහිං දොඩන හැටි පුතය දත් නෑ"

ආරියදාස තිගැස්සුණා. අම්ම කොහේදි උණත් කා එක්ක හරි කුමාරි ගෙ අවගුණයක් ගැන කතා කරන්න ඇත්ද? එහෙම දෙයක් කොහොම නමුත් කුමාරි ගේ කනේ වැටිල වෙන්න ඕනැ.

"අම්මගෙ කටට ඉබ්බො දාන්නද ඔහේ මට කියන්නෙ?"

"ඉබ්බො බැරිනං කකුළුවො දා ගත්තත් මට කමක් නෑ"

"අම්ම කඩපිල්වල ගිහිං දොඩන ඒව නවත්තන්න ඔහෙටවත් මටවත් බෑ..."

"මැර බැහිච්චි උදවිය ගෙ පුරුදු නවත්තන්න මට නං බෑ තමා... ඒ උණත් මා ගැන ඒක මේක කියවන්න ඕනැ නෑ"

"මොනවද අම්ම ඔහේ ගැන කියල තියෙන්නෙ. ඔහෙගෙ නරකක් කියල තියෙනවද?"

"අතන මෙතන ගිහිං මගෙ හොඳක් කියන්නෝනැත් නෑ. නරකක් කියන්නෝනැත් නෑ..."

"අනේ පිං සිද්දවෙයි. මූණ හෝදගන යන්ඩ... මගෙ ඔළුව අවුල් කරන් නැතුව"

ආරියදාස තව දුරටත් කතාව දිග් ගස්ස ගන්න කැමැති වුණෙ නැහැ. මේ වාගෙ ලේලි කෙනෙකු ගැන නම් නැන්දම්ම කෙනෙකු ගෙ කටින් හොඳක් කියැවේවි කියල හිතන්න අමාරුයි. එහෙම උණත් අම්ම අතන මෙතන ගොහින් කුමාරි ගෙ ඇද පලුදු ගැන කතා කරාවි කියල නම් විස්වාස කරන්න බැහැ. හෙමිහිට වාටුවෙන් ඔය ගැන තව විස්තර කුමාරිගෙන් දැන ගන්න ඕනැ කියල ආරියදාස නාන ගමන් හිතා ගත්ත.

ආරියදාස නාගෙන එන විට, කුමාරි ඉස්තෝප්පුවෙ කුලුණට හේත්තු වෙලා ඔළුව පීරනව. පළවෙනි වතාවට ස්වාමි පුරුසය හිත තැලෙන්න කතා කරපු එක ගැන හටගත් හිත් අමාරුව මේ වන විටත් පහ වෙලා තිබුණෙ නැහැ. මූණ කොරහක් වගෙයි. ආරියදාස දෙ තුන් සැරයක් කුමාරි ගෙ මූණ බලල හිනා වුණා.

"මොකෝ විපිත්තන්නෙ?"

කුමාරි උරහිස් දෙක ගස්සන ගමන් ඇහුව. හරියට යමකින් දමල ගහන්න වගෙයි ඇහුවෙ.

"ඔහේ මූණම ගෙන ඉන්නවටයි හිනා ගියේ"

කුමාරි ගස්සල ඉවත බලා ගත්ත. විනාඩි දෙක තුනක් ඉස්තෝප්පුවෙ ඉහළ පහළ සක්මන් කරමින් හිටපු ආරියදාස, කුමාරිට තරමක් ළං වෙලා බොහොම මොළොක් හඬින් කතා කළා.

"ඒක නෙවෙයි කුමාරි කවුද අරක කිවුවෙ?"

"මොකද්ද?"

"අම්ම ඔයා ගැන කතා කළා කියල?"

"මං අඳුරන් නෑ. කවුද කළු මිටි ගෑනියෙක්. ඔහෙලගෙ නෑයොත් වෙනව කිවුව"

"කවද්ද? කොහේදිද ඕව කිවුවෙ?"

"මං දින පොතේ ලියා ගත්තෙ නං නෑ. දෑං දවස් කීපෙකට උඩදී හංදියෙ බස් හෝල්ට් එකේදි කිවුවෙ"

For E-Pusthakalaya

මේ කියන ගෑහැනු කෙනා කවරකු විය හැකිද කියල ආරියදාස යටි තොල විකාගෙන කල්පනා කෙරුව.

"මගෙං ප්‍රශ්න කරනව වගේම ඔහේට බය නැතුව අම්මගෙනුත් අහල බලන්න බැරියැ?"

"අම්ම කවරදාවත් ඔයාගෙ වැරැද්දක් නො කියන බව මට විශ්වාසයි"

"කියන්න වැරැද්දක් තිබිල එපායැ"

ආරියදාස හික් හික් ගාල හිනා වෙනව. ඒයා තවත් යමක් දොඩන්නට කලියෙන් කුමාරි මෙහෙමු කිවුව.

"අනේ මේ ගිහිං තමුංගෙ වැඩක් බලා ගම්මු. දෑං එනව මෙතන මාව නළවන්න!"

කුමාරි පස්ස ගස්සාගෙන ගෙට හැරුණ. ආරියදාස ගෙ ඔළුව එකම පඹගාලක්. ඕව ගැන හගිස්සන්න ගියොත් අම්මගෙ හිත නරක් වේවි. නිස්සබ්ද වෙලා හිටින එක හැම අතින්ම හොඳයි කියල ආරියදාසට හිතුණ. කම්සෙත් ඇඟ ලා ගෙන හංදිය පැත්තට ගියා.

සනී මහත්තයයි, කිරි මහත්තයයි, පුංචි රාලහාමියි පැට්රෝල් ෂෙඩ් එක ළඟ හිටගෙන කතාව. ආරියදාස දම්මුල්ලෙ කඩෙන් සිගරට් එකකුත් පත්තු කරගෙන අර තුන් දෙනා ළඟට ගියා. කා එක්ක උණත් විහිළුවකින් කතාව පටන් ගන්න පුංචි රාලහාමි, ආරියදාස ළං වෙන කොටම ඇහැක් ඉඟි මැරුව.

"ආ.... හම්බු වෙච්චි එක හොඳා... ඕර්සියෙල් මත්තයගෙං මට පොඩි ගනමනාවකුත් එන්න තියෙනව"

ආරියදාස ඇස් පුංචි කරගන උඩබිම බලනව. පුංචි රාලහාමිගෙ කතාව තේරුම් ගන්න බැරිව. 'මඟුල් හයර් එකට දුන්නු කුලියවත් මදි වෙලාද' පුංචි රාලහාමි කිරිමහත්තයට ඇහැක් ඉඟි මරල, ආරියදාස ගෙ හිත තව ටිකක් නන්නත්තාර කරන්න හිතාගෙන මෙහෙම කිවුව.

"මං දෑං කීප දවසක්ම ඔහේගෙ මිසිස්ව නාඳුගල හංදියට කාරෙකේ ගිහිං ඇරලුව. නිකං බොරුවට හරි පර්ස් එකට අත දාල කීයක්වත් දෙන්න හැදුවෙ නං නෑ..."

ආරියදාස උඩ බලාගෙන හිනා වුණා.

"[illegible] මාත්තෙක්ක කිවුව"

ආරියදාස ඒහෙම කීවෙ, බොරුවට. දවසක් නම් පුංචි රාලහාමි මාතර යන ගමන් තමන්වත් නාඳුගල හංදියෙන් බස්සවපු බව කුමාරි මොකක්ද කතා බහකදී සඳහන් කළ විත්තිය ආරියදාසට මතක තිබුණ. මේ කියන හැටියට කීප දවසක්ම ගිහින් තියෙනව. ආරියදාස ගෙ හිත බොහොම චංචල වෙලා. ඔය විදිහට ගියොත් කුමාරිව ඊටත් එහා අරගන යන්න බැරි සතා නෙවෙයි පුංචි රාලහාමි.

වෙන අනම් මනම් කතා කර කර හිටියත්, ආරියදාස ගෙ හිතේ වැඩ කළේම, කුමාරි තමාට ඔය විත්තිය නො කීවෙ මන්ද කියන කාරණාව. ඒ කියන්නෙ, කීප දවසක්ම කාරෙකේ ගිය විත්තිය. කතා බහේදි බලෙන් මවා පාපු හිනා මිස, ආරියදාස කොයි වෙලාවකවත් හිනා වුණේත් නැහැ.

ආරියදාස ආපහු ගෙදර ආවෙ හොඳටෝම කලකිරිල. ආයෙමත් සුද්දවන්ති වෙලා තමන් සමඟ හැප්පෙන්න ආපු වෙලාවක ඇදල ගන්න හොඳ පොටක් අහු උණ එකත් හොඳයි කියල මිනිහා කල්පනා කළා.

"මං අර විහිළුව කළාට පස්සෙ ආරියදාස කාරය හොඳටම

ඩිම්වෙලයි හිටියෙ"

ආරියදාස නො පෙනී ගියාට පස්සෙ, පුංචි රාලහාමි හිනාවෙන්න පටන් ගත්ත.

"මොකද්ද විහිළුව?"

"මං මිනිහ ගෙ වයිෆ්ට එක දවසයි ලිෆ්ට්ටෙකක් දුන්නෙ... කීප දවසක්ම ගියා කියල මං කිවුවෙ ඔය යකා අප්සෙට් ගහන හැටි බලන්න"

"පව්.... අහිංසකය" යි කිරිමහත්තය කිවුව.

ගෙදර ආපු ආරියදාස බොහොම තාන්තුවාවෙන් හිටියත් කුමාරි නිකමට මොකද කියලවත් ඇහුවෙ නැහැ.

කුමාරි පැත්ත පළාතක නැති වෙලාවක් බලල ආරියදාස අම්මට ළං කළා.

"අම්ම ළඟදි දවසක රටපුහුල් ලොකු මහත්තෙලගෙ කඩේ ළඟදි කුමාරි ගැන හෙම මුකුත් දෙඩුවද?"

අම්ම හංදියට ගියොත් වැඩි වෙලාවක් [illegible] ඉන්නෙ එතැන නිසා, ඒ වෙලාවක හෙම කුමාරි ගැන යමක් කියැවුණාද කියන සැකය ආරියදාස තුළ තිබුණ.

හින්නි හාමිනේ කුහුලින් දැස් පුංචි කරල ආරියදාස ගෙ දෑසට බැල්මක් එල්ල කළා.

"මම?"

"ඔව්. අද ඊයේ නෙවෙයි, දැං දවස් ගාණකට උඩදි?"

හින්නි හාමිනේට මතක් වෙනව. හිනාවක් එක්ක හිස පද්දවනව.

"ආ... එදා මං මීකිරි බලන්න පාවුල ගෙදර යන ගමං ටිකක් වෙලා කතා කර කර හිටිය"

හින්නි හාමිනේ කතාව නතර කරල ආයෙත් පුතා ගෙ මූණ බලනව.

"ඇයි මොකෝ පුතේ එහෙම ඇහුවෙ?"

"නෑ නිකං"

අම්මගෙන් ඒ ගැන අහන්න ආරියදාසගෙ හිතට දුක වගේ.

"නිකං වෙන්න බෑ නෙ"

ආරියදාස ගොත ගහන්න වුණා.

For E-Pusthakalaya

"මා... න් නිකමට අම්මෙ ඇහුවෙ. ඔවැ ගොහිං ඒක එක්කෙනා එක්ක ගෙදර විත්ති දොඩන්න ඕන්නෑ. වචනෙ පිට වෙච්චි ගමං මිනිස්සු රටේ නැති කතා ගොතනව. නො කියපු දේවලුත් කියනව"

හින්නි හාමිනේ ගෙ හිත දූත් කුණාටුවකට අහු වුණු මුහුද වගේ.

"ඇයි පුතේ කවුරුවත් එහෙම මුකුත් කියලද?"

"නෑ... නෑ... මම මේ නිකමට ඇහුවෙ" යි කියාගෙන ආරියදාස පැත්තකට ගියා. පුතා එහෙම කිවුවත් හින්නි හාමිනේ ගෙ හිත නිසංසල වුණේම නැහැ. එදා කඩේදි නිකමටවත් ඕනෑ නැති වචනයක් පිට වුණා දැයි හිතා බැලුව.

දූත් ආරියදාසයි කුමාරියි කාමරේට වෙලා මොකද්ද කතාවක්. හිනාවෙනවත් ඇහෙනව. නිවි හැනහිල්ලෙ ආයෙත් වෙලාවක ඔය කතාවෙ තේරුම මොකද්ද කියල පුතාගෙන් අහන්න ඕනෑ කියල හින්නි හාමිනේ හිත සංසුන් කර ගන්න වැයම් කළා.

•

15

දයානි උන්හිටි ගමන් ගමට පහළ වුණා. කසාදෙ අතැරලයි ගෙදර ඇවිත් තියෙන්නෙ. තනියමත් නෙවෙයි. අවුරුද්දක විතර දරුවෙකුත් එක්ක. කිසිම ලජ්ජාවක් බයක් නැතුව, පොඩි එකත් උකුළෙ ගහ ගෙන පාර තොටේ බැහැල යනව. මිනිහ බේබද්දෙක්ලු. ඒ නිසා දීග කැම එපා උණා කියලයි කවුරු ඇහුවත් කිවුවෙ. දයානිට නම් ඒ සිද්දිය, ශිෂ්‍යත්වයක් ලැබිල රට ගිහින් ආව වගෙයි කියල බොහෝ දෙනා හිතා වෙනව. උපාධි සහතිකේ වගේ අත දරුවෙකුත් අරගන ඇවිත් කියල සමච්චල් කරන උදවියත් ඉන්නව.

දුව හිතුවක්කාර කමට පැනල ගිය එක ගැනවත්, ළමයෙක් එක්ක ආ පහු පැමිණීම ගැනවත් සයිමන් අප්පුහාමිට නම් වගේ වගක් නැහැ.

මිනිහ අතැරල දයානි ගෙදර ඇවිත් යැයි හින්නි හාමිනේ කියාපු ගමන් ආරියදාස ගෙ ඇස් උඩ ඉන්දුණා.

"දරුවෙක් හදාගෙන ඇරා ගෙදර ඇවිත්... අද උදේ මෙහාටත් ඇවිත් ගියා... අපූරු කොලු පැටිය"

අම්මා දරුව ගැන වර්ණනා කරන විට ආරියදාස අහක බලා ගත්ත. සමහර විට කොලු පොඩ්ඩ තමුන්ගෙම වෙන්නත් බැරි නෑ කියල ආරියදාස ගෙ හිත කිතිකැවුණ.

"තැඹිලි ඇරා දුං ලස්සනයි. ඇඟපත හින් උණට හැඩ වෙලා"

"ආ...?"

"මිනිහ බේබද්දෙක්ලු... හොර ගෑනුත් ඉගේ කෙස් ගාණෙවලු"

කුමාරි කාමරේට වෙලා සටහන් ලිය ලියා හිටපු නිසා, කුස්සියට වැදිල අම්මත් එක්ක මේ ඕප දූප දොඩවන්න ආරියදාස ට හොඳ නිදහසක් ලැබිල තියෙනව.

දයානි දුක ගන්න, කතා බස් කරන්න ආරියදාස ගෙ හිතේ තෘෂ්ණාව සප්ත මහ සාගරේ වගේ. ඒත් ඒ ආසාවල්, බලාපොරොත්තු ඉෂ්ට කර ගැනීම දැන් නම් ලේසි නැතැයි ඔහු හිතුව.

"දුං ඉතිං ඇරා ඕනෑ එකෙක් එක්ක ... වගේ"

අම්මා කියන ඒවට ආරියදාස ගෙ යටි හිතේ හිනා මතු වෙනව. ඒ උණක් හිත ඔහේ බොස් බොස් නැව. දයානිත් එක්ක තමන් ගෙ තිබුණු රහස් සම්බන්දෙ ගැන අහළ පහළ කිසිප දෙනෙකුටම ඉව වැටිල තිබුණු වග ආරියදාස සිහිපත් කළා. දයානි පැනල ගිය නිසා, ඒ කුණු කොටවල් ඇවිස්සුනේ නැහැ. දැන් ආයෙත් ගමට ඇවිත් නිසා, ඒ පරණ කතා මතු වෙන්නත් බැරි නැහැ. එහෙම ඇවිස්සිලා ඇවිත් කුමාරිගෙ කණකට වැටුණොත් හෙම අලි විජ්ජුම්බරයයි! බොහොම ප්‍රවේසම් වෙන්න ඕනෑ කියල ආරියදාස හිතුව.

සමහර වෙලාවට දයානි ගෙ පොඩි එකා මොර ගහන හඬ ආරියදාසටත් ඇහුණ. දයානි ගෙ තැළැවිලි ගී හඬත් පෙළක් දාට ඒ යාමෙ ඇහෙනව. ඇඳේ පැත්තක කුමාරි නිදි. ඇගේ ඇඟ පත පොරවනයෙන් වැහිල. ආරියදාස හොරැහින් බැලුව. දයානි ගෙ දෙ තන, දඟ පුගල, උකුළ, දෙ කොල් ආරියදාසට අද වගේ මතකයි. ඒව එක්ක සංසන්දනය කරන විට කුමාරි ගෙ අඟ පසඟ, ශතවර්ෂාධික කාලයක් අව්වට වැස්සට අහුවෙලා පලුදු වෙච්චි

ගල් පිළිමෙක අඟ පසඟ වගේ නේද කියල ආරියදාසට හිතුණ. රාජකාරියකට ආලෙ බැඳල තමන් කරගහ ගත්තෙ මොන ගිනි අඟුරු කබලකට ද කියලත් කල්පනා කෙරුව. දයානි දුක්කොත් පරණ ආසාවල් ආයෙත් නිදි ගැට හැරල නැගිටියි ද කියන සැකයකුත් ඒ අස්සෙම හිතට ගලනව. තවත් වෙලාවකට හිතට පවනක් වාගෙ දයානි පිළිබඳ සිහිවිලිවලින් සතුටක් දැනෙනව. සහතායකුත්, අසහනේකුත් එකට පටලැවිල.

දයානි ඇවිත් ගිය බව අම්මා තුන් හතර දවසක්ම කිවුව. තමනුත් ගෙදර සිටින සෙනසුරාදා ඉරිදා දාක දයානි මෙහාට පය නො ගහ වහංගු වීම ගැන ආරියදාසට දුකයි. ඒ දවස්වලට කුමාරිත් සිටින නිසා හිතට මොකද්ද වගේ නැතෑ.

එදා හැන්දෑවෙ අඳුර හීනියට ගලාගෙන එද්දි, ජයටම බුලත් විඩකුත් හප හපා ආරියදාස හංදිය පැත්තට යමින් හිටිය. ඉස්කෝලෙට මෙහා කන්දෙ වත්තට හැරෙන දෙවැට පාර හංදියෙ ළමයෙකුත් වඩාගෙන ඉන්නෙ දයානි නේද? ආරියදාස තිගැස්සුණා. ඒ එක්කමම හිත් සතුටකින් හිත එළිය වැටුණ. 'මම දුං පවුල් කාරය. ... කතන්දර හදන කෙනෙක් නෑ.'

For E-Pusthakalaya

ආරියදාස පස්ස හැරිල බලල හිනාවේගෙන ආව.

"උපාසකයියෙ"

අර පරණ පුරුදු ලස්සන හිනාවත් එක්ක දයානි දෙඩුවෙ කෝමල හඬින්.

"මොකද ඔහේ මෙතෙන්ට වෙලා?"

"මේ මාළු කාරය ඒච්ද බලං හිටිය අයියෙ"

ගන්දර මුදලාලි සාමාන්‍යයෙන් මාළු අරගන එන්නෙ මේ වගේ වෙලාවටයි. සමහරු කියනව මේ වගේ වෙලාවට අමු මාළු ගේනවට වඩා උයාපු මාළු ගේනව නම් හොඳ කියල.

"ගෙදර ඇවිත් කියල දැනගෙන නං දුං දවස් ගාණක් වෙනව. මොකෝ ඒ පැත්තෙ නාවෙ?"

"මං දවස් දෙක තුනක්ම ආව. උපාසකයිය හිටියෙ නෑ"

"ඉන්න වෙලාවට එන්නෙපායැ"

"දුං අපි වැඩිපුර ඕවැ ගැවසෙන එක හොඳ නැනෙ"

"ඇයි...? අපේ අහ වග වලස්සු නෑ"

"හා.... නේ... ඒ උණාට ඉස්කෝල මිස් හෙම මුකුත් හිතුවොත් නාක නෙ"

දයානි හීන් හඬින් හිනාවෙන ගමන් ඔළුව ඇබිත්තක් ඇල කරල බලනව. මෙහෙමත් හිත් වසී කරන හිනාවක්! කුමාරිලට නම් මේ වගේ කිරි කවඩි හිනා ජීවිතේටම පුරුදු නැතිව ඇතැයි ආරියදාසට හිතුණ.

සිහිප දෙනෙක්ම උඩහට පහළට මෙතැන පියමං කර ගන ගියත්, ඒ කවුරුවත් මේ දෙන්න ගැන තැකීමක් කළේ නැහැ. කවුරු හරි එනව දුටුවම ආරියදාස නම් ටිකක් ගැස්සෙනව. ඒකටත් එක්ක දයානි. ගාණක්වත් නෑ.

දයානි ගෙ කරේ එල්ලිලා ඉන්න පුතා උරහිසට තට්ටු කරගන තට්ටු කරගන යනව. වඩා ගන්න තරම් ලෝබ කමක් ආරියදාස ගෙ හිතේ ඇති වෙලා තිබුණ.

"දැන් පුතාට වයස කීයද?"

දයානි වට පිට බැලුව. දන් නම් ඉහළ පහළ යන එන කෙනෙක් ඇස් දිස්විය වැටෙන මානෙක නැහැ.

"තාත්ත දනගන්නෙපායැ... පුතාගෙ වයස"

For E-Pusthakalaya

දයානි එහෙම කියන්නෙ බොහොම සැහැල්ලුවට හිනා වෙවී. ඒ උණාට ආරියදාස ගෙ හිතේ නම් ඇති වුණේ බයක් සමග හීන් රිදුමක්. දයානිට නම් ඔක්කොම ජයග්‍රහන. කඳුළක් හුරු නැහැ. මෙහෙම ජීවිත වාසනාවන් කියල ආරියදාස හිතනව. මාසෙ අන්තිමට පොතේ තැම්පත් කෙරෙන, ගැතියෙක් ගෙ ගුරු පඩියකට මෙහෙම හිතේ සතුටක් සැහැල්ලුවක් ඇති කරන්න පුළුවනෑ.

"ජේනව නේද? ආයිත් ඇරපු අතක් නෑ. ඔහේගෙම කපාපු පලුව. මං දවාලක අරං එන්නංකො හොඳට බලා ගන්න"

ආරියදාස ලජ්ජාවෙ බිම බලාගන හිනාවෙන ගමන් මාපටැඟිල්ලෙන් බිම හාරනව.

"හැබැයි ඉස්කෝල මිස් නං උපාසකයියගෙ මූණයි මෙයාගෙ මූණයි එක තැන දුටුවොත් මොනව හිතාවිද මංද"

"ඕනැ එකක් හිතා ගත්තාවෙ... මට මොකෝ"

ඒ පාර මුළු පලාතම නැළැවෙන හිනාවක්. අඳුරත් තද වෙවගෙන එනව. කතා කරන්න දේවල් නම් එමටයි. ඒ උණත් ඕනැවට වැඩි

වෙලාවක්, කළුවරේ මෙතන දොඩ දොඩා සිටින විට නම් මිනිස්සු ඒක මේක හිතන්න බැරි නැහැ. පස්සෙ කතා කරමු කියල යන්නත් ආරියදාසට හිතෙනව. ඒත් වෙන් වෙලා යන්න පය උස්සන්නෙ මොන හිතකින්ද. ඒත් අහන්න තියෙන වැදගත්ම ප්‍රස්නෙත් පස්සට දාල බෑ.

"දයානි දමා ගහල ආවෙ මොකෝ?"

"ඒ විස්තර පස්සෙ බැරියැ... මෙතන මං දොඩ දොඩා ඉන්නෙක උපාසකයියට හොඳ නෑ.... මං නං ඉතිං කම්මලේ ඉන්න බැල්ලි වගේ නෙ!"

ආරියදාස ගෙ හිතේ ඇති වුණේ පුදුම තැවුලක්. දුකක්.

"එහෙනං පස්සෙ කතා කරමු" යි කියාගෙන ආරියදාස පය ඉස්සුව විතරයි.

"මේ උපාසකයියෙ"

ආරියදාස නැවතුණා. හැරිල බැලුව.

"දරුවගෙ උප්පැන්න සහතිකේ ගන්න මං ගාලු යන්න හිතං [illegible] වක් ගන්න අයිය අඳුනන කෙනෙක් හෙම නැද්ද?"

"ආ... පෝ... අඳුරන අය නං තිමක් නෑ. කවද්ද යන්නෙ?"

"බදාද යන්න හිතං ඉන්නෙ"

"හරි... බදාදා නවේට විතර ඇවිත් කච්චේරියෙ ගේට්ටුව ළඟ ඉන්ඩකො... මං හරියට නමේට එන්නං"

"උපාසකයිය කරදර වෙන්නෙපා. කාට හරි කියල තිබ්බොත් හරි"

"නෑ... නෑ... මට කිසි කරදරයක් නෑ ළමයො. ඕව එහෙම කියල තිබ්බට මිනිස්සු මතක තියා ගන්නෙ නෑ"

ගන්දර මුදලාලි 'මාලෝහ්' ගානව හංදිය පැත්තෙන් ඇහුණ.

"එහෙනං වරද්දන්නෙපා... බදාද එන්න" යි කියාගෙන ආරියදාස හැරුණ. දෑත් පස්සට කරගෙන, හිස බිමට නැඹුරු කරගන ගමන් කරනව. කෙළින්ම නගර සබාවට එන්න කියල දයානිට කිවුව නම් හොඳ නැද්ද කියලත් හිතෙනව 'නෑ... ඊට හොඳා මම කච්චේරිය ළඟට යන එක... නැත්තං නගර සබාවෙ යාළුවොත් 'කවුද අර ආපු බඩුව?' කියල රටේ නැති ප්‍රස්න අහන්න ගනීවි.

16

බදාදු උදේ නවයටත් ඉස්සර ආරියදාස කච්චේරිය දොරකඩ. වරුවක්ම නිවාඩුත් දාලයි ආවෙ. කොයි වෙලාවක දයානි ගෙ වැඩේ කම්මුතුවක් කර ගන්න පුළුවන් වෙයි ද කියන්න බැනෙ.

නවයයි කාලට විතර දයානි දරුවත් වඩාගෙන ආව. ඇය බතික් සාරියක් ඇඳල. දරුවත් යස අගේට අන්ද පළන්දගෙන.

"උපාසකයිය ඇවිත් හුඟක් වෙලාද?"

"විනාඩි දහයක් විතර ඇති"

වැඩේට බහින්න ඉස්සර කැන්ටිමෙන් මුකුත් කාල හිටිමු යැයි ආරියදාස යෝජනා කළා. දයානි බඩ ගිනි නැතැයි කීවත්, ආරියදාස ගෙ පෙරැත්තයෙන් ගැළැවිල්ලක් නැහැ. ආරියදාස, දයානියි ළමයයි එක්කල ගොහින් කැමැති දෙයක් කන්නැයි කිවුව. දයානි මාළු පාන් ගෙඩියක් විතරයි කෑවෙ. දරුවටත් මොනාව හරි කවන්න ආරියදාස බොහොම වෑයම් කරනව.

For E-Pusthakalaya

"එපා අයියෙ... පුතාගෙ බිස්කට්, කිරි ෆෙහම ඔක්කොම මේ බෑග් එකේ තියෙනව"

ඒත් දරුවට කෝලිකුට්ටු ගෙඩියකින් බාගයක් විතර කවා ගන්න ආරියදාසට පුළුවන් උණා. නැතුව හිත වාවන්න බැනෙ. දයානි බොහොම සෙනේහයෙන් හිනා වෙවී බලා හිටිය.

ආරියදාස කඩිය වගේ එහා මෙහා ගියා. අරය මෙයා හම්බු උණා. දයානි දිග බංකුවක වාඩි වෙලා බලා හිටිය. ආරියදාස අඳුරන අයත් හිටිය. නගර සබාවෙ ඕවසියර් කෙනෙක් කීවාම නාඳුනන සේවකයොත් උදවු කළා. මාස ගාණක් ගාටන්න වෙන වැඩේ පැයෙන් හමාරෙන් ඉස්ට උණා. එකොළහමාර වන වීට දරුව ගෙ උප්පැන්නෙ දයානි අතට ආව.

"අනේ අයියට වැඩට යන්නත් පරක්කු උණා"

දයානි ගොඩනැඟිල්ලෙන් පිට වෙන ගමන් ස්තුති පූර්වකව හිස නමාගෙන කිවුව.

"මං ඉන්නවද නැද්ද චෙක් කරන්න කෙනෙක් එහෙ නෑ"

වරුවක් නිවාඩු ලබාගත ආ විත්තියක් ආරියදාස කිවුවෙ නැහැ. නක්වෙට මදි කමක් නෙ.

"එහෙනං උපාසකයියෙ අපි යන්නං. දෙක වෙන කොටවත් ගෙදර යා ගන්න බැරියැ"

"එහෙම කොහෙ යන්නද බඩ ගින්නෙ? මොනව හරි කාල යන්නෝනැ"

දයානි තුන් හිතකින්වත් බලාපොරොත්තු නොවුණු යෝජනාවක්. නළල රැළි ගස්සල, ඇස් මහත් කරල අපූරු හිනාවක් පුදනව.

"අප්පෝ... යි බෑ අයියෙ... කෑම කන්න නං බෑ..."

"ඕං ඉතිං නටන්න හදනව. පරණ හිතුවක්කාරකං එහෙමමයි" දයානි බිම බලාගෙන හිනා වෙනව. කතාවට මෙල්ල වුණා වගෙයි. ආරියදාස එහෙම යෝජනා කළේ හිත බලන්න නො වන බව දයානි දන්නව.

"වඩාගෙන ඉඳලම දූන් අත් දණ්ඩත් රිදෙනව"

දයානි බබා බිම තියන්නයි සූදානම.

"නැතෑ... බබා දෙන්නකො මං ටිකක් වඩා ගන්න"

[illegible] ගන්න කොට අත දයානි ගෙ පපුවෙත් ගෑවුණා. සබකෝලයක් නැතුව දරුව ආරියදාස අතට ගියා.

"දූන් දරුවො වඩාගෙන පුරුදු වෙන්ඩත් එපායැ"

දයානි එහෙම කියන්නෙ කුමාරි බඩින් ඉන්න බව දැනගෙන වෙන්න ඕනැ. අම්ම දයානිට විස්තර කියල ඇතැයි ආරියදාසට හිතුණ. ආරියදාස දරුව ගෙ කම්මුල කම්මුලට තද කරල තදින් ඉඹ ගත්ත.

"සුවඳ දැනෙනවද?"

"ඔහේගෙ සුවඳමයි"

"මට නං දැනෙන්නෙ ඔහේගෙ සුවඳමයි"

එහෙම කියලත් දයානි හිනාවෙනව.

"ඔයා පොඩ්ඩක් ඉන්න. මම කෑම දෙකක් අරගන එන්නං"

ආරියදාස දරුව දයානි අතට දීල විසිතුරු කෑම කඩේකට ගොඩ වුණා. අරගන ආවෙ, බුරියානි පැකට් දෙකෙකුයි සිසිල් බීම බෝතලයකුයි.

"අපි කොටු බැම්මට ගොහිං කතා කර කර කමු"

දැන් ආරියදාස ගෙ මොනම යෝජනාවකටවත් විරුද්ද වෙන්න දයානි ගෙ හිතට සක්තියක් නැහැ.

දරුවත් බිම තියල කොටු බැම්මෙ ගහක් යට හීල් හෙවණෙ දෙන්නම බිම වාඩි උණා.

"ඉතිං කියන්නකො... කසාදෙ අතෑරල ආවෙ මොකෝ?"

"පරණ තුවාළ මක්කට කුරු ගානවද අනේ"

දයානි බොහොම දුක් බරව කිවුව. මුහුණත් පහත් කර ගෙන. හුළං රැල්ලක පැටලිලා ආපු දයානි ගෙ සාරි පොට ආරියදාස ගෙ මුහුණ පිහගෙන ගියා.

"කමක් නෑ... මාත් දැන ගන්න කැමතියි නෙ"

"ඒ මනුස්සය කසාද බැඳපු මිනිහෙක්. මං දැන ගත්තෙ මේ දරුව ලැබිලත් මාස හතරකට පහකට පස්සෙ"

ආරියදාස තිගැස්සුණා වගෙයි. මහත් කර ගත්තු ඇස් ගෙඩි එළියට පනින්න තරම් ළඟයි. උඩට ගත්ත [illegible] අමතක වෙලා වගෙ බලා හිටිය.

For E-Pusthakalaya

"මං බඳිමු කියන හැම වෙලේම, ලබන මාසෙ, ඊළඟ මාසෙ කිය කියා කල් දැම්ම. මට ආයෙත් බඩක් හදා දෙන්න හදන කොට, මං කිවුව කසාද බඳිනකං මගේ ඇඟට අතක්වත් තියන්නෙපා කියල"

"ඉතිං ඉතිං?"

"මං දරුවෙක් ඉන්න අම්ම කෙනෙක් වෙලත් තාම අපි බැන්දෙ නෑ කිවුවම, 'ඔය දරුව උඹ මොකාට කියල හදා ගත්තද කියන්න මං දන්නැ. මගෙ නං නෙවෙයි' කියල මේ රාස්සය මට බණින්න පටං ගත්තෙ නැතෑ"

"ඔහොම කියමුකො. මහ අවලමෙක් නෙ"

"අපි හිටියෙ කඩ කාමරයක් කුලියට අරගෙන... වෙනස් කං කෙරුවත් මං විඳවගෙන හිටිය. පස්සෙ ඕං දවසක් මිනිහගෙ කසාද ගෑනි කඩං වැටුණ. ඒ වෙලාවෙ නෝබට් හිටියෙ නෑ"

කසාද ගැහැනිය දයානිට හිරිහැර කරන්නට ඇතැයි යන සැකයක් එක්ක ආරියදාසගෙ ඇඟ හිරි වැටීගෙන ගියා.

"උණ හපුළු දෙනක් වගෙ ඒ ඉස්තිරියාව දැක්කම මගෙ පපුව

පත්තු උණා. හිඟමනට වැටුණත් මං මක්කටද තව ගෑනියෙකුට දුක් ගින්දර දෙන්නෙ කියල හිතාගෙන තමයි පහුවෙන්දම මං දමා ගහල ආවෙ"

"ඒ ගෑනි ඔහේට බැන්නෙ නැත?"

ආරියදාස විමතියක් එක්ක හීන් හිනාවක් නගාගෙන දයානි ගෙ මූහුණ බලා හිටිය.

"නෑ අනේ... මහ අහිංසක ගෑනියෙක්. නෝක්කඩු කිවුව විතරයි. නෝබට් මාවත් රැවැට්ටුව. මං දමාගහල යනව. ඔයාට පුළුවං නං මිනිහට හදා ගන්න කියල මං කිවුව"

දැන් දයානිගෙත්, ආරියදාසගෙත් දෙන්නගෙම ඇස්වලින් කඳුළු කඩා හැළෙනව. මීට ඉස්සර දයානි හඬාපු දවසක් ආරියදාසට මතක නැහැ.

"පුළුවං කාලයක් තාත්තගෙ පිහිටෙං ජීවත් වෙනව කියල හිතාගෙනයි ගෙදර ඇවිත් වැටුනෙ... යං තං දරුවට අවුරුදු පහක් [illegible] ලොතරැයියකවත් වැඩට යනව"

ආරියදාස කියා ගන්න දෙයක් නැතුව ගල් ගැහිල බලා හිටිය.

"අනුංගෙ දරුවෙක් එක්ක ගෑනියෙක් අරගෙන අවුරුදු දෙකක්ම දුකට සැපට බලාපු එකට එක අතකිං මං ඒ මිනිහට ණයයි"

ඒ කතාවත් එක්කම, කවුදෝ තමාගෙ පපුවට පිහියකින් ඇනගෙන ඇනගෙන යන්න වගේ ආරියදාසට වේදනාවක් දැනෙන්න උණා. දයානි නැගිටල ගිහින්, ටිකක් ඈත අව්වෙ ඉගිලෙන සිලි බෑගයක් ලුහුබඳින දරුව වඩාගෙන ආව.

දයානි දරුවට විස්කෝතුයි කෙහෙල් ගෙඩියි කවන්න පටන් ගත්ත. අම්මට කිසි කරදරයක් නොදෙන අහිංසක දරු පැටිය කියල ආරියදාස කිවුවම දයානි නෙතගින් බලල මෙහෙම කිවුව.

"උපාසක පැටියෙක්නෙ. නෝබට්ගෙ උණා නං වසවාරතියෙක් වෙනව"

කතාව වෙන පැත්තකට, රසවත් පැත්තකට යොමු කරන්න ආරියදාසට හිතුණ.

"'බකිනිමල' කියල මගෙ කවියකුත් පත්තරේ ගියා ඔහෙත් දැක්කද දන් නෑ?"

ආරියදාස හිස පැත්තට ඇල කරල හිනාවෙනව.

"මොන පත්තර බැලිල්ලක්ද අනේ... කවද්ද?"

"දං මාස තුනෙකට උඩදී... කොහේ හිටියත් ඔහේට බලා ගන්නයි ඒක දුම්මෙ"

"මොනව ගැනද ලිවුවෙ?"

"වෙන මොනව ගැන ලියන්නද මගෙ බකිනි මල ගැන මිසක?"

දයානි බෝතලේ කිරි ළමයට පොව පොවා සිරි සිරි ගාල හිනා වෙනව.

"දං ඕව අවුස්සල වැඩක් ඇතෑ අනේ... බැඳ ගත්තු බෙරේ ගහනව මිසක"

"බෙරයක් නං බැරියෑ... ඒක සුරප්පට්ටුවක් නෙ!"

දයානි දෙ තොලට නැඟීගෙන ආපු හිනාව මැඩ ගත්ත. ආරියදාස ඈත අහසෙ තනි වෙලා පාවෙන වලාකුලක් දිහා බලාගෙන හිඟිල්ලුව. ඊට ටිකක් එහායින් වල්ගෙ කැඩිල තනි වෙලා ගහගෙන යන පාට පාට සරුංගලයකුත් තිබුණ.

"මටත් දෙනවද ඒ කවිය බලන්න?"

"අපේ නගත් ඉල්ලුව. මං නෑ කිවුව. For E-Pusthakalaya ඇති. දෙන්නෙ කොහොම කියන එකයි ප්‍රශ්නෙ"

දරුව කිරි ටික බීල ඉවරයි. ආරියදාස බූරියානි පැකට් දෙක දිගාරින ගමන් අහනව. දයානිට 'බකිනි මල' කියල තමන් නමක් දාල තියෙන බව ගමේ සා එක්කවත් හෙම කියල තියෙනවද කියල. දයානිට ඒ ගැන නිච්චියක් නැහැ. ඕව අහල හිත කලබල කරවන්නෙ මක්කටද කියලත් ආරියදාසට හිතෙනව.

"ඇයි උපාසකයිය එහෙම ඇහුවෙ?"

"නෑ නිකං ඇහුව ළමයො"

නිකං වෙන්න බැරියැයි හිතුණත් දයානි හාර අවුස්සන්න ගියෙ නැහැ.

"පත්තරේ තවල අර ගේ පිටිපස්සෙ සියඹලා ගහේ කරුව අස්සෙ තියන්න බැරිද...? රෑ වෙලා මට ඒක ගත්තෑකි"

"හා.... මං අදම තියන්නං... ඔයා කියෙවුවෙ නැත්තං වෙන කවුරු කියෙවුවත් මට ඒකෙං වැඩක් නෑ" යි ආරියදාස කියන්නෙ ඇස්වල කඳුළුත් පුරවගෙන.

බූරියානි දෙක කාපු ගමන්ම වාගෙ දයානියි දරුවයි මාතර

ඇක්ස්ප්‍රස් බස් එකකට නග්ගල ආරියදාස කන්තෝරුවට ආව. හිතේ මහ අවුලක් එක්ක බරක්.

•

17

සිරියලතා හුඟ දවසකින් ගෙදර ආවෙ නැහැ. ආරියදාසත් සිරියලතාත් අතර හිත් අමනාපයක් හටගෙන තියෙන බවක් මේ වන තුරු හින්නි හාමිනේ දන්නෙත් නැහැ.

කුමාරි ගෙ බඩටත් දැන් හය මාසෙ සම්පූර්ණ වෙලා.

අරෙහෙන් සිරියලතාට බබා හම්බු වෙන්නත් ළඟ ඇති කියල හින්නි හාමිනේ හිතනව. ඇයට දෙපැත්තම බලන්නට සිද්ද වෙලා. 'ආරියදාසටත් බණ්ඩත්තර දුවල එන්න යන්න ඉස්පාසුවක් නැහැ. හෙට උදේවත් දුවල එන්න යන්නෝනෑ' යි හින්නි හාමිනේ හිතුව.

එක්කම වාගේ ඇය බණ්ඩත්තර ගෙදරට ආව. අම්මගෙ හැටි දුටුවම සිරියලතා ගෙ පපුවෙ දුක් ගිනි දැල් වුණා. අම්මගෙ පපුවෙ උර ඇටත් පෑදිලා. මූණෙ හකු ඇටත් ඉලිප්පීගෙන එනව. සිරියලතා විස්සෝප වුණත් එක පාරටම ඒ ගැන අහන්න ගියෙ නැහැ. හැමදාමත් මූණ ගැහුණු ගමන්ම එහෙම විමතිය, කනස්සල්ල පළ කරන එක මෝස්තරයක් කර ගන්න හොඳ නෑ කියල සිරියලතාට හිතුණ. කුමාරි නැනට හෙම කොහොමදැයි ඇහුවාම, බඩ නම් බොහොම මහත බව හින්නි හාමිනේ කිවුව. දූවෙක් ලැබේවි ලු. සිරියලතාට නම් මේ වතාවෙත් පුතෙක් විය හැකිය කියල හින්නි හාමිනේ විස්වාස කරණව.

"පෙරෙයිද ඉස්කෝල කාරිගෙ අම්මයි අක්කණ්ඩියි ඇවිත් ගියේ ඔය... හත් මාසෙං ගෙදර එක්කල යනව කිවුවෙ"

අම්ම ගෙ හිතේ කුමාරි ගැන පැහැදීමක් ඇත්තෙම නැති බව ඒ කතා කරපු හැටියෙන් සිරියලතාට හිතා ගන්නට පුළුවනි.

"නැතුව අම්මට පුළුවනෑ ඕව කරන්න"

හින්නි හාමිනේ හිස හොලවනව. තමුන් ගෙ දූවට දෙන්න බැරි වුණ සැප සාත්තු පිට ගෑනියෙකුට මොකට දෙනවදැයි

හිතෙන්න ඇති.

"දුං වත් කුමාරි අතක් පයක් හොල්ලල ගෙදර වැඩක් පළක් හෙම කරනවැයි අම්මෙ?"

"හොල්ලනව අත නං... කන බොන වෙලාවට!"

තමන්ගෙ සනුහරේ කෙනකු ආ ගිය වෙලාවට නම්, සංග්‍රහයට දඟලන්නෙ ගිනි කඟේ වගේ යැයි හින්නි හාමිනේ කිවුව.

"අනික් වෙලාවට කුස්සිය කොහේදවත් දන් නෑ. මේ දවස්වලනං බඩ ගෙඩිය පිට දාල ඇඳ බදා ගත්තු ගමංමයි"

"පහු ගිය දාක අයිය ආපු වෙලාවෙ මා එක්ක ටිකක් තොරොක් වෙලානෙ අම්මෙ ගියේ"

හින්නි හාමිනේ දුන්න ගැස්සෙනව වගෙ හිස ගැස්සුව. උඩ බිම බැලුව.

"මොනව?"

සිරියලතා අහංකාර කමට වගෙ කට කොන ඇඹිත්තක් දියාරු කළා.

"අම්ම දුරුවල හිංද කුමාරි අක්කත් ඔයිට [illegible] ගෙදර [illegible] උනන්දු වෙනවනං හොඳා කියල මං කිවු[illegible] අ[illegible] හරි ගියෙ නෑ..."

"උඹ මක්කටද ඒව දොඩන්න ගියේ?"

"වෙන කියන්න කෙනෙක් නැති නිසයි මං දෙඩුවෙ... පේන්නෙ නැති මිනිහගෙ ඇහැට ඇඟිල්ලෙං ඇනලවත් පෙන්නන්න එපායැ"

"ඔව ගැන සැක්කරය ඇවිත් කිවුවත් වැඩක් නෑ ළමයො... ඒ මිනිහ ගෑනිගෙ හැටි නො දන්නව නෙවෙයි. ගෑනිට බයේ. ඒ ගෑනි මේ ගොං වස්සට නාස් ලණුව දාගෙන. මාත් ඔහෙ කරුමෙ විඳෝනව. මගේ පවට පින දෙන්න උඹටත් බෑ... වෙන කාට උණත් බෑ"

හින්නි හාමිනේ නයා පිඹින්න වගෙ සුසුමක් පිට කළා.

"මං හිතා උන්න ආරියදාස ගෑනියෙක් ගෙනහමවත් මටත් පිනක් දහමක් කර ගන්න යන්න එන්න පුළුවං වෙයි කියල. කෝම්බගොඩ පන්සලේ සුමානෙක පිරිතක් තිබුණ. කෝ එක දවසක් මට පය ගහන්න ඉඩක් ලැබුණෑ?"

සිරියලතා ගෙ හිත හොඳටම පෑරුණා. සිරියලතා ආවට පස්සෙ,

බණ්ඩත්තර හාමිනේ නම් එක පාලොස්සකක් නැර සිල් සමාදම් වෙනව. සිරියලතාට පින් දිදි. මගෙ අම්මට කුමාරිගෙන් එහෙම ප්‍රිහිටක්, නිදහසක් නෑ නේද කියල හිත හිතා සිරියලතා හුහුල්ලනව.

"මං කිවු එක ගැන අම්ම අයියගෙං අහන්න එපා"

"මං අහන එකක් නෑ ළමයො"

දයානිත් කසාදෙ අතෑරල ගෙදර ඇවිත් බව හින්නි හාමිනේ කියාපු ගමන්, සිරියලතා ගෙ කට හැඹිලිය වගේ ඇරුණ.

"ඒ මිනිහ බේබද්දෙක්ලු. පොඩ්ඩ එහා මෙහා වෙන කොට ඇරාට තඩි බානව ලු"

"අනේ අම්මෙ මතක් කරන්නෙපා... බැන්දය කිවුවට ඇරා කොහාටවත් වෙලා ඇඟ මාංසෙ වික්කද කවුද දන්නෙ?"

"ඒව කියන්න බෑ... ඔය යස අපූරු කොලු පැටිටෙකුත් ඉන්නෙ!"

"මඳැයි කොල්ලා! දයානි එහාටත් එනව යනවද අම්මෙ?"

"ඉඳ හිටල එනව... අපේ ඉස්කෝලකාරි හෙම නැති වෙලාවට"

"ආ"

[illegible] යම් කැදර කමක් තිබුණා උණත්, කුමාරිට ඇහැ වහල එහෙම නටන්න ඉඩ නො ලැබෙන බව සිරියලතා දන්නව.

හින්නි හාමිනේ ආ පහු යන්න ලෑස්ති වන විට සිරියලතා මොන මොනවාදෝ වේවැල් කූඩෙට එබුව. එපා කියත්දි ලස්සන චීත්ත පස් රියනකුත් දාල. ලොකු රතු මල්. තිහගොඩ පැත්තෙ කිසි කෙනෙක් මතක ඇති දවසක මෙහෙම ඇහැට කනට පේන රෙදි කෑල්ලක් ඇඳගන හිටපු බවක් හින්නි හාමිනේට මතක නැහැ. කුමාරි ලේලිටත් පෙනෙන්න එක්ක ඔච වඩවල ඇඳගන ඉන්න ඕන. ඒ අම්මණ්ඩි නම් මෙතුවක් කල් නිකම් සන්තෝසෙට එක නූල් පොටක් අරගන දීල නැහැ.

"අනේ තුණුරුවන්ගෙ සරණිං උඹලට වැඩි වැඩියෙන් ලැබෙන්නෝනැ පුතේ"

වැඩි සෙනේහෙට හින්නි හාමිනේ සමහර වෙලාවට සිරියලතාටත් 'පුතේ' කියල කතා කරනව. සිරියලතා ගෙ පුතා, බේබි මහත්තය, හින්නි හාමිනේ ගෙ තුරුල්ලෙ. ආ වෙලේ හිටල අත්තම්ම එක්ක හුරතල් වෙනව. පොඩි එකා අරගන ගිහින් එක

For E-Pusthakalaya

සුමානයක් ළඟ තියා ගන්න ආසාවෙ බැහැ.

නැවතුමට ඇවිල්ලත් බස් එක පේන තෙක්මානෙ එන තුරු හින්නි හාමිනේ දරුව වඩාගෙන උන්නා. බස් එක නවත්තන කොටම උම්ම එහෙකුත් දීල දරුව සිරියලතා අතට දුන්නා.

•

වැඩිහිටියො චාරිත්‍රානුකූල විදියට. කුළුඳුල් බබා හම්බුවෙන්න කුමාරි ගමට එක්කල ගියා.

හින්නි හාමිනේට තරමක විවේකයක් ලැබිල තියෙනව. දැන් ඒ උණාට දරා ගන්න බැරි පාළුව තමයි. වැඩි අල්ලාප සල්ලාපයක් නැති කෙනෙකු වුණත් ගෙදරක හිටල ගියහම හිතට මොන තරම් කාන්සියක් දනෙනවද කියන්න බැරි තරම්. එකම සැනසීමකට ඉන්නෙ දයානි විතරයි. කුමාරි ගියාට පස්සෙ දයානි දවසට වරක් දෙකක් යන්න එන්න පටන් ගත්ත. එන්නෙත් මොකක්ම හරි ඕප දූපයකුත් අරගෙන. හින්නි හාමිනේට ඒව හරිම රසවත්. හින්නි හාමිනෙත් දයානිගෙ කොලුට ආදරෙයි. ගෙතේ කොළෙල් ගඩා ගෙඩියක්වත් කඩල කොල්ලු අතට දෙන්[illegible] ආ ගි[illegible] වෙලාවට වැඩක් පළක් තිබුණොත් දයානි ඕග හරින්නෙ නැහැ. වෙන වැඩක් නැත්නම් ඉඳුල් වළඳක්වත් හෝදල දානව. අසරණී ගැන හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට දුකයි. ඒ නිසා ඇය ආ ගිය වෙලාවට තියෙන හැටියකට දයානිටත් ළමයටත් තමා ගෙ පංගුවෙන් හරි කොටහක් දෙනව.

"අපේ ඉස්කෝල මිස් නං ටිකක් ආඩම්බරයි... නේද නැන්දෙ?"

තැකමක් නැතත්, දයානි කවරදාත් හින්නි හාමිනේ අමතන්නෙ 'නැන්ද' කියල.

"හ්ම්... එක එක උදවියගෙ සොබාවනෙ බං"

"මාත් එක්ක නං තාම එක වචන දහයක් කතා කරල නැතුව ඇති"

"උඹ එක්ක තියා ඔය හිටියට මා එක්කවත් වැඩි කතා බහක් නැ... තරහක් නෙවෙයි. ඒ එයාගෙ හැටි... ආරියදාස එක්ක උණත් ගිනාවෙලා දොඩන්නෙ කලාතුරකිං... කාමරේට වෙලා කුටු කුටු ගානව නං ඇහේවි"

දයානි හිනා වෙනව. කුමාරි ඉස්කෝලෙ හාමිනේ නම් ආරියදාස අයියට පෑහෙන ගෑනියෙක් නොවෙයි කියල දයානි කල්පනා

කරනව.

ආරියදාස උදේ පාන්දරින්ම වැඩට යනව. තවම වැඩ කරන්නෙ ගාල්ලෙ. කුමාරි මේ දවස්වල ඉස්කෝලෙට එන්නෙ කඹුරුගමුවෙ එයාලගෙ ගෙදර ඉඳල. සමහර දවසක වැඩ ඇරිල එන ගමන් ආරියදාස කඹුරුගමුවෙ ගෙදර ගොහින් කුමාරිගෙ සුව දුක් බලාගෙන එනව. ළමය ලැබෙන්න තව ඕනෑ තරම් කල් තියෙනව. ඒ උණත් තුන් හතර දවසකටවත් සැරයක් බලන්න නො ගියොත් භාර්යාවට දුක හිතේවි, අහිතක් හිතාවි කියල ආරියදාසට සැකයි.

ආරියදාස වැඩ ඇරිල එන කොට හයහමාර විතර වෙනව. කඹුරුගමු ගිය දාට අට නවය වෙනව. හැන්දෑවෙන කොට හින්නි හාමිනේ ගෙ පාළු කපන්න දයානි එන නිසා ආරියදාස ගෙ හිතට බරක් නැහැ 'මට තනි නෑ උඹ පලයං දයානි' කියල හින්නි හාමිනේ කිවුවත් දයානි එක පාරටම යන්නෙ නැහැ. කොහොමටත් ආරියදාස එන තුරුම ඉන්න තමයි කුරුමානම.

දයානි යන එන එක ගැවසෙන එක කුමාරිට රුස්සන්නෙ [illegible] ආරියදාස දන්නව. තමුන් ගැන සැකයක් හෙම ඇති වෙලාය කියල [illegible] ආරියදාස හිතන්නෙ නෑ. 'වෙස කමෙ ගිහිං දරුවො හදාගෙන ආපු නැට්ටුක්කාරියෙක් එන යනවට මං නං කැමති නෑ' යි දවසක් කුමාරි කියාපු හැටි ආරියදාසට මතකයි.

දයානි පිලේ කුලුණට හේත්තු වෙලා බිම ඉඳගෙන හින්නි හාමිනේ එක්ක කතාව. පොඩි එකා ගේ ඇතුළෙ, ඉස්තෝප්පුවෙ, මිදුලෙ හැම තැනම දුව පැන ඇවිද ඇවිද නටනව. හරිම දාංගලේ ඇති කොල්ල.

ආරියදාස වැඩ ඇරිල එනව දුටු ගමන් දයානි නැගිට්ට. ළමයත් උකුළෙ ගහගෙන පැළ දොරින් පිට වෙලා ගෙදර ගියා. දයානි ආරියදාස ගෙ මූණට මූණ දීල කතා කරන්න හරි ආසයි. ආරියදාස ගෙ හිතෙත් ඒ කැදරකම මහ මෙර වාගෙයි. ඒ උණත් හින්නි හාමිනේ තමයි ලොකුම බාධාව. ඉස්සර වාගෙ දයානි එක්ක කතා බහට විහිළු තහළුවලට යන්න එපා කියල. දයානි ගෙදර ආපු දවස්වලම හින්නි හාමිනේ පුතාට රතු එළිය පෙන්නලයි තිබුණෙ. උන්දෑ දන්නවනෙ කුමාරි ලේලිගෙ හැටි. ඕව හෙම ඇහැ ගැහුණොත් කොහෙහෙන් කෙළවරක් වේවිද කියල හිතාගන්න බැහැනෙ.

දයානි ගෙ දරුව දකින හැම විටෙකම ආරියදාස ගෙ හිතේ

For E-Pusthakalaya

හට ගන්නෙ ගැස්මක්. 'මගේ ලේ', 'මගේම පුතා' කියන හැඟීම හිතෙන් ඉවත් උණේම නැහැ. එදා ගාල්ලේදී වගේ අනේ ආයෙත් කොහේදී හරි එකතු වෙන්න ඇත්නම් කියල හින කැගහනව.

කුමාරිටත් පුතෙක් ලැබෙන්න පුළුවනි. ඒ දරුව ගෙ මුහුණුවරත් මේ දරුවගෙ මුහුණුවරත්, තමාගෙ මුහුණුවරත් එකම අච්චුවෙ තියෙන්න බැරි නැතැයි ආරියදාස වෙලාවකට හිතනව. එහෙම උණොත් කුමාරි කවද හරි සැක කරන්න බැරිද? ඇගේ හිතේ සැකයක්, විචිකිච්චාවක් ඇති වේවිද කියල ආරියදාස බයේ. වෙන එකක් නිසා දයානි ගෙ පුතා අඩිය තියල යන විටත් ඇහැට පෙනෙන, නො පෙනෙන තරමෙ බකලයක් තියෙනව. තමන් ගෙ කකුල් වලත් යාන්තමට පෙනෙන බලකලයක් ඇති විත්තිය ආරියදාස දන්නව. ආරියදාස ගෙ එක ඇහැක පුංචි පහේ වපරයකුත් තියෙනව. දයානි ගෙ පොඩි එකා ගෙ ඇහැටත් ඒ වපරෙ ඇවිත් තියෙන බව තවම කවුරුවත් අවබෝද කරගෙන නැහැ. මේවා කල්පනාවට එන විට, හිතෙන් සංසන්දනය කරන කොට, හිතේ පතුලටම බයත් කිඳා බහිනව.

උදුවෙ හීන් මහත්තය තමයි ඉස්කෝලෙ [illegible] ඉඳලම ආරියදාස ගෙ ගජ මිත්‍රය. ඒ දවස්වල හීන් මහත්තය දැනගෙන හිටිය, ආරියදාසත් දයානිත් අතරෙ පොඩි පලහිළව්වක් තියෙන බව. මේ ළඟදී දවසක් කතා කර කර ඉන්න වෙලාවෙ, හීන් මහත්තය ආරියදාසට සරදම් කෙරුව.

"වෙන මිනිහෙක් එක්ක ගිහිං හම්බු උණාට මොකද දයානිගෙ පැටිට නං හරියට ඔහේගෙම කපාපු පලුව... ඔහේගෙමද කියලත් මට නං සැකයි"

ආරියදාස ලජ්ජාවෙ මුහුණ රතු කරගෙන, මිට මොළවල හීන් මහත්තය ගෙ උරහිසට ඇන්න මිස මුකුත්ම කිවුවෙ නෑ. 'බකිනි මල' කියන්නෙ දයානිට ද කියල දවසක් ද ජේමවතී අහපු හැටිත් ආරියදාස ගෙ හිතෙන් ඉවත් නොවෙන කහට පැල්ලමක් වාගෙ. මේ තයි කතන්දර ඉස්කෝල නෝනගෙ කනට හෙම කාන්දු උණොත් ජල්ලියක් අල්ලන බවට නම් සැකයක් නැහැ. එහෙම දෙයක් සිද්ද උණොත් තමන්ට ද ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි පලුද්දක් ඇගේ චරිතයෙත් තියෙන බවත්, පාවිච්චි කළ යුතු තුරුම්පුව එය බවත් ආරියදාස හිතුව.

18

ආරියදාස වැඩ ඇරිල එන විටම අම්මගෙ ළඟින් සබන් පුස්මක් ආව. අම්ම අද නාන්න ඇතැයි හිතුණ. සිංහල බෙහෙත් බොන අතර වාරෙ නෑම හොඳ නෑ කියල වෙද මහත්තය කියල තියෙද්දිත් අම්ම නාල ආයෙත් වාත අමාරු වැඩි කර ගන්න බැරි නැහැ.

"අම්ම අද ඇල්වතුර නැවද?"

"අනේ නෑ ළමයො... නොනා ඇඟ කසනව කිවුවම දයානි මට වතුර කල්දේරමක්ම උණු කරල දුන්න. ඇරාට පිං සිද්ද වෙන්න අද මං හිතේ හැටියට නා ගත්ත. ඇඟට පිඹින්න වගෙයි"

ආරියදාසගෙ හිතට සන්තෝසයි. අම්මට සිරියලතා නංගිගෙන්වත්, කුමාරි ලේලියගෙන්වත් මේ වගෙ ඇප උපස්ථානයක් නම් ලැබෙන්නෙ නැහැ. දයානි ගැන, වෙනදටත් [illegible] අනුකම්පාව ආරියදාස ගෙ හිතේ පිටාරෙ ගියා.

පසුව දා ආරියදාස වැඩ ඇරිල එනකොට අම්ම පොරවගෙන උණ්ඩි වෙලා බුදි. හිස කකියනව. ඇඟට හීතලයි කියනව.

ආරියදාස නාඩි අල්ලල බැලුව. ටික් ටික් ගගා නාඩි බොහොම ළඟ ළඟ වැටෙනව. උණ.

"මුකුත් බිවුවෙ නැද්ද අම්මෙ?"

"බිවුව... දයානි කොත්තමල්ලි, බාන්වැල්ගැට තම්බල දුන්න"

"දූං කොහොමද?"

"හීතල තමයි තියෙන්නෙ"

ඊයෙ නාපු එකේ වරද යැයි කීවොත් දයානිටත් ඒ චෝදනාවෙන් අඩක් බාර ගන්න වෙන නිසා ආරියදාස මුකුත් කිවුවෙ නැහැ. ආරියදාසට බයේ බෑ අම්ම ගැන. ඇඳුම් මාරු කරගන මුළුතැන් ගෙට ගියා. ලිපේ ගිනි අඟුරු දිලිසෙනව. ලිප උඩ මුට්ටියක්. ආරියදාස නැඹිලිය උස්සල බලනව. කැකුළු හාලෙ බත්. වළං රාක්කෙ දරණුවක් උඩ ඇතිලියක්. ඒකත් වහුං ඇරල බැලුව. වම්බටු වගයක්. බල කරවලත් එක්ක තෙලෙන් තම්බල පුස්සේ බෑ. ඇඟිල්ල ගහල ලෙව කාලත් බැලුව. රස නහර කැළැඹුණා. ඒ කෑමට මේව

For E-Pusthakalaya

හදල තියල දයානි යන්න ඇත්තෙ දූනුයි.

අම්ම කෙඳිරි ගානව ඇහිල ආරියදාස කාමරේට දුව ගෙන එනව.

"මොකද අම්මෙ?"

"මට ඉඟුරු ඉස්ම ටිකක් බිවුවනං හොඳා... හීතලේ බෑ"

දන් කළුවරත් වැටිල. ඉඟුරු පඳුරක් කොහේ ඇත් දැයි හිත හිතා ආරියදාස කාමරයෙන් එළියට ආව. පහුගිය දාක ආපු වෙලාවෙ සිරියලතා ඉඟුරු පඳුර අවුස්සගෙන ගොහින් මුළු ඉඟුරු පඳුරම මැරිල ගිය බව හින්නි හාමිනෙ කෙඳිරිගගා කිවුව. දයානි ගෙ තාත්තට කිවුවොත් නම් සුධුස් ගාල කොයිබින් හරි හොයල ගෙනත් දේවි. ආරියදාස මාර ගහ ළඟින් කණ්ඩියට ගොඩ වෙන විට, දයානි ලාම්පු කුප්පි එළියෙන් ළමයට බත් කවනව. ආරියදාස එනව දුටු ගමන් සටස් ගාල නැගිට්ට.

"ඇයි අයියෙ?"

"මෙහෙ ඉඟුරු පඳුරක් තියෙයිද?"

"ඇයි නැන්දට මොකද?"

"හීතලෙයි කියන්නෙ"

"මං එතකොට එහෙම තිවුණෙ නැතෙ"

"ඒ ඔහේගෙ රස්සෙට වෙන්න ඇති" යි ආරියදාස වට පිට බලල ඉහි මැරුව. දයානි ළමයත් වඩාගෙන අතකින් ලාම්පු කුප්පියත් අරගෙන පිළිකන්න පැත්තට යනව.

"මං මේ ආවෙ ඉඟුරු ඉත්තක් හොයා දෙන්න කියල සයිමන් මාමට කියන්න හිතාගෙන" යි කිය කියා ආරියදාසත් දයානි පසු පස යනව.

"තාත්ත අටෙං තමෙං මෙහා එන එකක් යැ"

හොඳ වෙලාවට ඉඟුරු පඳුරක් තිබුණා, ළිඳ ළඟ. නැන්දට හීතල නම් ගුලි කල්ක ටිකක් ගෙනත් දෙන්න වේවි යැයි කිය කියා දයානි ළමය බිම තියල ඉඟුරු පඳුර ළඟ පාත් වුණා. ළමය් අම්ම ගෙ චීත්ත පටේ එල්ලෙන කොට ආරියදාස වඩා ගත්ත.

"ඉස්කෝලෙ හාමිනේ බලන්න ගියේ නැත?"

"පෙරෙයිද ගියා"

දයානිත් එක්ක කුමාරි ගැන දොඩන්න ආරියදාස වැඩි මනාපයක්

For E-Pusthakalaya

නැහැ. දයානි ඇඟිලි විහිදුනු ඉඟුරු ඉත්තක් ගලව ගත්ත.

"ඔච්චිගමුවෙ ගෑනි මැරිච්චි මිනිහෙකුට තාත්ත මාව ජෝඩු කරල... මම නං යයි"

ආරියදාසට ඒ විත්තිය හෙළි කරන්න ආයෙත් කවද වරයක් උදා වෙයිද කියන්න බැරි නිසා මේ අස්සෙ ඒකත් කියල දැම්ම.

මොකක්දෝ හීන් වේදනාවක් ආරියදාස ගෙ හිතට කපාගෙන බැස්ස. මූණ තරක් වුණා. ආරියදාස යමක් කියන්නට පෙරාතුව දයානි ආයෙත් කතා කරනව.

"මාත් ඉතිං මිනිහ මැරිච්චි ගෑනියෙකුට සමාන නෙ. ඒක හිංද තරකත් නෑ... නේද උපාසකයියෙ?"

"එක මිනිහෙක් නං කමක් නෑ... මිනිස්සු දෙන්නෙක්ම මැරිල හා සමානයි නේද?"

ආරියදාස ඉඟුරු ඉත්ත එක්කම, දයානි ගෙ ඇඟිලි ඉත්ත අල්ල ගන්න ගමන් කිවුව.

"එක මිනිහෙක් නං මැරිල නෑ. ඔය යසට ඉන්නෙ"

"ඒ මිනිහත් ඔය ඉන්නං වාලෙ හිටියට මැරිල තමයි"

මල් [illegible] හිත් හුළං රැල්ලක් වැදිල ලාම්පුවෙ දැල්ල නිවුණ. එහෙමද නැත්නම් ආරියදාස කටින් පිම්බද කියල හිතා ගන්න බැරි, ඒ කළුවර අස්සෙ ආරියදාස මූණ ඉඹපු නිසයි.

"යන්ඩ යන්ඩ ගොහිං ඉක්මනට ඕක කොටල නැන්දට දෙමු" ආරියදාස අඩිය ඉක්මන් කළත් හිතකින් නෙවෙයි. අනේ මෙච්චර දවසක් කොලු පොඩිත්තට රෙදි කෑල්ලක්වත් ගෙනත් දෙන්න බැරි උණා නේද කියල පසු තැවි තැවී ආරියදාස කණ්ඩියෙන් බැස්ස 'හෙටවත් ගෙනත් දෙන්න ඕනැ'

ආරියදාස කඩිනමින් ඉඟුරු ඉස්ම ටික හදල අම්මට දුන්න.

"උඹ අද ඉස්කෝලෙ හාමිනේ බලන්න ගියැයි පුතේ?"

ඉඟුරු ඉස්ම ටික බිවුවට පස්සෙ හින්නි හාමිනේ ගෙ කටට පණ ඇවිත්.

"නෑ අම්මෙ"

"කවද්ද යන්නෙ?"

"හෙටානිද්ද විතර ඔහෙ යන්න බැරියැ [redacted]

ආරියදාස උත්තර දුන්නෙ කිසිම උනන්දුවකින් නෙවෙයි. දයානි ගෙ සුවඳින් තවමත් හිත කුල්මත් වෙලා. වෙන ගෑනියෙක් ගැන හිතන්නවත් බැහැ. ඊළඟ දවසේ එන කොට අල්මාරියෙ තියෙන මල් පිස් රෙදි කෑල්ල ගෙනෙන්ට කියල, පහුව දා ගිය වෙලේ කුමාරි කිවූ බව ආරියදාසට මතකයි.

ඉඟුරු ඉස්ම ටික බීල පැය කාලකට වඩා ගත වෙන්න නැතුව ඇති. හින්නි හාමිනේ ආයෙත් කට කට ගාල වෙවුලන්න පටන් ගත්ත. වෙද මහත්තයගෙන් ගුලි ටිකක්වත් නො ගෙන හරි යන පාටක් නැහැ. අම්ම තනි කරල මේ රෑ පානෙ යන්නෙ කොහොමදැයි හිතන කොටම මේන් දයානි එනව. දයානි ආරියදාස ගෙ මූණවත් නො බල කාමරයට ඇතුල් වෙනව.

"ආ... උ.... උඹ ආවද... කො... කෝ දරුව?"

"දරුව අප්පච්චි ළඟ තියල. නැන්දට කොහොමද බලල යන්ටාම... මං යන්දි නැන්දට හීතලක් තිබුණෙ නෑනෙ"

"එහෙම තමයි බොලං... ලෙඩ එන්නෙ ගහෙං ගෙඩි එන්න වගේ"

"නංගියෙ උඹ එහෙනං මං එනකං හි[illegible]... මං වෙද මහත්තය ළඟට දුවල එන්නං"

For E-Pusthakalaya

ආරියදාස කමිසෙ ඇඳ ඇඳ කාමරයට කර පොවනව. බේතක් නො ගෙන හිටල පාළොස් පැයට හෙම තමුන්ට අමාරු වේවිද කියන සැක බිය නිසා හින්නි හාමිනේ පුතා ගෙ ගමන වළක්වන්න හැදුවෙ නැහැ. දයානිට හිතුණ ගිනි කබලක් හදල හින්නි හාමිනේට උණුහුම දුන්නොත් හොඳයි කියල. විගහනියට කුස්සියට ගිහින් ගිනි කබලක් සූදානම් කරගන ආව.

"අනේ දුවේ උඹට පිං සිද්ද වේවි... උඹට කරදර කරන්න බැරි නිසා මං ඕක කිවුවෙ නෑ..."

"ඇයි නැන්දෙ මේව කරදර වැඩයෑ?"

ආරියදාස තුං කන්සෙං දාඩිය පෙරාගෙන එන කොට දයානි ගිනි කබල අල්ලනව. ආරියදාසට සෙනෙහෙවන්ත හිනා.

දරුව දඟකාර නිසා, තාත්තට මේච්චල් කර ගන්න අමාරු බව දයානි දන්නව. පොඩ්ඩ එහා මෙහා වෙන කොට දරුවෙක් කියලි හිතන්නෙ නෑ. සයිමන් අප්පුට තරහ යනව. ආරියදාස මෙසෙ ළඟට වෙලා කල්කෙ දිය කර කර හිටිය.

"නැන්දෙ මං එහෙනං ගොහිං එන්නං"

දයානි හොරැහින් ආරියදාස හිටපු පැත්තත් බල බලා කිවුව.

"උඹට පුළුවන් නං දුවේ ගිහිං දරුවත් එක්ක වරෙං... රෑ පානක මට අමුත්තක් උණොත් හෙම කවුරුවත් නෑ නෙ"

අම්ම දයානිට කළ ඒ ආරාධනාව ආරියදාස ගෙ කණට මී පැණි වගේ. දයානි 'හා' කිවුවෙත් නෑ. 'බෑ' කිවුවෙත් නැහැ. අගේ කරනව වෙන්ටත් බැරි නැහැ.

"කවුරුත් නැතුවට අම්ම බලාගන්න මම ඉන්නෙ?"

උපාසකයිය ඔය එහෙම කියන්නෙ බොරුවට බව දයානි දන්නව.

"මං එන්නංකො නැන්දෙ" යි කියාගෙන දයානි ළඟින් යන කොට ආරියදාස කල්කෙ ගෑවුණු දබරැඟිල්ල දයානි ගෙ කොලේ ගෑව. දයානි පිට අත්ලෙන් තොල් පිහ දම දමා උකුළ නටව නටව පැනල ගියා.

"කොයි එකටත් ඇරා වගෙ කෙනෙක් ඉන්න එක හොඳයිනෙ [illegible] මෙහෙ කෙඳිරි ගාන්දි උඹට හිතේ හැනහිල්ලෙ නින්ද යන එකක්වත් නෑ"

ආරියදාස කාමරේට එනකොට හින්නි හාමිනේ කෙඳිරි ගගා කිවුව.

"ආ මේක බොන්නම්මෙ"

හින්නි හාමිනේ ඇඳේ වාඩි වෙලා මූණ ඇඹුල් කර කර පීරිසිය කටේ තියාගෙන කල්කෙ බිවුව.

ආරියදාස ආලින්දයට වෙලා බිත්ති ලාම්පු එළියෙන් පත්තරය බලන්න වුණා. අටයි කාලෙ බස් එක හක්මන පැත්තට යනව. දයානි ඇවිත් අම්මත් එක්ක කතාව. ළමයට හොඳටම නින්ද ගිහින් ලු. ඒ නිසා තාත්ත ළඟ තියල ආව ලු.

"රෑ ඇහැරිලා උඹව හෙවුවොත් හෙම?"

"නෑ... ඔය හුස්ම පුතා එළිවෙලා මිස ඇහැරෙන් නෑ..."

"දැං තනේ උරන් නැද්ද?"

හින්නි හාමිනේ ඒක අහන්නෙ බොහොම හෙමිහිට. ඒත් හෝදිසියෙන් ඉන්න ආරියදාසට ඕව ඇහෙනව.

"ඇහැරුනොත් නං හොයනව"

ආරියදාස ගෙ ඇස් පත්තරේට යොමු වෙලා. ඒත් හිත වෙන කොහේවත් වල්මත් වෙලා.

"අනේ දයානි ඕර්සියල් මහත්තයට බත් ඇරපං... ඒ ළමයට මාංසිත් නෑනෑ... පාන්දර යන්නත් එපායැ"

දයානි බත් එක බෙදල මේසෙ උඩ තිබ්බ. දොරටුව ළඟට ඇවිත් ඉස්තෝප්පුවට කර පෙවුව.

"ආන් බත් කන්න"

ආරියදාස ඇවිත් මේසෙට වාඩි උණා. දයානි ගෙදර කෑමට හදාපු හතු මැල්ලුමකුත් දිසියක තියෙන්නෙ. තමන් හතුවලට ආස බව දන්න නිසාම හදන්න ඇතෙයි කියල ආරියදාසට හිතෙනව. හෝදල සුද්ද කරපු රතු ඇනු කිත් හත අටකුත් එක්ක අව් මිරිස් කරල් දෙකක් බත් පිඟානට දාල දයානි කාමරේට ගියා. ආයෙත් ආවොත් බත් කටක් කවන්න හිත හිතා හිටියත් ආරියදාස කෑම කාල අහවර වෙන තුරුත් දයානි නෙවෙයි පැත්ත පළාතක ආවෙ. ඕව අම්මට පෙනෙන්න රකින හොර සිල් බව ආරියදාස ට රහසක් නෙවෙයි.

ආරියදාස කාල ඉවර වෙලා ඉරට්ටකි[illegible] ඇවිත් වාඩි උණා.

"දයානි... උඹත් කාල බීල අස් පස් කරල වරෙං දුවේ... දැන් රෑ උණානෙ"

නෑන්දට ලුණු කැඳ ඇඹිත්තක් හදල දෙන්නදැයි දයානි ඇහුව. කැඳ තියා ඇල් වතුරවත් කට හරියට ගන්න බැරි ලු.

"දුං අම්මට කොහොමද අම්මෙ?"

ආරියදාස ආලින්දෙ ඉඳගෙනම උස් හඬින් ඇහුව.

"තව පොඩ්ඩක් හීතල ගතිය තියෙනව. ඒක ඇරිල යාවි" කුස්සියෙ වළං පිඟන් සද්ද වෙනව. හරියට දයානි තමාට එන්නැයි ආරාධනා කරනව වගෙයි ආරියදාසට හැඟෙන්නෙ. කුස්සියට ගිහින් දයානි එක්ක කතාවට වැටෙන්න ආරියදාස ගෙ හිතේ කුලප්පුවක් හැදිල. ඒත් සාලෙ හරහ යන්න බෑනෙ. ගියොත්, කාමරේ ඇඳේ වැතිරිලා හිටින අම්මට පෙනේවි. පිළිකන්න පැත්තෙන් කැරකිලා ගියොත් නම් හරි. ඒත් කළුවර බොහොම තදයි. ගේ වටේ යන කොට මොකක්වත් හැපෙයිද? පැටලිලා වැටේවි දැයි හිත හිතා ආරියදාස සිරුවෙන් නැගිටල මිදුලට බැස්ස. කයි ඔරුවට අත

For E-Pusthakalaya

තිය තියා ගේ වටේ යන්නෙ කුස්සිය පැත්තට. කුස්සිය දොර ළඟට ගොහින් දොර හිඩැස් අතරින් එබිකම් කළාට කිසිම එළියක් නැහැ. ඒ එක්කම දයානි අම්මත් එක්ක කතා කරන සද්දෙ ඇහුණ. අම්ම කුස්සිය පැත්තෙන් දොර පිළට යන්න එනව වගෙයි. ආරියදාසට හිත් ඩා දිය වැටුණ. අම්ම දුටුවොත් හෙම විනාසයි. උඹ මේ කළුවරේ මක් කරනවද ඇහුවොත් හෙම මොන දෙයියන්ට කියන්නද? ආරියදාස ආවාට වඩා කඩිනමින් කයි ඔරුව අත ගගා මිදුල පැත්තට එන්න පටන් ගත්ත. කයි ඔරුව උඩ තියල තිබුණු පනිට්ටු කබලක අත වැදුණ. සලං, බලං ගාල ඒක පෙරළෙන කොට ආරියදාසව ගැහෙන්න වුණා. කොහොම නමුත් කුස්සියෙ දොර ඇරගෙන හින්නි හාමිනෙත් දයානිත් පිට වෙන්ට පෙර ආරියදාස ඉස්තෝප්පුවට ගොඩ වුණා. විනාඩි දෙක තුනකට පස්සෙ දයානි කතා කරන හඬ ආරියදාසට ඇහෙනව.

"ඒ පෙරළිලා තියෙන්නෙ මේ පනිට්ටු කබල නෙ නැත්දෙ"

"කොහොම පෙරළුණාද බං ඒක?"

"බල්ලෙක් බළලෙක් දුවද්දි කකුලෙ වදින්න ඇති"

[illegible] දුරු කරන්න ආරියදාසත් උස් හඬින් මෙහෙම [illegible].

"ඕං දුං හෝතම්බුවෙක් ඔය පැත්තෙ හිටල පැනල ගියා"

හිනා යන්න ආවට ආරියදාස ගෙ හිතේ හට ගෙන තිබුණෙ වස ලජ්ජාවක්.

"මේං මේ මගෙ ඇඳ ළඟින් උඹත් පැදුරක් එළා ගනිං දුවේ"

ගේ වටා මුළු තැන් ගේ පැත්තට යන්න පෙරුම් පුර පුරා හිටල බලාපොරොත්තු ඔක්කොම ගැස්සිලා ගිය එක ගැන ආරියදාස ගෙ හිතේ තියෙන්නෙ පුදුම කලකිරීමක්. එහෙම දයානි මුණ ගැහුණ නම්, මේ රාත්‍රිය මොන තරම් මිහිරි සුන්දර එකක් වෙන්න තිබුණද කියල හුහුල්ල හුහුල්ලා ආරියදාස ඇඳට ගියා. 'මගෙ කරුමෙට අම්මටත් හරියටම ඒ වෙලාවෙම බර හැදුණනෙ!'

"අනේ දයානි පාන්දර නැගිටල ඕර්සියෙල් මහත්තයට ගෙනි යන්න බත් ඩිංගක් උයල දෙන්න පුළුවං නං හොඳයි. ඔය සම්බල මුට්ටක් හදල බිත්තර ගෙඩියක් තැම්බුවත් ඇති"

"නෑ.... නෑ.... මං හෙට වැඩට යන් නෑ"

ආරියදාස ඒක කිවුවෙ බොහොම උස් හඬින්.

"අම්මටත් සනීප මදි නෙ. මං හෙට නිවාඩු දානව"

"උඹ වැඩට පලයං පුතේ... මගෙ තනියට මේ දයානි ඉන්නෙ" අම්ම ගෙ අසනීපෙටත් වඩා දයානි ගැවසෙන නිසා තමන් වැඩට නො යන්න ආරියදාස හිතූ බවක් අම්ම දන්න එකක්යැ.

"නෑ මං හෙට යන් නෑ" යි තිර සර හඬින් කියාපු ආරියදාස, මූනිත්තලා වෙලා කොට්ටෙට මූණ ඔබා ගෙන ඇස් දෙක කිටි කිටියෙ පියව ගත්ත.

තනියම දමල යන්න තරමෙ අමාරුවක් හින්නි හාමිනේට නො තිබුණත් ආරියදාස වැඩට ගියෙ නැහැ. දයානි දහවල් දවසෙ දෙ වරක්ම දරුවත් එක්ක ආව. දවල්ට ඉඳුවෙත් දයානි. අම්මත් නැඟිටල එහා මෙහා යන නිසා, කොපමණ කුරුමානම් ඇල්ලුවත් දයානි එක්ක තනිපංගලමෙ නිදහසේ වචනයක් කතා කරන්න ආරියදාසට ඉඩක් ලැබුණෙ නැහැ. හවස් වේගෙන එන විට, අදත් ඇඟට විසත් හිතල දනෙනා බව හින්නි හාමිනේ කිවුව.

"ඇයි අම්මට කොච්චර කිවුවත් එක තැනකට වෙලා විවේක ගන්නෑ? අඩු ගාණෙ ගෙයිවත් එහා මෙහා යනවනෙ... ඔය ඇඟ පොඩි වෙලා"

For E-Pusthakalaya

ආරියදාස අම්ම ගෙ මුරණ්ඩුකම ගැන නො සතුට පළ කළේ එහෙමයි. දවසම ඇඳට වෙලා නො හිටපු එකේ වරද තමයි කියල හින්නි හාමිනෙත් හිතුව. දවාලෙ අර ගම්මිරිස් ටික අව්වෙ දමාපු එකත් නරකට හිටින්න ඇති. හින්නි හාමිනේ පහමාරට විතර කාමරේට ගිහින් ඇඳේ හාන්සි වුණා.

රෑටත් යමක් රත් කරල දෙන්න ආපු දයානි, ළිඳ ළඟට යනව ආරියදාස දුටුව. මේ වෙලාවෙ නම් අම්ම නැඟිටල නො එන එක සිකුරුයි. ආරියදාස වට පිට බල බලා ගියා ළිඳ ළඟට. දයානි පනිට්ටුවෙන් කළයට වතුර පුරවනව.

"අද රෑත් නිදා ගන්න එනව නේද?"

"මක්කට එනවද... අද හින්නි නැන්දට සනීප නෙ"

ආරියදාස ඉඟි මරල හිනා වෙනව.

"නැන්දට සනීප උණාට මට සනීප නැනෙ..."

"ඇයි උණ ගැනීගෙන එනවද?"

"ඔව්.... ඊයෙ හවස හිටලම මටත් උණ"

ආරියදාස මොකක්දෝ අව කැපෙන දෙයක් කියන බව මනමාල හිනාවෙන්ම තේරුම් ගත හැකියි.

"ඊයෙ ආවට වැඩක් උණෙ නැනෙ... හරියට දේදුන්නක් පායල මැකිල ගියා වගෙ... අද නං එන්නම ඕනෑ"

"ඕනෑකම මොකද්ද කියන්නකො"

ආරියදාස බොහොම හෝදිසියෙන් වට පිට බැලුව. කට හඬ පුළුවන් තරම් හීන් කරල මෙහෙම කියන්න ගත්ත.

"මං ගෙයි කාමරේ බුදිය ගන්න බව අඟවල පිට කාමරේ බුදිය ගන්නව... අම්මට නින්ද ගියාම එන්නකො"

"හා.... නේ උපාසකයියෙ.... මං දං සැරයක් මට්ටුවෙච්චි ගැනි. ඔය හදන්නෙ ආයෙත් මාව අමාරුවෙ දාන්න"

"පිස්සුද ළමයො... එන්න කියන්නෙ අමාරුවෙ දාන්නයැ. ආදරේට නෙ"

"අනේ අනේ කුඩු වෙච්චි පවුල් කඩා ඉහිරොවන්න මට බෑ... ඒ පාප කරුමෙට නං මං කර ගහන් නෑ"

[illegible]ගෙන් දයානි කළය උකුළට ගත්ත. ඕව ඔක්කොම දයානි ගෙ ගණන් ඉස්සිලි බව ආරියදාස දන්නව. කැමැත්ත තිබ්බච්චි තරමට අකැමැත්ත පෙන්වන එක ගැහැනුන් ගෙ ගතියක් කියල ආරියදාස හිතුව.

"එනව නේද මගෙ බකිනි මල?"

දයානි හැරිල බලල ආරියදාස ගෙ පපුව කපාගෙන යන හිනාවක් පිදුව.

"අනේ මට් නං බෑ"

"නාවොත් බලා ගන්න බැරියැ"

දයානි දිව එළියට දාල, දෙපැත්තට වනල පස්ස හරවල යනව. කළය ඉඟටියට තද කරගෙන පස්ස හැරිල නිතඹ ළෙලව ළෙලව යනකොට දයානි ගෙ ඇඟ පතේ ලස්සන කියන්න බෑ. ආරියදාස ළිං බැම්මට හේත්තු වෙලා දෑත් ළැම මත බැඳගෙන බලා හිටිය. දයානි ආයෙත් සැරයක් හැරිල බලල දිව එළියට දාල දෙ පැත්ත වැනුව.

ආරියදාස ගෙට ආව. ඉස්තෝප්පුවෙ හාන්සි පුටු කබලෙ දිගැදුණා. බලාපොරොත්තු සපල වේවිද නැද්ද යන ප්‍රශ්න දෙක

කුණාටුවක් වගෙ හිතේ පෙරළි කළා. අඳුර වැටීගන ආව. දයානි කුස්සියෙ වැඩ කරන සද්දෙත් වරින් වර ඇහෙනව. අම්ම ආයෙත් නැගිටල එහා මෙහා යන බව ආරියදාසට වැටැහුණෙ කුස්සිය පැත්තෙ කතා බහෙන්. 'අනේ අම්මප අම්මට එක තැනකට වෙලා ඉන්න බැරි හැටි!'

ඩිංගකට පස්සෙ හින්නි හාමිනේ ආලින්දයට කර පෙවුව.

"ලාම්පු පත්තු කළා නං පුතේ... දුං කළුවර වැටිල"

"කොච්චර කිවුවත් අම්මට ඇඳට වෙලා ඉන්න බැහෙ"

ආරියදාස නොරිස්සුමෙන් උරහිස ගස්සල අහක බලා ගන්නව.

"දුං මට ඇඳේ දපන්න අමාරුවක් නෑ ළමයො"

හින්නි හාමිනේ ගෙට ගියා. ආරියදාස තරහෙ බැරිකමට නැගිට්ටෙ නැහැ.

"උයල නං අහවරයි නැන්දෙ"

දයානි ගෙ කට හඬට ආරියදාස උනන්දුවෙන් ඇහුම්කන් දෙනව.

"එහෙනං දුවේ පොඩි එකාට බත් ඩිංගකුත [illegible]"

"ඕන් නෑ නැන්දෙ ... මං උයල තියලයි ආවෙ"

"උඹ දුං ආයෙත් හාවට කමක් නෑ... මට දුං හොඳයි නෙ"

"හා නැන්දෙ... මං උදේ එන්නං"

ආරියදාස ගෙ හිතේ පිපිල තිබුණු බලාපොරොත්තු බැලුම ඩොග් ගාල පුපුරල ගියා.

ඒ තිස්සෙ ආරියදාසට හරියකට නින්ද ගියෙත් නැහැ. පාන්දර වැඩට ගියෙත් තෝන්තුවෙන්. විටින් විට දයානි ගැන හිතේ තරහකට හුරු කලකිරීමකුත් හටගත්ත. ඒත් හාවට කමක් නෑ කියල අම්ම කීවාම, දයානිට එන්න බැරි වග ආරියදාස දන්නව.

•

19

අද පඩි දවස. පඩියත් අරගෙන ආරියදාස කන්තෝරුවෙන් පිට වුණේ, කඹුරුගමුවෙ බැහැල යනවද හිත හිතා. එතකොට තමයි, එදා ගිය වෙලෙ කුමාරි ගෙනෙන්න කියාපු මල්පිස් රෙදි කෑල්ල ආරියදාසට මතක් වුණේ. ඒක අරගෙන නො ගියොත්, ඔච්චරම සිහිය නැද්ද කියල මූණ දික් කර ගනීවි. වරුවක්ම වරු වුරු ගාවි. මෙහෙටම යනව කියල හිතා ගෙන කෝච්චියට ගොඩ වුණා. මාතර ඉස්ටේසමෙන් බැහැපු ගමන් ආරියදාස ගියෙ කොටුවෙගොඩ රෙදි සාප්පු දිහාවට. අතපසු වෙච්ච යුතුකමක් ඉස්ට කරන්නයි කල්පනාව. පඩි දවස නිසා සාප්පුවල සූ ගාල සෙනඟ. වැඩි හරියක් ගුරුවරියො, නර්ස්ල වගෙ, පඩි ලබන බවලත් උදවිය. දයානි ගෙ දරුවට රෙදි කෑල්ලක් දෙනවට වඩා පොඩි සූට් එකක්ම අරගෙන දෙන එක හොඳා. තිල්පාට කලිසම් පොඩිත්තකුත්, ඊටම [illegible]නාරු කරපු ටී ෂර්ට් පොඩ්ඩකුයි තෝර ගත්ත. ගෑනු, ළමිස්සියො කවුන්ටරේ ළඟ පොදි ගැහිල. එහෙන් මෙහෙන් වැලමිටේ හැපෙනව. තල්ලු වෙනව. ආරියදාසට තරහෙත් බෑ. දෙනවත් වෙලා දයානිටත් ඉස්තරම් සායකුයි බ්ලවුස් එහෙකුයි අරන් දෙන්නත් ඕනැ. කවදත් කැපී පෙනෙන්න අඳින ගෑනි නෙ. තද කොළ පාට සායකුයි ලේස් වැඩ දාල සමනලයෙක් වාගෙ බෝ එකක් අල්ලාපු බ්ලවුස් එහෙකුයි ගත්ත. සමහර ගෑනු කවුන්ටරේ ළඟ බලා හිටියෙ ඉරිසියාවෙන් වගේ. මේ වෙලාවෙ නො දුන්නොත් ආයෙත් දෙන්න වෙන එකක් යැ. කුමාරි ගෙදර ආපුවහම මේ ඔක්කොටම විලංගු වැටෙන බව ආරියදාස දන්නව.

රෙදි පාර්සලේ ගෙට ගෙනාවෙ බොහොම රහසිගතවයි. අම්මට හොරෙන්. අම්ම ගෙ ඇහැ වහල ඒක දයානි අතට දී ගත්තෙ මොන තරම් කුරුමානම් අල්ලලද කියන්න බැහැ. දයානි ඒව පැනල බාර ගන්නත් නෙවෙයි. බොහොම අදි මදි කරල, පෙරැත්ත කරන විට ඒකට දැන පාන ගමන් බර සුසුමකුත් පිට කළා. බොහොම ලෙංගතු කමින් ආරියදාස ගෙ මුහුණ බලල, ඇස් අඩවන් කළා. කඳුළු හංග ගන්න වෙන්ට ඇති. ඊළඟට යටි තොල විකාගෙන බොහොම සෝකයෙන් වාගෙ බිම බලා ගත්ත.

For E-Pusthakalaya

"මටත් දකින්න පුතාට ඔය සූට්ටෙක අන්දවන්න ඕනැ. ඔය සාය බ්ලවුස් දෙක ඇන්දාම ඔහෙත් නියමෙට බකිනි මල වගේ හිටීවි"

දයානි යාමතමට හිනා වුණා.

•

හතර පස් දොහකින් ආරියදාස නො ආවාට කුමාරි හිටියෙ උරණ වෙලා. ඊයෙ පඩි දවසෙවත් ඒවි කියලයි බලා ගෙන උන්නෙ. මේ ගමන තමනුත් නැති අතරවාරෙ ගෙඩිය පිටින්ම පඩිය අම්ම ගෙ අත මිටි මෙලෙවුවද කියලත් අඩමානයි. තිහගොඩ ගිහින් එන්න තරම් කුමාරිට හිතෙනව. උදේ වටගෙදර ඉස්කෝලෙ රාජකාරියට ආ වෙලාවෙ ඉඳලම ඔළුවෙ වැඩ කළේ ඔය කල්පනාව. අනෙක් අතට ආරියදාසට මුකුත් කරදරයක් ද කියන්ටක් බැහැ. ලෙඩක් දුකක් වෙන්න බැරිද? නැන්දම්මත් නිතර ලෙඩ ගාණෙ නේද කියලත් හිතුණ. අද ඉස්කෝලෙ ඇරිල ගිහින් ආවොත් හොඳයි කියලම හිතෙනව. එතකොට ආ පහු කඹුරුගමුවෙ ගෙදර යන විට හොඳටෝම හවස් වේවි. ඒ අස්සෙ ගෙදර අය කලබල වේවි. කොයි එකටත් ගෙදරටත් කියල කෙටි නිවාඩුවක් අරං [illegible] යන්න කුමාරි තීන්දු කර ගත්ත. සමහ[illegible]දවසට ආරියදාස එන්නත් ඉඩ තියෙනවානෙ.

For E-Pusthakalaya

දහයමාරෙ විවේක කාලයෙදි කුමාරි ගුරු කාමරයට ගියා. තේ බීමට. ඇග්නස් ඉස්කෝල හාමිනෙත් ඇවිත් කුමාරි ළඟින්ම වාඩි උණා.

"අද උදේ ඉඳලම කුමාරි මිස් බර කල්පනාවක?"

"ඔව් අනේ... දවස් හතරකිං පහකිං මහත්තය ආවෙ නෑ. එයා අසනීපෙන්ද, ගෙදර කරදරයක්ද හිතා ගන්න බෑ"

"ආ... මිස්ට ආරියදාසද?"

"ඔව් මෙයා"

"ඊයෙ මං සාරියක් ගන්න 'රිජ්වි ටෙක්ස්ටයිල්' එකට ගිහිං හිටිද්දි මිස්ට ආරියදාසත් ඇවිත් රෙදි ගන්නව මං දුටුව. අවුරුදු දෙහෙක විතර ළමයෙකුට සූට් එකක් හෙම ඉල්ලනව මං අහගෙනයි. ලස්සන ලේස් බ්ලවුස්සෙකක් හෙමත් ගත්තෙ"

කුමාරි ගෙ දෙ බැම හැකිළී ගියා. මූහුණත් අමුතු වුණා. සූට් අරගන දෙන්න අවුරුදු දෙකේ ළමයි කොහෙද ඉන්නෙ? අඩමාන

නෑ ඇග්නස් වෙන කාටද රැවටිලා. 'හරි හරි සූට් එක ගත්තෙ සිරියලතා නඟාගෙ ළමයට වෙන්නැති. පේනව නේද මං නැති අතරෙ නඟාගෙ දරුවන්ට තෑගි! සමහර විට ඔය කියන බ්ලවුස් එක ගත්තෙ නම් බබා හම්බු උණාම මට තෑගි දෙන්න වෙන්ට ඇති. ඒත් මෙච්චර කල් තියා එහෙම වියදම් කරන මිනිහ නම් නෙවෙයි.' කුමාරි ගෙ හිතේ මහා කලබැගෑනියක්.

"අපේ මහත්තයව ඔයා හොඳටම අඳුරුවද?"

අමනාපයෙන් වාගේ ඇග්නස් දෙ උර ගැස්සුව.

"ඇයි අනේ... දෙ තුං දවසක් දැකල තියෙන මිස්ට ආරියදාසව මට අඳුරන්න බැරිද?"

"එයා ඔයාව දකින්න නැතුව ඇති... නැත්තං කතා කරනව"

"ඒ වෙලාවෙ හරි සෙනඟ... මමත් ලේස් කෑල්ලක් තෝර තෝර හිටියෙ. කතා කරන්න බලනකොට මිස්ට ආරියදාස ගොහිං"

කුමාරි ඔළුව හෙලෙවුව. ඊළඟට වෙන කතාවක්.

කුමාරි ගෙදර ගිහින් මඟ බලා හිටියට එදත් ආරියදාස ආවෙ නැහැ. පුදුම මිනිහෙක්. හිත හොඳටෝම කලකිරිල.

[illegible] කුමාරි පිටත් වුණේ ඉස්කෝලෙ ඇරිල තිහගොඩත් යන්න හිතාගෙන.

"හවස් උණොත් මං අද එන් නෑ අම්මෙ... ආරියදාස ආවෙ නැත්තෙ මොකද බලන්න යන්න හිතේ තියෙනව"

"හොඳයි දුවේ... හොයල බලන්න ඕනැ නේන්නම්"

දවස් හයකින් ආරියදාස ආවෙ නැහැ. විශේෂයෙන්ම පඩිය ගත්තාම එන්න වටිනව නේද? කුමාරි ගෙ තරහ ඉහ වහා යනව. හත් මාසෙන් මවුපියන් ළඟට ගෙනත් බැස්සුවාම හිතාගෙන ඇති ඔක්කොම වගකීම්වලින් නිදහස් උණාය කියල!

හවස දෙකහමාර වන විට කුමාරි ලන්දෙ ගෙදරට ළඟා වුණා. ළං වෙන කොට හිනා හඬක් ගේ තුළින් ගලාගෙන ආව. ගෑනු හිනාවක්. පෙනෙන්න නම් කවුරුත් එළි පහළියක නෑ. කුමාරි ගීන් සීරුවෙ ගෙට ගොඩ වුණා. ගේ ඇතුළෙන් එන්නෙ නැන්දම්මගෙයි තවත් තරුණියකගෙයි කට හඬවල්.

"ඔහොම තමයි නැන්දෙ... ඉස්කෝල මිස්ල කවුරුත් එකයි. අතක් පයක් හොලවන්න කැමති ජාතියක් නෙවෙයි නෙ"

කුමාරි ගෙ මූණ කළු වුණා. එකත් එකටම නැන්දම්ම කවුදෝ

එකියක් එක්ක මේ විවේචනය කරන්නෙ තමාව යැයි කුමාරිට හිතුණ. නැති තැන ඔහොම බාල්දු කරල කතා කරන එක මොන තරම් අසික්කිතද කියල කුමාරි හිතුව. සමහර විට ඒ කතා කරන්නෙ වෙන ගුරුවරියක් ගැන වෙන්ටත් බැරි නෑ නේද කියලත් හිතෙනව. ඒ උණත් නිසොල්මනේ තව ටිකක් ඇහුම් කන් දෙන්න වටිනව. සැක දුරු කර ගන්න. මේන් එතකොටම ගේ ඇතුළෙ හිටපු කොලු පැටියෙක් එබිකම් කරල බලනව. හිටි පිළිමයක් වගේ හිටපු කුමාරි දකල ළමය බය වෙලා. ඌ කෙඳිරි ගගා ඇතුල් කාමරයට දිවුව. දයානි එබිකම් කරන විටත් කුමාරි හිටගෙන ඉන්නව.

"ආන් ඉස්කෝල හාමිනේ ඇවිත් නැන්දෙ"

අපොයි දෙයියනේ කියන්න වාගෙ හින්නි හාමිනේ කට ඇරගෙන ඇස් මහත් කළා. කියාපු දේවල් ඇහෙන්න ඇත්ද කියල දෙන්නම බිරංකට්ටු වෙලා. මුහුණු බලා ගත්ත. මූණු දෙකේම ලේ හිඳිල. සුදුමැලි වෙලා. මුහුණ දෙනව මිසක දන් මොනව කරන්නද? හින්නි හාමිනේ එළියට ආව. දයානි ළමයත් වඩාගෙන පස්ස දොරින් පිට වෙලා යන හැටි කුමාරි දුටුව. දරුවට අන්දල තිබුණු තාන් සූට් එක දකපු ගමන් කුමාරි ගෙ හිතට [illegible] කියාපු කතාව. ඒ අර ආරියදාස ගන්නව දුටුවැයි කියාපු ළමා ඇඳුම් කට්ටලේ වෙන්න බැරිද?

"වාඩි වෙන්න දුවේ... මොකෝ මේ හදිස්සියෙම දුවගෙන ආවෙ?"

කුමාරි පිඩාව නිසා බෑග් එකයි කුඩෙයි ටීපෝව උඩ අතෑරල වේවැල් සැටියෙ වාඩි වුණා. හින්නි හාමිනේ උළු වස්සට හේත්තු වෙලා. තවමත් නැති ගත් පෙනුම මුහුණෙන් පහ වෙලා නැහැ.

"අරය සුමානෙකිං විතර ආවෙ නැතුවට බලල යන්නයි මං ආවෙ"

කුමාරි උත්තර දුන්නෙ මුහුණත් පුළුටු කරගන. නැන්දම්ම ගෙ මුහුණත් නොබලා. තමන් අසනීපයෙන් හිටපු බව හින්නි හාමිනේ කියනව.

"මං දවස් දෙකක්ම ඇඳට වෙලා හිටිය ළමයො. ඇවිත් වැඩ පළ ටික කරල දුන්නෙත් අර දං හිටල ගිය දයානි තමයි"

කුමාරිට ඔය විස්තරවලින් වැඩක් නැහැ. හිතේ තියෙන්නෙ ඊට වඩා බරපතළ ගැටලු. ප්‍රහේලිකාවල්. සැක සිතිවිලි.

"ඒ උණාට ඊයෙ පෙරේද වැඩට ගිය මිනිහට යසට කඹුරුගමුවෙ බැහැල එන්න තිබුණනෙ. අල්මාරියෙ තියෙන රෙදි කෑල්ල ගෙනත් දෙන්ට කියල දවස් ගාණක් කිවුව. ඒකවත් සැලකුවෙ නැහැ"

"මගේ මේ කඩුන්තු ලෙඩේ හිංද ඒ ළමයට ඉවරයක් තිබුණෙ නෑ දුවේ... වැඩට ගියෙත් මගෙ කටේ බලේට"

කොපමණ වැරදි ඇතත් අම්මල පුතාල එක පැත්තෙ. තමන් ජේන අහන්න ඇවිත් තියෙන්නෙ, හොරාගෙ අම්මගෙන් නේද කියල කුමාරිට හිතුණ. හින්නි හාමිනේ බොරු මූණිච්චාවට මෙහෙම කියනව.

"මාත් මේ ළමය බලන්න ඉරිද දිහාවට එහෙ එන්නයි හිතං හිටියෙ"

හින්නි හාමිනේ ඒක කියන්නෙ, ලේලිය දිහා හොරැහින් බල බලා තරමක සැකයෙනුයි. ලේලිගෙ මූණෙ නම් හිනාවක් තියා ලේ පොදක් නෑ.

"මටාරංචියි රෙදි සාප්පු ගාණෙ සවාරි ගියා කියල. එහෙවු මිනිහට [illegible] ගේ ළඟ බැහැල එන්න වෙලාවක් නෑ!"

"කවුද...? ආරියදාස?"

කුමාරි උත්තර නොදී අහක බලා ගත්ත. හින්නි හාමිනේ අන්දුන් කුන්දුන් වෙලා.

"අනේ ඔය කියන කං මම නං දන් නෑ... මෙහෙ ගෙනාපු රෙදි වගයක් නං නෑ"

ඒ ගැන නැන්දම්ම එක්ක වාද කරල වැඩක් නැහැ. උන්දෑ නොදන්නව ඇති. ස්වාමි පුරුසය එක්කම මේ පලහිළව්ව බේර ගන්න ඕනැ. අද නතර වෙලා ගියොත් නාකද? 'නෑ. මාව බලන්න එයයි එන්න ඕනැ. එයා මූණ ගැහෙන්න මම මෙහෙ පැල් බැඳගෙන ඉන්න ඕනැ නැහැ.'

"ඉතිං දුවේ ඇඳුං මාරු නො කර ඉන්නෙ ඔය දං ආපහු යන්නද?"

"ඔව්... මං නොගියොත් ගෙදර කලබල වේවි" යි කියාගෙන කුමාරි නැඟිට්ට. දවල්ට කෑම කැවද ඇහුවාම, ගෙදරින් ගෙනා කෑම එක ඉස්කෝලෙදීම කාල ආපු බව කුමාරි කිවුව.

"මා හිතේ අද නං ආරියදාස එන ගමං එහෙත් බැහැල ඒවි"

ඒ ගැන දෙඩීමත් අප්‍රසන්න නිසා කුමාරි හා හූ ගෑවෙ නැහැ.

වෙන එකක් තියා ආ මොහොතේ පටන් මේ වන තුරු නිකමට 'අම්මෙ' කියල හින්නි හාමිනේ ඇමතුවෙ වත් නැහැ.

කුමාරි නැගිටල කාමරේට ගියා. අල්මාරිය ඇරල බැලුව. ඔය ගෙනාවැයි කියන ඇඳුම්. අල්මාරියෙවත් තියේදැයි බැලීම පළමු වැනි අරමුණ. එහෙම නම් කිසිම අලුත් ඇඳුමක් කැඩුමක් තිබුණෙ නැහැ. මල් පීස් රෙදි කෑබෙල්ලත් තිබුණු තැන නැහැ. අද ආරියදාස එමින් පාර එහෙත් එන්න හිතාගෙන ඒක අරගනම වැඩට යන්න ඇතැයි කුමාරිට හිතුණ.

කුමාරි එළියට එන විට හින්නි හාමිනේ දිවුල් කිරි එකක් හදාගෙන සාලෙට ඇවිත්. වෙලාවෙ හැටියට ඒක නම් අපූරුයි. කුමාරි හිටගෙනම වීදුරුව අතට ගත්ත.

"දැං ඉතිං අම්මට හොඳටම හොඳයිද?"

'අම්මෙ' කියන වචනෙ කටින් පිට වුණේ ඕන් දැන් තමා.

"හොඳටම හොඳයි කියන්න නං බෑ ළමයො... මේ වාතෙ තමයි හැම තැනම දුවන්නෙ. දැං අපි වයසක උදවියනෙ. හැමදාම ලෙඩ නිට්ටාඩක් වෙන්නෙ නෑ"

"එහෙනං මං ගොහිං එන්නං"

කුමාරි හිස් වීදුරුව නැන්දම්ම අතට දීල ආපහු හැරෙනව.

"හොඳමයි... තුනුරුවන් සරණයි!"

කුමාරි ආපහු යන්නෙ එසේ මෙසේ බරක් හෙම හිසේ දරාගෙන නෙවෙයි. දයානි දන් තිස්සෙම ගැවසෙනව ඇති. තමාත් නැති අතරවාරෙ ඒ විසේකාරි ආරියදාසව දූලේ දාගන්න බැරි නැහැ කියල හිතෙනව. මිනිහ අතෑරල ඇවිත් තියෙන්නෙ මොන නෙයියාඩමක් නටන්න බලාගෙන ද කියන්න බැහැ. ඉඩ කඩයි නිදහසයි ලැබුණ තම ගැනියෙකුයි මිනිහෙකුයි අතරෙ මොන මොනව වෙන්න බැරිද? කොලු පොඩිත්තට අන්දල තිබුණෙ ආරියදාස තෑගි කරපු ඇඳුම් කට්ටලේමයි කියල කුමාරි ගෙ හිත සහතික වෙනව. ආරියදාස රෙදි ගත්තු වග අම්මටත් වහංගු කළේ ඇයි? 'අද හැන්දෑවෙවත් ඔය මනුස්සය එන්නෙ නැතෑ. මං අද තිහගොඩ ගිය විත්තියක් කියන්නෙ නැතුව ඉන්නෝනෑ. බලමුකො රෙදි සාප්පු ගිය විත්තියක් හෙම කියාවිද කියල'

මහ ජල්ලියක් අල්ලන්න කුමාරිගෙ හිත ආවුද එකතු කළා.

•

20

පහමාරට විතර ආරියදාස කඹුරුගමුවෙ ගෙදරට ආව. කොහොමටත් තමුන් ගෙ වහල යටදී මූණට කඩා පනින්න කුමාරි ගෙ අදහසක් නැහැ. පුළුවන් තරම් තරහ මෙල්ල කරගන සාමදානයෙන් කතා කරන්න තීන්දු කර ගත්ත.

"පසු ගිය දවස් ටිකේ ඔහේ නාවෙ මොකද කියල මං මග බලං හිටිය"

ආරියදාස කමිසෙ කොලරය උස්සල ළැමට පිඹ ගනිමින් ඇඳි පුටුවක් බර කළා.

"අම්මට මේ වතාවෙ හුඟක් අසනීප උණානෙ.... ඒකයි එන්න ප්‍රමාද උණේ"

"හා ඇත්තද... අම්මට දැං සනීපද?"

"[illegible] එහා මෙහා යනව... මං දවස් දෙකක්ම වැඩට ගියෙත් නෑ"

කෙහෙල් ඇවරියකුත් එක්ක පෙයාර්ස් ගෙඩි හතරක් දමා තිබුණු බෑග් එක තුළින් ආරියදාස පොඩි කඩදාසි උරයක් අතට ගත්ත.

"මේං අර රෙදි කෑල්ල"

"ආ... මල්පීස් කෑල්ලද?"

"ඔව්"

ඊළඟට සාක්කුවට අත දාල කවරයක් එළියට අදිනව. මාසෙ පඩිය. වෙනදත් ගෙඩි පිටින්ම ඒක දෙන්නෙ කුමාරි අතට. ඊට පස්සෙ එදිනෙදාට ඕනෑ වෙන ප්‍රමාණෙට මුදල් ඉල්ලගන්නෙ ඇයගෙනුයි.

"මේං පේ එක"

කුමාරි ඒක අතට ගත්ත. මුදල ගනින්න ලෑස්ති වෙන බව දැකල ආරියදාස මෙහෙම කියනව.

"මේ ගමන අම්ම ගෙ තෙල් බේත්වලටත් බර ගාණක් ගියා"

ගැනල බලන විට, වෙනදාට වඩා රුපියල් පන් සියයක් විතර අඩුයි. රෙදිවලට ගිය මුදල අම්ම ගෙ ලෙඩට බැර කරල මග

For E-Pusthakalaya

හරින්න සැමියා වෑයම් කරන බව පෙනෙනව. ඔන්න ඒ පාර කුමාරි ගෙ හිතේ හීලෑ වෙලා පැත්තක නිදාගන හිටපු යක්සය ඇඟමැලි කඩන්න වුණා. හිස ඇල කරල එක එල්ලෙම ආරියදාස ගෙ දෑසට දෑස යොමු කළා.

"ඔහේ පඩි දවසෙ මාතර සාප්පුවකට යනව දක්කය කියල මගෙ යාළුවෙක් කිවුව?"

ආරියදාස හොල්මනකට බය උණා වගෙයි. මූණත් අඳුරු ගැහුණ.

"ආ... බොහොම දවසකිං නංගි බලන්න ගියෙත් නෑ නෙ.... යන කොට කොලු පොඩ්ඩට ගිහිං දෙන්න හිතාගෙන කලිසං කමිස සූට් පොඩ්ඩක් ගත්ත"

ආරියදාස ඒක කියන්නෙත් අහක බලා ගෙන කෙපරබබා.

ඇග්නස්ට කිසිම වැරදීමක් වෙලා නැති බව දන් මප්පු උණාය කියල හිතල කුමාරි සතුටු වුණා. සාය බ්ලවුස් එක ගැනත් අහනවද නැද්ද කියල කල්පනා කළා. 'නෑ... ඒ ගැන අද කෙළිංම අහන්න ඕනෑ නෑ.'

"නංගිගෙ ළමයට තෑගි දෙන්න වගේ[illegible] මටත් ඔ[illegible]සායයි බ්ලවුස් එකක් හෙම අරං ආවනං ඔහේට [illegible]"

ආරියදාස පපුවෙ බෝම්බයක් පිපිරුව වගෙ උඩ විසි වෙලා බිම බලාගන හිටිය.

"බලමුකො... ලබන පඩියට"

කුමාරි කපටි කට කොන් හිනාවක් එක්ක ආරියදාස දිහා හොරැහින් බලනව.

"වෙලාවක අර දයානිගෙ පොඩි එකාටත් ඔය බාල සූට් එකක්වත් ගෙනිහිං දෙන්නෝනෑ... ඇරා අම්මට සාත්තු සප්පායං කරපු ඒවෑ ණය ගෙවන්නත් එපායැ"

"අනේ ඔව්... දයානිටත් ඔය රෙදි කෑල්ලක් හෙම ගෙනිහිං දුන්නට පාඩුවක් නෑ"

ආරියදාස ගෙ ඇඟ ඇතුළ ආයෙත් එහෙම පිටින්ම සලිත වුණා. කුමාරි ඒ එල්ල කෙරුවෙ ඇණුම් පදයක් බවට සැක නැහැ. එක අතකින්, නංගිගෙ ළමයට සූට් එකක් ගත්තු බව කියාපු එකත් මෝඩකමක් කියල දැන් හිතෙනව. දැන් නම් මොන විදියකින් වත් ඔළුව උස්සල කුමාරි ගෙ මූණ බලන්න අපහසුයි. බැරිවෙලාවත්

කුමාරිට සිරියලතා නංගි මුලිච්චි වුණු වෙලාවක, 'අපේ ළමයට නම් අයිය ගෙනා සූට් එකක් නෑ' කිවුවොත් මොන දෙයියන්ද කියන්නද? තමන් ගෙ ළමය පිටින් දාල, වෙන ගෑනුන් ගෙ ළමයින්ට ඇඳුම් අරගන දෙනව කියල නංගි උදහස් වේවි. අමනාප වෙන්නත් බැරි නැහැ. කොයි එකටත්, නංගිගෙ කොලුටත් ඒ ජාතියෙම සූට් එකක් ගෙනිහිං දෙන්නෝනැ යි ආරියදාස වහාම තීරණය කර ගත්ත. සල්ලි ගියත් මොනව කරන්නද? එතකොට ඒ අවුලත් අහවරයි.

"ළමයගෙ සූට් පොඩ්ඩට කීයක් ගියාද?"

කුමාරි දිගින් දිගටම ඇඳුම් කට්ටලේ ගැන හාරා අවුස්සන එක ආරියදාසට මහා හිරිහැරයක්. ඕක ගැන කතා නො කළට කතා කරන්න දේවල් ද නැත්තෙ. නිකමට අම්මගෙ අසනීපෙ ගැනවත් ඇහුවද. ආරියදාසගෙ හිතේ නො රිස්සුමක් හට ගත්ත.

"ඇහුන් නැද්ද මං අහපු එක?"

"ඇහුණා... අනේ කුමාරි ඔය කරච්චලේ නවත්තන්න... ඒකට කෝටියක් ගියෙ නෑ. එකසිය විසි පහයි"

[illegible] උත්තර දීම ගැන කුමාරිටත් තරහ ගියා.

"ඒක ඇහුවම මොකද ඔහේ ඔච්චර කුලප්පු වෙන්නෙ. ඔහේ එදා රිස්ට් එකෙං සායක්, බ්ලවුස්සෙකක් හෙම ගත්ත 'බව මං නො දන්නව කියල හිතුවද?"

ආරියදාසට පොළොව පළාගෙන යන්න හිතුණ. මූහුණ දාල පිච්චිලා ගියා වගේ. ලජ්ජාවෙ, බයේ හැංගෙන්න ආකහෙත් ඉඩ මදි. සප්තමහ සාගරෙත් ඉඩ නෑ. පොළොව පළාගෙන ගියත් ගැළැවීමක් නැහැ වගේ.

"ඒව ගන්නැත්තෙ අම්මට අන්දවන්න වෙන්නැති.... නේද?"

එක පාරටම ආරියදාසට ගණ දෙවි නුවණක් පහළ වුණා. "දෙයියනේ අපේ ඔෆිස්සෙකේ ලේඩි කෙනෙක්ගෙ දුවක් වැඩිවිය පත්වෙලා පාටි එක මටත් කිවුව. අම්ම ගෙ අසනීපෙ නිසා මට යන්න බැරි උණා. ඒ ළමයට තෑගි දෙන්න මං සායකුයි බ්ලවුස්සෙහෙකුයි ගත්තු එක ඇත්ත"

ආරියදාස බොහොම අමාරුවෙන් ගණ දෙවි නුවණ එළියට අදින විට කුමාරි එළිස්සියක් වාගෙ මහ හයියෙන් හිනා වෙන්න පටන් ගත්ත.

"අනේ මයි අනේ කෙළින්නෙපා... එහෙමනං ඇයි මං අහනකං නොකිවුවෙ. ඔව් සස්සතොම ගහලස් බේලෙ"

"නොකිවුවෙ සල්ලි නාස්ති කරනව කියල මගේ දොස් කියන නිසයි"

ආරියදාස බිම බලන ගමන් ටිකක් හදින් කිවුව. ඒ පාර කුමාරි ගෙ හිනාව අවිටත් වඩා පැරයි. තව දුරටත් සැමියා ගෙ මුහුණ බලන්නවත් කුමාරිට හිත නෑ. 'හොඳයි බලමුකො' යි කියාගෙන ඇස්වල කඳුළත් පුරවගෙන ඇය ගෙට ගියා. ආරියදාස ගලේ ගැසූ මලක් වගේ කර කියා ගන්න දෙයක් නැතුව තුෂ්නිම්භූත වෙලා ඉන්නව. මෙහෙ ජනපද අප්පේ මේ අවුල ලිහා දෙන්නෙ? හොඳ වෙලාවට ගෙදර ඇත්තෙ කුමාරියි. නැන්දම්මයි පමණයි.

දුවයි බෑනයි අතරෙ බොහොම උණුසුම් කතා බහක් ඇති වෙන බව අහල නැන්දම්ම කාමරේට කර පොවල බැලුව. දුව මුණින්තලා වෙලා ඇඳේ. ඔහින් උරහිසට අත තිබ්බ ගමන් ගස්සල බැලුව.

"මොකද්ද ළමයො ඔය ගස්වනේ? වැරද්දක් සිදුවුනත් ගොඩක් ... අඳු මිනිසට එක පාරට ඔහොම ඇ[...] පස්සෙ හින් සිරුවෙ කතා බස් කරල ප්‍රශ්න බේර ගන්න ඕනෑ"

"අම්ම දන්න උලුවුවක් නෑ. අම්ම බණ නොකිය යන්න"

කුමාරි කැපින්න වගෙ. කට්ට ඇතුළට මළව ඇද ගත්ත ඉබ්බ වගෙ අම්ම කාමරයෙන් පිට වුණා. මොකක් හමුත් බරපතළ කාරණාවක් නො වුණ නම් දුව එහෙම ඇඟට කඩා නො පනින බව අම්ම දන්නව. මේ වෙලාවෙ ඒකට උරණ වෙලා බෑ. සම සිරව ඉන්න ඕනෑ. 'හරිම ඇට්ටර ළමය. යමක් තේරුම් කරල දෙන්න අමාරුයි.'

කුමාරි ගෙ අම්ම හින් සිරුවෙ දොරටුව ළඟට ඇවිත් ආලින්දයට මූණ පොවනව. අත් දෙකක් උකුළ පිට තියාගෙන බෑනණ්ඩි ගල් ඇහිල බලාගෙන ඉන්නව. කතාවට ගියෙ නැහැ. මුළුතැන් ගෙට ගිහින් තේ එකක් හදාගෙන ආව. ආරියදාස තවමත් ඒ ඉරියව්වෙන්මයි. හරියට අඳගෙන පණ ගිහින් වගේ. නැන්දම්ම තේ එක දෙන විට තිගැස්සිලා බැලුව. මහ දියාරු බියගුලු හිනාවක් මතු කරන ගමන් තේ එක පිළිගත්ත.

"අම්ම හෙම සනීපෙද ළමයො?"

"වැඩි සනීපයක් නෑ අම්මෙ... උණක් ගැනිල ටිකක් අමාරු උණා"

දුන් මහ වස උණයක් තියෙන බව කියාගෙන නැන්දම්ම ගෙට ගියා. ආරියදාස තේ එක බීල විනාඩි හත අටක් ගත වුණා. අම්මවත්, දුවවත් එළියට ආවෙ නැහැ.

ආරියදාස සසර කලකිරිල. ඊ බෝවෙන්ට කලින් යන්නත් ඕනෑ.

ආරියදාස නැගිටල ගේ ඇතුළට ඇදෙන්නෙ, උගුලක් අටවල තියෙන බවට ඉව වැටිල ප්‍රවේසමෙ ගාටන සතෙක් වාගෙ. කුමාරි ඇඳේ හාන්සි වෙලා බර කල්පනාවක. ආරියදාස කතා කරන්නෙ හුල ගිනි ගත්ත ගමන් දුවන්න සූදානමේ සිටින වෙඩික්කාරයෙක් වාගෙ.

"මං එහෙනං ගොහිං එන්නං කුමාරි"

කුමාරි හිස ගස්සල අහක බලා ගත්ත.

"හා... හා... නාවත් කමක් නෑ"

තවත් ඉතින් මොනව කතා කරන්නද? ආරියදාස නැන්දම්මටත්, යනවා කියල පෙළම බැස්ස. දඩයම වැරදුන වැද්දෙක් වාගෙ.

•

ආරියදාස ගියාට පස්සෙ, අම්ම දබරේ සුල මුල කුමාරිගෙන් විමසන්න පටන් ගත්ත. කුමාරි හිතේ සැකේ හෙළිදරවු කළේ, හැඬු කඳුළින්.

"අම්මල තමයි මාව අමාරුවෙ දැම්මෙ. නම්ං උපාසක මහත්තය උණාට ඒ මිනිහ ඔය කියන ජාතියෙ උපාසකයෙක් නෙවෙයි"

අම්මගෙ හිත වාත් වත් උණා. මුහුණ ඇඹුල් වුණා. අන්තිමට අහන්න සිද්ද වෙන්නෙ ඔය ටික තමා, අම්ම කෙනෙකුට.

"ඇයි දුවේ දං ඉතිං ඔව කියල හරියනවෑ... පුළුවං තරං හොඳිං කියල තමුංගෙ පුරුසය හදා ගන්නව මිසක පවුල් කඩා කප්පල් කර ගන්න රටක් තියෙනවෑ?"

"අම්ම කෑ නොගහ ඉන්ඩකො... එයාව හදාගන්න හැටි මං දන්නව... බැරි උණොත් කරන දේත් මං දන්නව"

"මොකද්ද ඉතිං ඔය මතබෙදෙට හේතුව?"

"හේතුව කියන්නංකො හොරේ අතටම අල්ල ගත්තට පස්සෙ"

For E-Pusthakalaya

කාට කියන්නද? කාගෙන් අහන්නද? අම්ම අත් දෙක පපුව පිට පටලවාගෙන බිම් බලාගෙන කාමරයෙන් පිට වුණා.

•

ආරියදාස ගෙදර එනවිට හොඳටෝම අඳුර පැතිරිලා තිබුණ. ගෙට පය ගහපු ගමන්ම, අද කුමාරි ඇවිත් ගිය බව අම්ම කිවුව. ආරියදාස පස්සට විසි වුණා. විමතියෙන් කට ඇරිල.

"එයා එනකොට අම්ම විතරද හිටියෙ?"

"එනකොට දයානියි කොලුයි ඇවිත් හිටිය"

ආරියදාස අඩියක් උඩ විසි වෙන්න ඇති. උඩට ඇද ගත්තු හුස්ම ඩිංග පහළ හෙලා ගන්න බැරිව වගේ හිටිය. කුමාරි පරල වෙලා තියෙන්නෙ ඕක තමයි.

"උඹ අදත් එහෙ ගියෙ නැද්ද පුතේ?"

"ගියා" යි කියාගෙන, ඇඳුම් මාරු කර ගන්න ආරියදාස කාමරයට ගියා.

"ඇයි ඉතිං ඒ ළමය අද මෙහෙ ආපු විත්තිය කිවුවෙ නැද්ද?"

ආරියදාස නෑහුණා වාගෙ හිටිය.

For E-Pusthakalaya

•

21

සිරියලතාට දෙවැනි ළමය හම්බු වෙලා දන් සුමානයක් වෙනව. ඉස්පිරිතාලෙට ගිහින් බලල ආව මිස තවම තැගි බෝග අරගන ගෙදරට ගොහින් දුව බලල එන්න හින්නි හාමිනේට බැරි උණා.

"පුතේ උඹ ඉරිද කඹුරුගමු හෙම යනවද?"

"නෑ අම්මෙ... මං ආයෙත් යන්නෙ සඳුද වැඩෑරිල එන ගමං" හින්නි හාමිනේ ඈත බලාගෙන හිස පද්දවනව.

"ඇයි අම්මෙ එහෙම ඇහුවෙ?"

"නෑ.... බණ්ඩත්තර ගොහිං එන්න හිතාගෙන යි ඇහුවෙ"

ආරියදාසගෙන් ප්‍රතිචාරයක් නැහැ.

"යමුද?"

"අම්ම ගොහිං එන්නකො... මං පස්සෙ වෙලාවක යනව. කුඹුර පැත්තෙත් යන්ටෙපායැ"

වෙනද කඹුරුගමු ගිය ඉරිද දවස්වල ආරියදාස ආපහු එන්නෙ හවස් අටේ. කුමාරි ගෙ ගැබට දන් අට මාසෙත් පැනල. ගැටුමෙන් පස්සෙ ආරියදාස යුතුකමක් වසයෙන් එහෙ යනව විනා, හිතේ සරදාවකින්, පිරියකින් යනව නෙමෙයි. ඒ සිද්දියෙන් පස්සෙ ආරියදාස තවමත් කුමාරි ගෙ මූණෙ හිනාවක් දුටුවෙ නැහැ. ගිය වෙලාවට කතා බස් කරන්නෙ ආවට ගියාට. අං කොං පානව. ළමය ලැබිල මෙහෙ ආපු දවසක කුමාරි අම්ම එක්ක ගතු කියන එක ගැන ආරියදාසට සැකයක් නැහැ. ඒ ගැන කාරණා හෙළිදරවු උණාම අම්මට මුහුණ දෙන එක කුමාරිට මුහුණ දුන්නටත් වඩා අසීරු වෙනව. අනික් අතට දයානි අම්මට නරක ගැනි වෙනවටත් හිතට දුකයි.

උපාසක අයියට සල්ලි දීල මම මානරිං ළමයට ඇඳුම් සූට් එහෙකුයි, සාය බ්ලවුස් ජෝඩුවකුයි ගෙන්න ගත්ත කියල කල් තියා අම්ම එක්ක කියන හැටියට දයානිට උපදෙස් දීල තිබ්බොත් [illegible] ආරියදාසට හිතුණ. එදා කුමාරිටත් ඒ වාගෙ උත්තරයක් දුන්න නම් [illegible] තරම් අගේද කියල. ආරියදාස දන් ගිය නුවණ ඇතුන් ලවා අද්දවන්න වෑයම් කරනව. හොඳ නුවණ පහළ වෙන්නෙ, වැඩේ ගැස්සුණාට පස්සෙ නේද කියල ආරියදාස පසුතැවෙන්න උණා. එහෙම කිවුව නම් වැඩිම උණොත් 'වෙස ගෑනුංගෙ වැඩ පණිවිඩ කරන්න ඔහෙටත් ලැජ්ජ නෑ' යි කුමාරි ටිකක් පුප්පන්න තිබුණ. වැඩේ ගොඩින් බේර ගන්න තිබුණ.

•

සබන්, පියරු, කුළු බඩු අඩුවැඩියත් එක්ක කිරි හට්ටියකුත් අරගන හින්නි හාමිනේ ඉරිදා උදේන්ම බණ්ඩත්තර ගියා. තමනුත් ටිකකින් කුඹුර පැත්තෙ යන බව ආරියදාස අම්මත් එක්ක කිවුව. අම්ම නො පෙනී ගියා විතරයි. ආරියදාස ගෙ අසාවල් නිදිගැට හරින්න වුණා. දයානි එනොත් මේක තමයි නියම වෙලාව. නිවි හැනහිල්ලෙ කොයි කොයි දේත් කතා කර ගන්න පුළුවනි. අම්ම එහේ හුඟ වෙලාවක් පරක්කු වෙවී ඉන්න එකක් නැහැ. දයානි දැන්ම ආවොත් තමයි හොඳ. ආරියදාස පැළ දොර ළඟට ගිහින් සැරෙන් සැරේ කණ්ඩිය උඩ ගේ දිහාව බලනව. දයානි පෙනෙන තෙක් මානෙක නැහැ. ආරියදාස ගෙ අසහනය මොහොතින්

මොහොත වැඩි වෙනව. මේ වාගෙ නිදහසක් නම් ආයෙත් කවර දාකවත් ලැබෙන එකක් නැහැ. දැත් පපුව මත පටලවාගෙන, ඔළුව බිමට පහත් කරගෙන, ආරියදාස හෙමින් හෙමින් සාලෙ ඉස්සෙ ආලින්දය දිහාවට එනව. තිහගොඩ පොළ ඉවර වෙලා මිනිස්සු කෝමංගොඩ පැත්තට යනව. ආරියදාස අත් දෙක පස්සට එකතු කරගෙන ආයෙත් යනව පැළ දොර ළඟට. යළිත් ආලින්දයට ඇවිත් කුලුණට හේත්තු වෙනව. පණු කැවිල්ල හැදිල වගේ එක තැනක ඉන්න බැරි තරමට හිත ඇවිස්සිලා.

"නැන්දේ..."

හීන් ලාලිත කට හඬ. දයානිගෙ කට හඬ ආවෙ පැළ දොර පැත්තෙන්. හරි. දයානි ඇවිත්. මේන් මල් වෙඩිල්ලක් වගෙ නිහඬ හිනාවක් ආරියදාස ගෙ මුව පුරා ඉහිරිලා යනව. හොඳ විහිළුවකින් වැඩේ පටන් ගන්න ඕනැ.

ආරියදාස හීන් සීරුවෙ කාමරයට වැදිල දොර මුල්ලෙ හැංගෙනව.

"ගෙදර කවුරුත් නැද්ද අනේ?"

දයානිත් කරන්නෙ බොරුව. අද බ[illegible] ගියොත් එන්න යන්නෝනැ කියල ඊයෙ හින්නි නැන්ද කී වින්නිය අමතක වෙලා නෙවෙයි. හරියට හොරා පොලිස් සෙල්ලම් කරන පොඩි එකෙක් වාගෙ ආරියදාස දොර මුල්ලෙ හැංගිලා.

"හින්නි නැන්දේ"

දැන් ඒ සීනු කට හඬ එන්නේ ගේ ඇතුළෙන්. දයානි ගෙට ඇවිත් වට පිට බලනව. හැලහොල්මනක් නැහැ. සාලෙටම ආව. දොරවල් ඔක්කොම බලි වගේ ඇරල දාල. එක කාමරේක දොර පියනක් අඩවන් වෙලා.

"ඇයි දෙයියනේ ගෙදර කවුරුවත්ම නැද්ද?"

තනිවම කතා කරන ගමන් දොර පියන තල්ලු කරල දයානි කාමරේට එබී කම් කළා.

"අම්මේ මං බය වෙච්චි තරම්!"

දයානි ඇත්තටම තිගැස්සිලා. ඒත් හිනාව.

"ඇයි මේ හැංගිලා?"

ආරියදාසට හිනා. නිකම්ම හිනා නෙවෙයි. මල් හිනා. මඟුල්

හිනා. මනමාල හිනා. දයානිටත් පයක් උස්සන්න හිත නෑ.

"කෝ නැන්ද?"

"නංගිලෑ අහ ගියා... කෝ පුතා?"

"නාන්න කුඹුර පැත්තෙ යද්දි ඕං පස්සෙං ගියා"

ආරියදාස උළුවහු කනුවට හේත්තු වුණා. දයානි හිටියෙ, වැටෙන හුස්මෙ උණුහුම දැනෙන තරම් ළඟින්. ඇය ආරියදාස ගෙ මුහුණ බලල දුකෙන් වාගෙ බිම බලා ගත්ත. ගින්දරට පුළුන් ළං වෙලා වගෙයි.

"මං එහෙනං ගොහිං එන්නං"

බොරුවට එහෙම කිවුවට දයානිත් බලා ඉන්නෙ, ආරියදාස තමන්ව අල්ලල, මිරිකල, කිතිකවල තුරුල් කර ගන්නෙ කොයි මොහොතෙදයි නො ඉවසිල්ලෙන්.

දයානි යටැහින් බලල තුනියට හිනා වෙලා අඩිය උස්සන්න හැදුව. ආරියදාස ගෙ අත විදිලිය වගේ එක පාරට දයානි ගෙ අත ඩැහැ ගත්ත.

"[illegible] බෑ... හුඟක් දේවල් කතා කරන්න තියෙනව"

ආරියදාස දයානිව කාමරේ ඇතුළට ගන්න වැයම් කරනව. දයානි අදි මදි කර කර කිති කැවිල වගේ එහාට මෙහාට ඇඹැරෙනව.

"පොඩ්ඩියේ බෑ... හින්නි නැන්ද ආවොත් හෙම සුං"

"පිස්සුද ළමයො... අම්ම තව දෙ තුං පැයකට එන්නෙ නෑ"

ආරියදාස ගෙ අත දයානි ගෙ ඉඟ වටේ ගියා. දයානි කාමරය ඇතුළට ඇදිල ගියේ හීනෙන් ඇවිදින්න වාගෙ. ආරියදාස පිස්සු වැටිල වගේ දයානි ගෙ මූණ ඉඹගෙන, ඉඹ ගෙන යනව. දයානි ඇස් දෙක පියාගෙන, ආරියදාස ගෙ ගෙල වට දෑත් යවල තුරුලු වෙලා හිටිය.

"මෙහෙං වාඩි වෙන්නකො"

දෙන්නම එකිනෙකාට තුරුල් වෙලා ඇඳ උඩ වාඩි වුණා. ආරියදාස ගෙ අතක් දයානි ගෙ කර වටේ. අනෙක් අත ඇගේ කලව උඩ. අද වන තුරු තමාගෙ ජීවිතේ අමු සොහොනක් වෙලා තිබුණු බව ආරියදාස කියනව. කුමාරි එක්ක එක දවසක් සතුටින් ජීවත් වුණේ නැතිලු. එක මොහොතකට වත් දයානි හිතෙන් ඉවත් වුණේ නැහැයි කියනව. ඒව කොයි හැටි උණත් දැන් ඉතින් ඉස්කෝල

For E-Pusthakalaya

හාමිනේ එක්ක ජීවත් වෙන්න ඕනෑ නේද කියල දයානි අහනව. පුළුවන් ක්‍රමයක් තිබුණා නම් මෙලහකටත් කුමාරි ගෙන් දික් කසාද වෙලා දයානි එක්ක කොහේ හරි ගිහින් ජීවත් වෙනවාය කියලත් ආරියදාස කිවුව. අම්ම ජීවත්ව හිටිද්දි ඒක කරන්න අමාරුයි. පපුව පැලිල මැරෙයි.

ඉස්කෝල හාමිනෙත් ලොකු පඩියක් ගන්න නිසා අග හිඟයක් නැතුව, ලස්සනට ජීවත් වෙන්න පුළුවන්කම තියෙද්දි පිස්සු දොඩන්න එපා කියල දයානි කිවුව.

"ඒ ගැනිගෙ අවුරුද්දක පඩිය එකතු කළත් මට මගේ 'බකිනි මලේ' එක හාද්දක් විතර වටින්නෙ නෑ"

ආරියදාස කතා කරන්නෙ ඇස්වල කඳුළුත් පුරවගෙන. හැඟීම බරව. දෙන්නට දෙන්න ගෙ ආදර උණුහුම එන්න එන්නම වැඩි වෙනව. සිප ගැනීම්, වැලඳ ගැනීම් නිමක් කොහක් නැහැ. කොහෙ ඉන්නවද මොනව වෙනවද, ලෝකෙ කොයි අතට කැරකෙනවද කියලවත් ආරියදාසට නිනවුවක් නැති තරමට මත් වෙලා.

"කවුද ගෙදර... අ... අ...?"

හුහුරු හීන් ගැහැනු කට හඬක්. [illegible] උණත් සාලෙට පිවිසෙන දොරටුව ළඟටම ඇවිත් සිටින බව ආරියදාසට දැනිල. දෙන්නට දෙයියො සිහිවෙලා. දෙන්න වෙන් වුණෙ හරියට විදුලි සැරයක් වැදිල වගේ. දෙදෙනම තක්කු මුක්කු වෙලා ඇස් මහත් කරගත එකිනෙකා දිහා බලන්නෙ ඒ කවුදැයි අහන්න වගෙ..

"කවුරුත් නැද්ද ගෙදර... අ... ආ..."

මේන් ඒ පාර කට හඬ සාලෙටම ඇවිත්. ඉස් කිරිමට මුවා වෙන්නැයි වහාම දයානිට සන් කරල ආරියදාස ඇඳෙන් නැගිට්ට. ඇඳ 'කිරිස්' ගාන සද්දෙ එළියටත් ඇහෙන්න ඇති. ගැහි ගැහි උළුවස්ස ළඟට ආපු ආරියදාස, දොර පළුව බාගෙට ඇරල ඔළුව එළියට දැම්ම. හත් දෙයියනේ! කාමරේ දොරකඩම මේ හිටගෙන ඉන්නෙ කුමාරි ගෙ අක්ක නෙ. මිසිලින් අක්ක! කඹුරුගමුවෙ හිටල ඇවිත්.

"මල්ලි මොකද කෙරුවෙ...? කෝ නැන්ද?"

"ම... මං මේ කාමරේ අස් කෙරුව අක්කෙ... අම්ම නංගිලෑ අහ ගියා"

ආරියදාස ගෙ වචනත් පැටැලෙනව. යකෙකුට බය වෙලා වගෙ මුහුණත් කළු වෙලා. දාඩිය වැක්කෙරෙනව. මේ අතරවාරෙ මිසිලින් අක්ක ගෙ බැල්මකුත් දොර හිඩැස අතරින් කාමරේට රිංගුව. ඉස්කිරිමකින් අඩක් විතර පෙනෙනව. ඒකෙ තිර රෙද්දට එහා පැත්තෙ මනුස්ස ඡායාවක් වගෙත් තියෙන බව මිසිලින් දුටුව. ඉස්කිරිමෙ යට දාරෙට යටින් රතු සායක වාටියක් වාගෙත් එහා මෙහා වෙනව. ආරියදාස ගෙ ස්වරූපයෙනුත්, අර ඡායාවෙනුත් මිසිලින් සියල්ල හිතාගෙන ඉවරයි. හිතට නැඟීගෙන ආවෙ ඉහිළුම් නො දෙන පිළිකුලක්. වික් විතරක් මෙහෙමත් මිනිස්සු. මිසිලින්ගෙ හිතේ නොරිස්සුමක් වගේම කේන්තියක් මිශ්‍ර වෙලා. 'ළමය හම්බු වෙන්න නංගි ගෙදර ගොහිං බස්සල මේ යකා හොර අඹුවො එක්ක නැළැවෙනව' යි හිත කෑගහන්න වුණා. කුමාරිට විතරවත් මේ අවලං වැඩ මිසිලින්ට රුස්සන්නෙ නැහැ.

'මිසිලිං අක්ක අරුමැක්කෙ මේ හදිස්සියෙම?"

ආරියදාස උළුවස්ස හරස් කරගත පිළිමෙ වාගෙ හිටගෙන වචන පිට කර ගත්තෙ බයෙන් බයේ. කොපමණ බයක් ද කිවුවොත් තුවමත් හෘදය වස්තුව දෙමෝලෙන් පිටි කොටන වංගෙඩිය වගේ.

[illegible]වෙලා පාන්දර ඉස්පිරිතාලෙ නැවැත්තුව. ඒක දැනුං දීල යන්නයි මං ආවෙ"

මිසිලින් මූණෙ හිනාවක් වත් ලේ පොදක්වත් නැතුව දමා ගහන්න වගෙ කිවුව.

"මොනව? එහෙම නං දින ගණං වැරදිලාවත් ද?"

"මං දන්නෙ කොහොමද... ඒක අඹුසැමියො දැන ගන්න එපායැ"

මිසිලින් අක්ක මූහුණ රකුසු කරගත අහක බලාගෙන කිවුව.

"අමාරුද අක්කෙ?"

ආරියදාස නම් කතා කරන්නෙ බොහොම බැගෑපත්ව. ආරියදාස හොර පූස වගෙ හෙළන බැල්මත් මිසිලින්ට අල්ලන්නෙ නැහැ.

"අමාරු නැත්තං ඉස්පිරිතාලෙ නවත්ත ගන් නෑනෙ"

මිසිලින් අක්ක තමන්ට දිගටම කම්මුල් පාරවල් දෙනව වගෙයි ආරියදාසට දැනුනෙ. මොනව කරන්නද. කරටම අහුවෙලා ඉන්න මේ වෙලාවෙ, කියන ඕනෑ දඬයකට යටත් වෙන්න එපායැ.

කාමරයට කඩා වැදිල ඇතුළෙ සිද්ද වෙලා තියෙන්නෙ මක්කද

For E-Pusthakalaya

කියල බලන්න තරම් තමාට බලයක් නැති කොට මොනාව කරන්නද කියල මිසිලින් පසු තැවුණා. ආරියදාස පෙර ඉරියව්වෙන්ම හිටගෙන නියපොතු විකනව.

"අම්මි ආ හැටියෙම මං එන්නං... අක්ක යං"

"මෙහෙම ආපදාවකදි අම්ම එනකං බලා හිටියැකියැ... තමුං ස්වාමි පුරුසය නේද? දොර වහල දාලවත් යං"

මේ අහුවෙන්න යන්නෙ මොන මර උගුලකටද කියල ආරියදාසට ආයෙත් දාඩිය දානව. මිසිලින් දත්මිටි කාල රවා බලනව. ආරියදාස ඔළුව උස්සල නො බලන නිසා ඒව පෙනෙන්නෙ නැහැ.

"නෑ අක්කෙ... ලෙඩා ළඟත් කවුරු හරි ඉන්ටෙපායැ... අක්ක යං. මං යාළුවෙක් මුණ ගැහිල අතමාරුවකුත් ඉල්ලගෙන ඊළඟ බස්සෙකේ එනව"

"එහෙම නං ඉතිං මං ඔහේව කුදලගෙන යන්නයැ... මට බීල යන්න ඇල් වතුර එකක් දුන්න නං..."

මේ නෑනව හැකි තරම් ඉක්මනින් [illegible] ආරියදාසටත් ඕනෑ වෙලා තියෙන්නෙ. දයානි හොඳට වහන් වෙලා සිටින නිසා, මිසිලින් ඇයව නො දකින බව නම් ආරියදාස දන්නව. ඒත් වතුර වීදුරුව ගෙනෙන්න යන්න අඩිය ඉස්සුවෙ හිතෙත් බැණ බැණ.

මිසිලිනුත් වතුර ඉල්ලුවෙ තිබහක් ඇතිව නෙවෙයි. කොහොම හරි ආරියදාස එහා මෙහා කරල කාමරයට කර පොවන්න පොට පාද ගන්න හිතාගෙන. එවෙලෙ ඡායාවක් වගෙ දුටු දේ කුමක්ද? සාය වාටියක් වගේ පෙනුණෙ මක්කද කියන එක සහ සුද්දෙන් දැන ගන්නයි ඇයට ඕනෑ වෙලා තිබුණෙ.

ආරියදාස නොපෙනී ගිය වහාම, මිසිලින් දොර පළුව ඇඹිත්තක් තල්ලු කරල කාමරය තුළට කර පෙවුව. දෝතින්ම මුහුණ වසා ගත් ළමිස්සියෙක් මෙහාට පිටු පාල ඉස්කිරිමට එහා පැත්තෙ හිටගෙන ඉන්නව! සායයි, බුරුල් වෙච්ච් තන පටයි විතරයි ඇඟ හරියෙ තියෙන්නෙ. බඩුත් එක්කම හොරු මිසිලින් ගෙ අතටම අහුවෙලා. ජීවිතේටම දැකපු මහ අසික්කිත දර්සනයක් මේක. හැමදාම කෙරෙන සෙල්ලමක් වෙන්න ඕනැයි මිසිලින් හිතුව. නංගි ගැන හිතේ ඇතිවුණු අනුකම්පාවට සීමාවක් නැහැ. දත්මිටි කාගෙන ගෑනු

For E-Pusthakalaya

ළමිස්සි දිහා මොහොතක් බලා හිටපු මිසිලින්, 'තුන් නොදකිං' කියල කෙළ ගහල ආ පිට හැරුණා. ඇඟ පත කෝපයෙන් සිටි, සිටි ගාල ගැහෙනව. ඒත් පිට තැනක්නෙ. මේ තැන කාරණා විමසන්න, බහින් බස් වෙන්න, දබර කරගන්න ගියොත් හෙම මුන් දෙන්නම එකතු වෙලා තමුන් ගෙ බෙල්ල මිරිකන්න බැරි නැතැයි මිසිලින්ට බය හිතුණා.

ආරියදාස කලබලේට වතුර නවන්න ගිහින් කලේ වතුර ගේ පුරා දෝරෙ ගියා. වතුර වීදුරුව අරගෙන එන විට මිසිලින් අක්ක නැහැ. ආලින්දයට ඇවිත් බලන විට, ඇය වෙඩි කාපු ඊරි වගේ හක්මන පාර ඔස්සෙ පාගල යනව. ආරියදාස වීදුරුවෙ වතුර මිදුලට විසි කරල සාලෙට එන විට දයානි කාමරේ උළුවස්ස ළඟ.

"ඒ ගෑනි කාමරේටත් එබිකං කරල බැලුවනෙ උපාසකයියෙ"

"මළ ජූලියයි. එහෙනං ඔහේවත් දුටුවද කියන්න බෑ"

"පොට්ට වෙලා නැත්තං දකින්න ඇති. ඔහේ ඒ ගෑනිට වතුර ගේන්න ගියෙ මක්කටද?"

"[illegible] පුළුවන්ද ළමයො?"

"ඔහේ ඇරාගෙ උගුලෙ අහු උණා..."

"ඒක තමයි එහෙනං පෙනේ පුප්පගෙන ගියේ..."

"හරි වැඩේ" යි දයානි විස්සෝප වුණා. ඇස් දෙකෙන් තවමත් බය තුරන් වුණේ නැහැ. ආරියදාස දයානිගෙ උර හිසට අත තිබ්බ.

"අවුලක් නෑ වස්තුවෙ... බය වෙන්නෙපා"

"දූං ඉතිං මිස් බලන්නත් යන්නෝනැ නේද?"

"නොගිහිං පුළුවන්ද?"

"දැකපු දේ කියාවිද අක්කණ්ඩි?"

"කියල නතර උණොත් මැදෑ... ගිනි තියාවි"

"මං බෑ කියත්දිත් ඔහේ විහින් නෙ කරදරේ වැටුණෙ"

"ඔහේ කරදර නොවී ඉන්නකො රත්තරං... ඒක මං බලා ගන්නංකො"

දයානි බිත්තිය හෙලැවීලා යන තරමෙ සුසුමක් හෙලුව.

"ඇරා කොහොම ඔප්පු කරන්නද... මොකෝ අපේ පොටෝ ගත්තෑ?"

මේ සිද්දිය පහළ වෙලා ගියොත් හෙම, ගමට කෙසේ වෙතත් හින්නි නැන්දට නම් මූණ දීල ඉවරයි කියල දයානි හුහුල්ලනව.

"... මුකුත් උණොත් නං මං වහ ටිකක් කාල මැරෙනව..."

"වහ කනව නං දෙන්නම කමු. ඔයා විතරක් කන්දි මං බලාගෙන හිටීවි කියල හිතුවද?"

දයානි ගෙ මුව පුරා හීන් සිනාවක් පැතිරිල ගියා. ආරියදාසට නම් ඉස්පිරිතාලෙ දුවන්න කිසිම තදියමක් නෑ වගේ. හක්මන බස් එකක් ගේ ඉදිරිපිටම වාගෙ නතර වුණා. බණ්ඩත්තර ගොහින් එන හින්නි හාමිනේ බස් එකෙන් බහිනව. දයානි වෙඩි උංඩෙ වගේ පැළ දොරින් පැනල ගියා. ආරියදාස අම්ම ඉදිරියට ගියා.

"දුංදු පුතේ කුඹුරෙ හිටල ආවෙ?"

"නෑ අම්මෙ... ඇයි එහෙම ඇහුවෙ?"

"නෑ... කම්සෙ දාඩියෙං තෙත් වෙලා තියෙනවට ඇහුවෙ" යි කියාගන හින්නි හාමිනේ ගෙ තුළට ගියා. මිසිලින් අක්ක ඇවිත් ගිය බව කිවුවාම හින්නි හාමිනේ උඩ බිම බැලුව. අම්ම හැමදාම කියන්නෙ, කුමාරිට වඩා අක්ක ගුණ යහ[illegible]

කුමාරිට වෙලා තියෙන ඇබැද්දිය [illegible] විස්තර කිය කියා ආරියදාස හැඳ පැළඳ ගන්නට වුණා.

"ඇයි ළමයො මිහොම වෙලාවට මං ගෙදර එනකල් උඹ බලං හිටිය එක වස වැරැද්දක්නෙ..."

අම්මත් එන්නෙ ආරියදාස ගෙ ඇඟට. මේ ගමන්ම තමනුත් ඉස්පිරිතාලෙ යන්නයි හින්නි හාමිනේගෙ කල්පනාව.

"මං ගොහිං බලාගන එන්නං... අම්මට හවස යන්ට බැරියැ" හිතේ දහිරිය තිබුණට ගමනක් ගොහින් ආ පයින්ම ආයෙත් මාතර යන්න තරම් හින්නි හාමිනේගෙ ඇඟට සක්තියකුත් නැහැ.

"එහෙමනං ගොහිං බලාගන වරෙං පුතේ... හංදියට ගොහිං කාරෙකක් කුලියට අරං පලයං... බස්වල කොට කොට කවද යන්නද?"

ආරියදාස හා හූ නෑ. අඩු මාසෙන් මෙහෙම උණේ මොකදැයි හිත හිතා හින්නි හාමිනේ ඇඳුම් මාරු කර ගන්න කාමරයට ගියා.

"මුකුත් ගිනියං කැමක් කැවද... එහෙම නැතුව දින ගණං වැරදුනාද කියන්නත් බෑ"

හින්නි හාමිනේ තනියම කියවනව.

"... එහෙම වරදින්න පුළුවනෑ... උගත් ඉස්කෝල හාමිනේ කෙනෙකුට"

ආරියදාස වෙනිඹ කලිසමයි ටී ෂර්ට් එකෙකුයි ඇඳගෙන ගෙයින් එළියට බැස්ස.

•

22

කුමාරි රෝහල් ගත කරලූ දෙවෙනි දවස වන විට හුඟක් අසාධ්‍ය වුණා. දෙ පැත්තෙන්ම ලෙඩා බලන්න එන නෑදෑ හිතවතුන් නිමක් නැහැ. ආරියදාස බොහොම ලොකු වේදනාවක්, බියක් අසහනයක් මවා පා ගෙන එහෙ මෙහෙ දුවනව. කඹුරුගමුවෙ උළුවිය එක්ක ලෙඩා ගැන අදහස් හුවමාරු කර ගන්නව. එහෙත් [illegible] මූහුණ දුන්නෙම නෑ. හරියට බැළලි එන කොට ගැහි ගැහී හැංගෙන මීය වාගෙ.

ලෙඩා කොළඹ අරගන ගියොත් හොඳා කියල කුමාරි ගෙ අම්ම යෝජනා කළා. කොළඹ කෙසේ වෙතත්, මාතරට වඩා ගාල්ලෙ ඉස්පිටිතාලෙ හොඳ බව සමහරු කිවුව. ආරියදාස ගෙ කැමැත්ත තිබුණෙ නම් ලෙඩා මාතරම තියා ගන්න. මෙහේ දොස්තරුන්ට බැරි නම් ඇම්බියුලන්ස් එකෙන් ගාල්ලට හරි කොළඹට හරි යවාවි කියලයි ආරියදාස කිවුවෙ. කුමාරි ගෙ ජීවිතේ බේරුනොත් විනා, ඒ ගැන ඕනෑවට වඩා දඟලන්න ආරියදාසට ඕනෑ කමක් තිබුණෙ නැහැ.

'ඔය මනුස්සය ගෑනිට ආදරයක් තියෙන මිනිහෙක් නොවෙයි' කියල මිසිලින් නම් අම්මත් එක්ක කිවුව. ඒත් මේ ආපදා අස්සෙ ඇහින් දුටු දේ කියන්න කලබල නොවී බොහොම අමාරුවෙන් හිත මෙල්ල කරගෙන හිටිය.

"නංගි ඉස්පිටිතාලෙට ඇතුල් කළා කියල මං ගොහිං කිවුවම පයිසෙකට ගණං ගත්තෙ නෑ"

"ආ?"

For E-Pusthakalaya

කුමාරි ගෙ අම්ම හළල රැළි ගැස්සුව. පුදුම වෙලා ලොකු දුවගෙ මුහුණ බැලුව.

"අම්මට මං පස්සෙ ඒකෙ විස්තරේ කියන්නංකො"

මේ හිතේ කනස්සල්ලයි කලබලෙයි අස්සෙ ලොකු දුව කියන්නෙ මොකද්දයි හාර අවුස්සන්න අම්ම උනන්දු වුණේ නැහැ.

සිරියලතාත්, නැන බලන්න දවස් දෙකේම ආව. ආරියදාස ඇඳ ළඟට එන විට මිසිලින් එතැන හිටියොත් ඇය මූණ පුප්පගෙන අහකට යනව. හින්නි හාමිනෙ ඉස්පිරිතාලෙ ගිහින් එනව දුටු ගමන්, දයානි ඇවිත් ලෙඩාගෙ විස්තර අහනව.

හතර වැනි දවසෙ පාන්දර ආරියදාස බලන්න යනකොට කුමාරි දරු බරෙන් නිදහස් වෙලා තිබුණ. ඒත් අජීවී දරු උපතක්. බිළිදා ගර්භාෂයේදීම මැරිල. ඒක අහපු ගමන් ආරියදාස ගෙ ඇඟට කළුළු ඉණුව. එහෙත් ළදරු මළ කඳ දුටුවාම හිතුණා. උන්නට වඩා දරුව මළ එක හොඳා කියල. දරුව ගෙ එක කනක් පිහිටල තිබුණෙම නෑ. නැහැයක් නැති තරම්. අත් දෙකේම පිහිටල තිබුණෙ ඇඟිලි සතර ගාණෙ. මාපටැඟිලි පිහිටල නැහැ. 'අභිවේ දුක්ඛේ සංසාර [illegible] නැවී දෙ පැත්තෙම නැයො මළ කඳ දිහා [illegible] කම්මුල්වල අත් තියාගෙන.

මේ වන විට කුමාරිට සිහිය ඇවිත් තිබුණ. පාන්දර යාමෙ සිහි නැති කරල ළදරු මළ සිරුර අරගත තිබුණෙ අඬුවල ආදාරයෙන්.

ආරියදාස බිරිය ගෙ සෞඛ්‍ය තත්වෙ ගැනත් විපරම් කළා. ඒ ගැන නම් දුක් බිය වෙන්න හේතුවක් නැහැ කියල දොස්තර හෝන කිවුව. ඒ පිළිතුරෙන් ආරියදාස සන්තෝස වේවි යැයි සිතාගෙන දොස්තර හෝන මුහුණ බැලුවත් එහෙම බවක් පෙනෙන්න තිබුණේ නැහැ. ළමය මළ නිසා වෙන්ට ඇතැයි දොස්තර හෝන ගෙ හිතේ අනුකම්පාවක් හට ගත්ත.

"දුක් වෙන්න එපා මිස්ට ආරියදාස... ඔහොම දරු උපත් අහෝසිවත් සිද්ද වෙනව"

ආරියදාස හිහිල්නුවෙ, තමාට නම් ගැළැවීමක් නැති බව හිතලයි. කුමාරි සනීප උණාට පස්සෙ මහා අධිකෝඩයකට මුහුණ දෙන්නට සිදුවෙන බව ආරියදාස දන්නව. ඒකට මුහුණ දෙන්නෙ කොයි ආකාරයෙන්ද කියන එකයි මිනිහට තියෙන ගැටලුව.

හින්නි හාමිනෙ නම් හිතුවෙම, ළමය නැති කර ගන්න කුමාරි

For E-Pusthakalaya

මොනව උණත් වසක් විසක් කන්නට ඇත කියලයි. 'අඩමාන නෑ හාමිනෙ මේව කියවන්නෙ, ඉස්පිරිතාලෙට ඇවිත් හිටපු සිරියලතා එක්ක. කපන්න බැරි අත ඉම්බ මිස, ලේලිය ගේ නම් අගය කළ හැකි ඒකම චරිතාංගයක්වත් හින්නි හාමිනෙ කවර දාකවත් දැකල තිබුණෙ නැහැ.

දවස් තුන ගත වෙන කොට, ගෙදර යන්න පුළුවන් තරමට කුමාරිට සුවය ලැබුණ. දරුව නැති වීම ගැන කුමාරි නම් හැඬූ කඳුළින්මයි. මිසිලින් අක්ක එදා දුටු දේ ගැන කුමාරි එක්ක මේ වන තුරු ගතු කියා නැති බව ආරියදාසට පෙනී ගියා. පවුල් කඩා කප්පල් වෙන නිසා සමහර විට නො කිය ඉන්නත් බැරි නෑ. වෙන්න බෑ. ඒ ගැනී තමාව පිළිකුල් කරන හැටියට ඕක නගාට නො කිවුවොත් ලෝක පුදුමයක්. ආරියදාස කුමාරි ගෙ ඇඳ ළඟට එන්නෙ, කොයි මොහොතක කුමාරි කෝටි දෙන වගෙ ඇඟට කඩා පනීවී දැයි සැකයෙන් බියෙන්. කුමාරි ගෙදර ගිය ගමන් මිසිලින් ඔක කියාවී. එදා තමන් යන වේලේ, ආරියදාස කවුදෝ [illegible] කාමරයේ තියාගෙන හිටපු බව, ඇය කුමාරි එක්ක කියාවී. එවිට කුමාරි කොයි වාගේ බිහිසුණු ප්‍රතිචාරයක් දක්වාවී ද කියල ආරියදාසට හිතා ගන්නවත් බැහැ. ළමා ඇඳුම් කට්ටලයේ පලහිළවුවට ඒ තරම් කිපුණු කුමාරි, මේ තොරතුරුවලින් කොයි ආකාරයට පරල වේවි දැයි හිතෙන විටත් ඇගේ හිරි ගඩු පිපෙනව.

ගිය දවස් ටිකේම ආරියදාසට කෑම ප්‍රිය වුණෙත් නැහැ. හරියකට නින්ද ගියෙත් නැහැ. එකම සැනසීමකට තිබුණෙ දයානි එක්ක මනඃකල්පිත ලෝකයක ස්වාරි ගහන එක විතරයි.

කුමාරි ගෙ ටිකට් කැපුවෙ හය දවසකට පස්සෙ. තිහගොඩ කැඳවාගෙන යාම හොඳ බව හින්නි හාමිනේ යෝජනා කළා. ආරියදාසත් ඒ අදහසට කැමැතියි. කුමාරි කඹුරුගමුවෙ ගෙදර ගියොත් නම්, මිසිලින් අක්ක එදාම අර කාරණාව හෙළි කරාවී යන බයටයි, ආරියදාස වැඩිපුරම ඒ අදහසට කැමැත්ත පළ කළේ. විරෝධතා ව්‍යාපාරෙ පෙරමුණේ හිටියෙ මිසිලින් අක්ක. එයා තමයි ඒ පැත්තෙ මුඳුනී.

"පූරුවෙ වාසනාවකට නංගීගෙ ජීවිතේ බේරුණා. ඔහේ ගිහිං සැප ගන්න බෑ. ගෙදර ගිහිං හොඳට විවේක අරගන ටික දවසකිං

සත එකයි නොද"

මේ පැත්තෙන් ඒ අදහසට එකඟතාවය පළ කළේ සිරියලතා පමණයි.

"ලෙඩෙක් ගිහිං දාගෙන එයාගෙ සාත්තු සප්පායං කරන්නත් අම්මට බැහැ අයියෙ. නංගි කඹුරුගමුවෙ ගොහිං, ඇඟට ලේ ටිකක් හෙම උනල සනීප වෙලා ආවාවෙ" යි සිරියලතා කතාව කෙළවර කළේ.

'එයාගෙ නොවෙයි මගේ ඇඟෙයි දැන් ලේ නැත්තෙ' යි කියා ගන්න බැරි කමට ආරියදාස නිස්සබ්ද වුණා.

වැඩි දෙනාගෙ කැමැත්තට යටත් වීම විනා වෙන කරන්න දෙයකුත් නැහැ.

කුමාරි කඹුරුගමුවෙ ගෙදරට ඇරලලා ආරියදාස ගෙදර ආව.

•

23

For E-Pusthakalaya

කුමාරි නංගි ගෙදර එක්කල ආවාට පස්සෙ නම් ඇහින් දුටු දේ හිතේ තද කරගෙන තව දුරටත් වද විඳින්න මිසිලින් අක්කට බැරි වුණා. ඔය වාගෙ අසීලාචාර මිනිහෙක් එක්ක පවුල් කනාවට වඩා, නංගි කනාවැන්දුම් වෙන එක හොඳ නේද කියලයි මිසිලින් හිතුවෙ. අනෙක් අතට ඒ වාගෙ බරපතළ වරදක් අතටම අහුවෙලත් ඒක වහංගු කරගන සිටීම එක බඩ වැළ කඩාගෙන ආපු සහෝදරියට කරන ද්‍රෝහිකමක් නේද කියලත් මිසිලින් කල්පනා කළා.

"නංගිට කාරණාවක් කියන්න තියෙනව. හැබැයි ඒක අහල හිත කලබල කර ගන්නෙපා"

කුමාරි නිගැස්සිල අක්ක ගෙ මූහුණ බැලුව. මූහුණේ තිබුණෙ මහා හොඳ පාළු පෙනුමක්.

"හො කියන් හොඳ නැති නිසයි මං මේක කියන්නෙ..."

කුමාරි, හුස්ම ගන්නත් අමතක වෙලා වගෙ තැති ගැන්මෙන් ඇස් ලොකු කරගන බලා ඉන්නව.

"මං දොර වහල එන්නං"

මිසිලින් ඇඳෙන් නැගිටල ගියේ, අම්ම හෙම මේ කතාව දැන ගත්තොත් කම්පාව දරා ගන්න බැරි වේවි යැයි කියමින්. මිසිලින් අක්ක දොර වහල ඇවිත්, ඇඳේ හාන්සි වෙලා සිටින නංගි ළඟින් ඉඳ ගත්ත. උගුර හෙම පාද ගෙන, එදා දැකපු දේ ලුණු ඇඹුල් ඇතිව සහ සුද්දෙන් විස්තර කළා. අක්කණ්ඩිය පිට කරන වචනයක් පාසා, කුමාරි ගෙ මුහුණ අඳුරු ගැහුණ. වෙලාවකට දත් මිටි කෑව. මුහුණේ මස් පිඩු කෝපයෙන් ඇඹැරුම් කෑව. ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඇස් උතුරල යන්න කඳුළුත් පිරුණා.

"අනේ අක්කෙ... ඔය මිනිහ එදා ඉඳලම මහ වල් කුපාඩියෙක්. මං අමාරුවෙ දැම්ම අර රතු මහත්තය කියන එකාට හෙණ හත වදින්නෝනැ"

සාප කිරීමත් සමග කුමාරි ගෙ කම්මුල් දිගේ කඳුළු බේරෙනව.

"දූං ඉතිං ඕව හාර අවුස්සන්න, හගිස්සන්න යන්න ඕනැ නැහැ. ඉඩකඩ ලැබුණහම සමහර මිනිස්සු ඔහොම වෙනව. දූං ඉතිං මිනිහ ගැන හොඳ හෝදිසියෙං ඉන්නෝනැ"

"ඕ... ඕ... අක්කෙ.. ඔය වගෙ තිරිසනෙකුට තවත් ඉතිං මගේ [illegible] දෙන්න පුළුවංද?"

දූන් ඔහොම කීවාට, නංගිගෙ දැඩි ගති පහුවෙන කොට මඟ හැරිල යාවි යැයි මිසිලින්ට හිතෙනව.

"කලබල වෙන්නෙපා... මිනිහ හදා ගන්න බලමු"

"ඒ ගැන නං මට කියන්නෙපා අක්කෙ... මට දූං උන්දැව ඇති වෙලා. ඔය හිටියැයි කියන්නෙ අර කණ්ඩිය උඩ ගෙදර දයානි කියන වේස කෙල්ල වෙන්නෝනැ... ඒකිගෙ කොල්ලත් ඔය මිනිහගෙයි කියල ඒ පැත්තෙ කසු කුසුවක් තියෙනව. මං බඳින්න ඉස්සර වෙච්චි පලහිළවුවක් හිංද ඒ ගැන මං හාර අවුස්සන්න ගියෙ නැහැ. මට හොරෙං මේ ළඟදීත් ඇරාටයි ළමයටයි රෙදි පිළි හෙමත් තෑගි දීල තියෙනව"

"නෑ...?"

මිසිලින් ඒ පාර ගැස්සිලා විස්මයෙන් කට ඇර ගත්ත.

"ආයෙත් මේ පැත්ත පළාතෙ පස් පාගන්නෙපා කියල මං හෙටම ලියුමක් දානව"

"ඕං ඉතිං අඩවු අල්ලන්න ලෑස්ති වෙනව. අන්තිමේදි කුඩුවක් කඩා ඉහිරෝපු පාප කරුමෙට මටත් කර ගහන්න සිද්ද වෙනව"

"ඔක නං එහෙම කුඩුවක් නෙවෙයි. මහ හිර කූඩුවක්!"

"ඔහොම බවක් දන්නවනං මං නොකියම ඉන්නව අම්මෙප"

"ඒක අපූරු සහෝදර කමක් නෙ... මං ඒක බලා ගන්නංකො... අක්ක ඕක නොකිවුවත් මිනිහගෙ වැඩ කැල්ල මං දැනගෙනයි හිටියෙ"

කුමාරි නංගිත් එහෙම ලේසියෙන් ආත්බත් කරන්නවත්, ඇප උපදෙස් දීල සීකරු කර ගන්නවත් පුළුවන් නො වන ගෑනි බව මිසිලින් දන්නව. මේව කියල තමුන් කර ගත් ගොන් කම ගැන මිසිලින් පසු තැවෙන්න වුණා. පුළුවන් තරම් හිත සංසුන් කරගෙන, ආරියදාසට පළමු වතාවට සමාව දෙන්න අවවාද කරලයි මිසිලින් ගෙදර ගියේ. එහෙත් තව දුරටත් ආරියදාස ගෙ මුහුණ බලන්නවත්, සට හඬක් අහන්නවත් කුමාරිට ප්‍රිය නැහැ. කඳුළු ගලලාම ඇසුත් රතු වෙලා. දරා ගන්න බැරි කෝපයෙන් මුහුණත් කළු වෙලා.

මේ ගැන අගක් මුලක් නො දන හිටපු අම්මා, ඇඩුවෙ මන්ද කියල අහනකොට මිසිලින් ගෙදර ගිහින්. අම්මලත් මේකට වග කියන්න ඕනැ නිසා හංගන්නෙ මක්කටද? කුමාරි මක්කොම විස්තරේ අම්මට කිවුව. අන්තිමට අම්ම [illegible] වගේ වුණා.

"ඉස්සිට්ටාලෙදිත් පස්සෙ කියන්නං කියල ලොකු දුව මට මොකක් හරි හැඟුව... මම ඒ ගැන අහන්නයි හිටියෙ. එහෙමනං ඕකයි සිද්දිය"

අම්ම කම්මුලේ අත තියාගෙන විස්සෝප වෙනව.

"ඩී... ඩී... ආරියදාස ඔහොම නිච වැඩ කරන මිනිහෙක් කියල මම නං හිතුවෙ නෑ..."

"මට නං ඕය මිනිහ එපා එපාමයි... ඔහොම මිනිස්සු එක්ක දිග කහවට වැඩිය කනවැන්දුං වෙන එක මට හොඳා"

වැඩිය අවවාද අනුසාසනා කරන්න ගියොත් කුමාරි දඩි වෙන නිසා අම්ම එක පාරටම මුකුත් කියන්න ගියෙ නැහැ. ඉස්සර වෙලා තමුන් සමඟ කතා නො කර ලොකු දුව මොන එහෙකට මේව කුමාරි ගෙ කනේ තිබ්බද කියල හිතේ තෝක්කඩුවකුත් ඇති වුණා.

"කල බල වෙන්නෙපා දුවේ... අපි තව හෝදිසි කරල බලමුකො" ඕ කියාගෙන අම්ම ඉවත යන විට කුමාරි හෙළවෙ මහ අප්‍රසාද

බැල්මක්.

එදා රාත්‍රියෙම කුමාරි ආරියදාසට ලියුමක් ලිවුව. පහුව ඒක තැපැල් කළා.

•

පහු වෙනි දා වැඩ ඇරිල එන ගමන් ආරියදාස කඩුරුගමුවෙ බහින්නත් හිතල ආයෙත් හිත වෙනස් කර ගත්ත. හෙමිහිට හෙටානිද්ද යනව කියල හිතා ගත්ත. හිතේ කොස්ස තියෙන නිසා කුමාරි ගෙ මුහුණ සිහි වෙන විටත් ගැස්සෙනව.

බදාද ආරියදාස වැඩ ඇරිල ගෙදර එන විට අම්මයි දයානියි පැළ දොර උළුවස්ස දෙ පැත්තෙ හිටගෙන බර කතාවක්. ආරියදාස එනව දුටු ගමන් දයානි ලිස්සල ගියා. ආරියදාස කාමරේට වෙලා ඇඳුම් මාරු කරනව.

"ඕං පුතේ උඹට අද කාගෙංද ලියුමක් තිබුණ"

ආරියදාස ටීපෝ රෙද්ද යට තිබුණු ලියුම අරගෙන කියවන්නට පටන් ගත්ත.

'ඔහේ නම් ස්වාමි පුරුසයෙක් නෙවෙයි. තිරිසනෙක්. මම [illegible] ජීවිතයත් මරණයත් අතර සටන් කරන වෙලාවෙ ඔහේ වේස ගෑනු කාමරේට අරගෙන විනෝද වුණා. මගේ අක්ක ඇස් දෙකෙන් දකපු දේ නැහැයි කියන්න ඔහේට පුළුවන්ද? මම මේ ලියුම ලියන්නෙ ඔහේ ගැන තිබුණු සියලුම බලාපොරොත්තු අත් හැරලයි. ඔහේ මගෙ දැහැට පෙනෙන්න මෙහෙ එන්ටත් එපා. මතු උපන් ආත්මෙකවත් ස්වාමි පුරුසයෙක් වෙනව නියා ඔහේ වගෙ නොසංඩාලයෙක් ඇහැට දකින්න නො ලැබේවා කියල මම ප්‍රාර්ථනා කරනව'

ආරියදාස ගෙ අතේ ඇඟිලි සට සට ගාල වෙවුලනව. ඇස් දෙකේ කඳුළු බොඳ වෙලා. සිදු වූ දේ ගැන නම් හිතේ තදබල කම්පාවක් හට ගත්තෙ නැහැ. ලජ්ජාව තමයි උහුල ගන්න බැරි. සිරියලතා අම්මත් තවම මේ ගැන හාන්කවිසියක් දන්නෙ නෑ. සිරියලතා නංගි, රත්නසිරි මස්සිනා මොනව හිතාවිද? මේව ආරංචි උණාම ගමට රටට තියා පවුලෙ අයටවත් මූහුණ දෙන හැටියක් තමයි හිතා ගන්නවත් බැරි. ආරියදාස අඳුරු ඉස්තෝප්පුවෙ හාන්සි පුටුවට වැටිල කල්පනාව. සද්ද බද්ද නැත්තෙ මොකද කියල හින්නි හාමිනේ කර පෙවුව.

For E-Pusthakalaya

"කොහෙන්ද පුතේ ලියුම?"

"කුමාරි එවලනෙ"

"මොකෝ කියල තියෙන්නෙ?"

"තව පුමාන දෙක තුනක් විවේක අරං එනවැයි කියන්නෙ"

දැනට අම්මගෙ හිත සැනසෙන්න වෙන මොනව කියන්නද? සරදම් හිනාවකින් කොල අග ඇද කරගෙන හින්නි හාමිනේ මළව කොලවනව. පුතාගෙ හිත රිදෙන නිසා ලේලිය ගෙ අගුණ කතා කරන්න උන්ද නැමැති නැහැ. ඔක්කොම හිතෙන් විඳවනව.. ඔය ඇඹෑද්දියට ගේනුව කුමාරි අතක් පයක් හොල්ලල වැඩ නො කිරීම බව කියන්නත් හිතල ආයෙත් නිකම් හිටිය. ළමයි හම්බු වෙන්න ඉන්න කොට සිරියලතා මොන තරම් වැඩ කරනවද? කොස් ඇටේ පිච්චිලවෙන් පනින්න වගෙ කිසි කරදරයක් නැතුව ළමයි හම්බුවෙනව. ඒකවත් එක්ක කුමාරී!

"ඒ ළමයත් එසේ මෙසේ අවදුවක්යැ ඇල්ලුවෙ. මාත් තව තුං හතර දොහකිං යන්නෝනැ බලල එන්න"

"අම්මට ඕවැ යන්න බෑ දෙයියනේ"

"හරි වැඩක්නෙ... බෑ කියල පුළුවනැ..."

For E-Pusthakalaya

ආරියදාස නිස්සබ්ද වුණා. මේ පුපුරල තියෙන ගිනි කන්දෙ රස්සෙ අම්ම දන්න එකක්යැ. කුමාරී තමාට අර වාගෙ චෝදනා නගන එක අසාධාරණයි කියල ආරියදාසට හිතෙන්නෙත් නෑ. ලියුම කියවල ලජ්ජාවක් මිස ඒ තරම් තරහ නො ගියෙ ඒකයි. එදා සිද්ද වෙච්ච දේවලින් කතරෙත් එකක්වත් මිසිලින් අක්ක දකල නැහැ. ඔක්කොම දකල ඒ ගැනි ගතු කිවුව නම් කුමාරී පිහියක් අරගෙන ඇවිත් ඇන්නත් කර බාගෙන ඉන්ට වෙනව.

දෙ තුන් දවස ගත වෙන කොට ආරියදාස ගෙ හිතේ ගැස්ම ටික ටික පහ වෙලා ගියා. ඉදිරියට මොන මොන දේවල් සිද්ද වෙච් ද කියන්න නම් බැහැ. ඔය ලියුමෙන් සියල්ල අහවර වෙච් යැයි කියන්නෙ කොහොමද? එක හීනෙන් එළි වෙන්නෙ නෑ කියන්නෙ කට කනනවවයැ. එහෙත් කුමාරිට උත්තර නොදී හිටියොත් වැරදි පිළිගන්න වෙනව. කුමාරි පුංචි රාලහාමි ගෙ කාරෙකෙ ගිය විත්තියත් සඳහන් කරල, දරුගැබ විනාස කර ගන්න වස විස කැව තේද අකල රත්වෙන ලියුමක් අරින්නත් හිතුණා. එහෙත් තමන් ඇගේ ගාගෙන තියෙන කුණුවල ගන්දස්සාරෙට ඒ

සියලුම අවලාද යට වෙන බව සිහි කරල ආරියදාස පිළිතුරු ලියන අදහස අතෑරිය. ඒත් අද හෙටම අම්ම කුමාරි බලන්න යන්න හදයි. තමන් ගමන මග හැරියොත් සිරියලතා හංගිත් අඩගහගෙන යන එක සැක්කරයටවත් වලක්වන්න බෑ. ඒ නිසා කුමාරි ගැන අම්ම ගෙ හිත කලකිරවන්න අරමුණු කරගත වෙලාවක මෙහෙම තිවුව.

"ඔය කුමාරි අම්මයි මායි හිතාගෙන හිටපු ජාතියෙ ගැනියෙක් නොවෙයි. පුංචි රාලහාමිගෙ කාරෙකෙනුත් නොමනා ගමං කීපයක් ගිහිං තියෙනව. අඩමාන නෑ ඔය දරු පැටිය මරා ගන්නත් මොනව නමුත් වස විසක් කාල තියෙනව"

හින්නි හාමිනේ තළලට අත ගහ ගත්ත. හත් දෙයියනේ ගුරුවරියෙක් ගැන මෙහෙම දේවල් අහන්න ලැබෙයි කියල තුං හිතකින් හිතන්න පුළුවන්ද? විසේසෙන්ම ආරියදාස ගෙම කටින්!

"ඔං හොරේ... බඩේදිම ළමය අබ්බගාත වෙලා තිබුණෙ ඕක තමා"

"නැතුව වෙන කොහොමද" යි ආරියදාස අහක බලාගෙන ...

ඕහැවට වඩා වයසින් මෝරා ගිය කාන්තාවන් කුළුදුලේ ගැබ් ගත්තාම කලාතුරකින් ඔය වාගේ විකෘති කලල හට ගන්නටත්, මළ දරු උපත් සිද්ධ වෙන්නටත් ඉඩ තියෙන බව එදා දොස්තර හෙර්න කිවු විත්තියක් ආරියදාස අම්ම එක්ක කිවුවෙ නැහැ. එතකොට ඒක කුමාරි නිදොස් කරන්න දෙන සහතිකයක් වෙනව. 'පොච්චියෙ පුතා වැටිච්චි කරදරේක මහත' කියල හින්නි හාමිනේ සුසුම් ලනව.

"හිටල හිටල මාත් කරගැහුවෙ හරිම උරවකුමාලෙකට"

ආරියදාස ගෙ ඒ කතාව හින්නි හාමිනේ ගෙ හිත තදින් සසල කළා. පුතා හොඳටෝම කලකිරිල බව වැටැහිලා තැති ගත්ත. පුතාට අනුබල දීල කතා කළොත්, පාහන්න බැරි අඹුසැමි බේදයක් හට ගන්න බැරි නැහැ.

"ඔය එක එකා කියන දේවල් හිතට ගන්නෙපා පුතේ... පවුල් කඩා ඉහිරෝල හිනාවෙන්න බලාගෙන ඉන්න එවුනුත් ඉන්නවනෙ.. ගිය දේවල් අමතක කරල දාමු"

හින්නි හාමිනේ එහෙම කියාගෙන ගෙට යනව. ආරියදාස

කතාවක් බහක් නැහැ.

ආරියදාස වැඩ ඇරිල ආ ගමන්, අදවත් කුමාරි බලන්න ගියෙ නැද්ද කියල හින්නි හාමිනේ අහනව. කුමාරි බිම් බෝම්බ වළලල තියෙද්දි කොහොම යන්නද? ආරියදාස නො ගිය විත්තිය අම්මට කියන්නෙ නිදහසට හේතුවකුත් එක්ක. මොකක් නුමුත් ලොකු ගස්ටනයක් තියෙන වග හින්නි හාමිනේට තේරුම් ගිහින් තිබුණ. 'එක පාරටම එහෙම පවුලක් කඩා ඉහිරෙන්න දීල බෑ. මමවත් මේකට මැදිහත් වෙන්නෝනෑ... හෙටානිද්දම මම ආරියදාසටත් නො කිය කුඹුරුගමුවෙ ගිහිං එන්න යනව' යි හින්නි හාමිනේ හිතා ගත්ත.

එතකොට මේ පටලැවිල්ල මොකද්ද කියන එක දැන ගන්න පුළුවනි.

•

24

For E-Pusthakalaya

වෙලාව උදේ දහයමාරට විතර ඇති. ආරියදාස වැඩට ගිහින්. හින්නි හාමිනෙයි දයාතිසි කුස්සිය පැත්තෙ කතා කර කර හිටිද්දි මොකක්දෝ බර වාහනයක් ඩග ඩොග ගගා එනව ඇහිල හින්නි හාමිනේ ඉස්සරහට ආව. දයාතිත් පුතා අතින් අල්ලගෙන ඒ පස්සෙන්ම ආව. බාග ලොරියක් ඇවිත් අඹ ගහ යට නැවැත්තුව. ලොරියෙ ඉදිරි පස ආසනයෙන් බහින්නෙ කුමාරි ඉස්කෝල්හාමිනේ බව දැකපු ගමන්, පැනල යන්න පාර හොයා ගන්න බැරි තරමට දයාති කලබල වුණ. පුතත් ඩැහැගෙන පස්ස පැත්තෙන් පැනල ගියේ විදිලි කොටන්න වගේ. කුමාරි ඇවිත් තිබුණෙ ලොකු මලයත් එක්ක. මොකද මේ කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතේ මහ කුකුසක් හටගත්ත. කුමාරි ගෙ මුහුණෙ හිනාවක්, කිසිම සිරියාවක් තිබුණෙ නැහැ.

"ඉඳ ගන්න දුවේ... මහත්තයො වාඩි වෙන්න"

කුමාරිත් මල්ලිත් ගෙට නඟින කොටම හින්නි හාමිනේ බොහොම ගරු සරු ඇතිව කිවුව.

"අනේ මාත් හෙටානිද්දම දුව බලන්න එහෙ එන්න හිතං

හිටියෙ... යමු ගෙට..."

"ගෙට ගිහිං කතා කර කර ඉන්න බෑ... මං ආවෙ මගෙ බඩු මුට්ටු ටික ගෙනියන්න"

හින්නිහාමිනේ ගැස්සිලා කට ඇර ගත්ත. උඩ බිම බලනව.

"බඩු මුට්ටු ගෙනියන්න?"

"ඔව්... මගෙ අල්මාරිය, මැසිම, ඩබල් ඇඳ හෙම"

"ගෙදර ගෙනියන්න?"

හින්නි හාමිනේ ප්‍රශ්න කරන්නෙ මේ කතාව අදහ ගන්න බැරිව.

"ඔව්"

"ආරියදාසත් දන්නවද?"

"මගේ දේවල් ගෙනියන්න එයාගෙං අවසර ගන්න ඕන් නැහෙ"

අද නම් කුමාරි ගෙ කතාවෙ කිසිම තෙතමනයක් නැහැ. බැරි වෙලාවත් තාම 'අම්මෙ' කියන වචනෙ කටින් පිට වුණෙත් නෑ. හින්නි හාමිනේට මේ කතාව තේරුම් ගන්න බැරි ප්‍රහේලිකාවක්. [illegible] උඩ බිම බලනව. කුමාරි ගෙ මල්ලිත් ඔහෙ පැත්තක් අල්ලගෙන හිටිය.

"ඇයි දුවේ මෙහෙම කලබල වෙන්නෙ?"

"කලබල කරන්නෙ මං නෙවෙයි. ඕහේ ගෙ පුතා... නමට නං උපාසක මහත්තය. මාව ගෙදර ගිහිං බස්සල මෙතන වේස ගෑනු ගෙනත් තියාගෙන පෙම් කෙළිනව. මේව කියන්න ගියොත් බොහොම දිගයි. අම්මත් පුතාට වේස ගෑනු තියාගන්න ඉඩැරල ඇහැත් කණත් පියා ගෙන පුතාව සුද්ද කරනව"

"මම? ඇයි දෙයියනේ මේ මොන අවලාදයක්ද? මේව තමයි පොළොව උහුලන්නැති කතා"

හින්නි හාමිනේට ඇඬෙන්න එනව.

"ඔව්... ඕහේ තමයි... දැනුත් මෙතන හිටල අන්තුස්දාන උණේ කවුද කියල එන කොටම මං දැක්ක. හිතේ කුණ නැත්තං මං දැක්ක ගමං පැනල යන්නෝන්නෑ නෙ"

මේක නම් හින්නි හාමිනේ හීනෙකින්වත් නො හිතපු චෝදනාවක්. ආරියදාසව පරෙස්සම් කරපු හැටි තමනුයි දන්නෙ. මේ ගෑනිට ඒව කියල පිරිමහන්න බැරි පාටයි. හැපින්න වගෙ

කිපිලයි ඇවිත් තියෙන්නෙ. හින්නි හාමිනේ පිට අත්ලෙන් කඳුළු පිහ පිහ අඬනව.

ලොරියෙ සේවකයයි, කුමාරි ගෙ මලයයි බඩු ටික පටවන තුරු කුමාරි හිටගෙනම බලා ඉන්නව. මේ වැඩේට රියැදුරත් සහභාගි වෙනව. මෙයට හරස් වෙන්න හින්නි හාමිනේට බලයකුත් නැහැ. සක්තියකුත් නැහැ.

"මගේම අක්ක ඇහිං දක්කට පස්සෙ මට ආයිත් එහෙවු මිනිහ එක්ක එක ඇඳේ බුදියන්න බෑ. මං එහෙම හැදිච්චි ගෑනියෙක් නෙවෙයි"

හින්නි හාමිනේ උත්තර දෙන්න වෑයම් කළේ නැහැ. කර කියා ගන්න දෙයක් නැතුව ගල් ගැහිල බලා හිටිය. කුමාරි එළියට බැහැල ගියා. ලොරිය පිටත් වුණා. හින්නි හාමිනේ ගෙ දෑසෙ කඳුළු දූල්ල අතරින් ලොරියෙ රුව බොඳ වෙලා නො පෙනී ගියා. ආරියදාස පුතාත් තමන්ව රැවැට්ටුව කියල හින්නි හාමිනේ ගෙ දුක බලවත් වෙනව. දයානිත් මායම් කිය කියා ඇවිත් කුඩුවක් කඩා ඉහිරෙවුව නේද කියල හිතුව. බැණ අඬ ගහ ගන්න, දොර කරන්න [illegible] දස්ස ගැහැනියක් නෙවෙයි හින්නි [illegible] වුණා නම් කණ්ඩිය උඩ ගෙදරට දුවන්නෙ ඉළ පතත් අතට අරන්. මෙලහකට මහ ජල්ලියක් අල්ලනව.

හින්නි හාමිනේට කාගෙවත් පිහිටක් නැහැ. අසරණ වෙලා. ඒ දීගයත් කම්මුතුයි. ගමට, රටට, ලෝකෙට මුහුණ දෙන්නෙ කොහොමද? තව ටිකකින් වට පිටාවෙ ගැහැනු මෙහාට ඇදෙන්න පටන් ගනීවි. විස්තරේ දැන ගන්න. මුහුණ පොවන්න නම් බැහැ. හින්නි හාමිනේ දොර ජනෙල් වැහුව. යකුරු කැරැල්ල ඉනෙ ගහ ගත්ත. කෙළින්ම ගියෙ බණ්ඩත්තර දුව ලෑ ගෙදර. සිරියලතා අම්ම ගෙ කතාව අහල කම්පා වුණා. දුවට උණත් හින්නි හාමිනේ එක පාරටම ඇත්ත කතාව හෙළි කළේ නැහැ. ළමය ඔනෑකමින් මරා ගත්ත කියල ආරියදාස බැණපු නිසා කුමාරි හොඳටම නොරොක් වෙලා බවයි කිවුවෙ. කුමාරි නම් මහ වස ගෑනියි කියල සිරියලතත් කිවුව. කොයි හැටි වෙතත් කුමාරි එක්ක නම් මිනිහෙකුට ලේසියෙන් ජීවත් වෙන්න බැරි විත්තිය තමුන් දැනගෙන හිටපු බවයි සිරියලතා කිවුවෙ.

"තමුංගෙ බඩට ආපු දරුව අමු අමුවෙ මරා ගත්තු ගෑනි මිනිහට

For E-Pusthakalaya

පද හදන එක බොහොම සුළු දෙයක් නෙ අම්මෙ"

සිරියලතා ඒක කිවුවෙ, ආරියදාස දයානි එක්ක සම්බන්ද කමක් පවත්වන බවටත් කුමාරි ගෙ හිතෙ සැකයක් තියෙන විත්තිය පෙනී ගියා යැයි හින්නි හාමිනේ කීවාට පසුවයි. සිරියලතා ගෙ හිතෙත් එහෙම සැකයක් හැංගිමුත්තත් කෙළින නිසා අයිය සුද්දවන්තය කරන්න වෑයම් කළේ නැහැ.

"ඔය ගියාට බඩු ඇදගෙන ආයෙත් ඒවි අම්මෙ"

සිරියලතා හිස් මුදුන කස කසා කියාපු නිවට කතාවට හින්නි හාමිනේට හිනා ගියා.

"එහෙනං බස්නාහිරෙං ඉර පායාවි!"

හින්නි හාමිනේ මහා දිග සුසුමක් පිට කළා. වෙනද වාගෙ ගෙදර දුවන්න උන්දු කලබල වුණේ නැහැ. සිරියලතා ගෙන් බත් දෙ තුන් කටක් කාල ආ පහු ගියේ දෙකහමාරට විතර.

ගෙදර ආවට හින්නි හාමිනේට ඉන්න හිටින්න හිතෙන්නෙ නැහැ. බැලූ බැලූ අත පාළුයි. මේ සිද්ද වුණේ මක්කද කියල [illegible] බලන්න දයානිවත් ආවෙ නැහැ. ඇරාගෙ හිතෙන් කතා ඇති. මේ ඔක්කොම අවුල්වලට මුල දයානි තමයි කියල හින්නි හාමිනේ හිතුව. ඒත් කර කියා ගන්න දෙයක් නැහැ. තනි නො තනියට, බැරි අමාරුවට, ලෙඩට දුකට දයානිව අඬගහ ගත්ත මිස, ඇරා බලහත්කාරයෙන් ආව ගියා නෙවෙයි නේද කියලත් හින්නි හාමිනේ කල්පනා කරනව. තනි අතින් අත්පුඩි ගහන්න බෑනෙ. මිනිහෙක් වාගෙ හැසිරෙන්න ආරියදාසත් දැන ගත යුතුව තිබුණා. අපරාදෙ කියන්න බෑ සිරියලතා නම් එදා පටන්ම දුර දිග බලල තියෙනව.

කළුවර වැටීගන එද්දි ආරියදාස වැඩ ඇරිල ආව. ගෙට පය ගැහුව විතරයි. හින්නි හාමිනේ විස්තරය කියන්න පටන් ගත්ත. මේක මුළු සනුහරේටම වෙච්චි කැළලක්ලු. වැදූ මවටත් ආකශේටක් හොඳක් නම් අහන්න බැරිලු. ඒ වගේ අහක හිටපු තමන්ටත් නාහින දෙහින කාලෙ නිරපරාදෙ කයි කතන්දර අහන්න සිද්ද වුණා කියල හින්නි හාමිනේ චුරු චුරු ගානව. විස්වාසය කඩ කළාය කියල ආරියදාසටත් දෝසාරෝපණය කළා.

ආරියදාස ඊල්ලට ඔරොත්තු දෙන ගල් පරය වාගෙ කතා නැතිව හිටිය. හැබැයි අම්ම ගැන නම් හිත හොඳටම උණු වෙලා.

ටිකක් නිස්සබ්දව හිටල ආරියදාසත් කට ඇරිය.

"ඇරත් මට හොරෙං පුංචි රාලහාමි ගෙ කාරෙකේ රෝන්දෙ ගියා. බැඳපු ගුරෙක් එක්ක ඉස්කෝලෙ කාමරේක හිටලත් අහුවෙලා තියෙනව. මං ඕව අම්ම එක්ක කිවුවෙ නෑ. ළමට බඩට ආ දවසෙ ඉඳලම මටත් හොරා ඒක ගස්ස කරන්න වස විස කෑව. කරන්න පුළුවං ඔක්කොම නින්දිත වැඩ කරල අන්තිමට මටම අපහාසත් කළා. නැත්තං මං නැති අතරවාරෙ ඇවිත් බඩු ගෙනිච්චෙ මොකද? මගෙං ඔය ටික අහගන්න වෙනවට බයේ..."

ආරියදාස ඔය ටික කිවුවෙ, අම්ම ගෙ හිත සංසුන් කරන්න. ඔය එකම චෝදනාවකටවත් පදනමක් නැති බවත්, අබමල් රේණුවක ඇත්තක් නැති විත්තියත් ආරියදාස ගෙ හෘදය සාක්කිය දන්නව. ඒ උණාට වෙලාවෙ හැටියට ගොඩ එන්න පිහිට කරගත හැකි එකම අවුසදේ අවලාද තමයි.

"ඔය කාරණාව ගැන අම්ම හිත නරක් කර ගන්න එපා... අද හෙටම මම එයාව නීතියෙංම අයිං කරන්න කටයුතු කරනව"

හිතේ තිගැස්මක් හට ගත්තත්, වෙන විශේෂමක් ඇති බව හින්නි හාමිනේටත් පෙනෙන්නෙ නැහැ. ඔය ඉ[illegible] ටික පළල් වෙනව මිස ආයෙත් හා වෙන්නෙ නැහැ.

"උපං දරුව ජීවත් උණානං ඕහොම වෙන්නෙ නෑ... දූං අලුත් වාහෙ කෙනෙක් එක්ක යන්න හිතේ නැතෑ"

සිරියලතා කියන්නෙත් ඔය ටිකම යැයි හින්නිහාමිනේ කිවුව.

"ඒව ඔක්කොම හරියි කියමුකො... රටට මූණ පොවන්න බැරි වෙච්චි එක ගැනයි මගෙ හිතට අමාරු"

හින්නි හාමිනේ අඳුරේම කුලුණට හේත්තු වෙලා කඳුළු දිය බිබී ඈත බලාගෙන කිවුව. දයානි ගෙ ළමය මහ හයියෙන් බෙරිහන් දෙනව ඇහුණ. හින්නි හාමිනේ සාලය හරහා මුළුතැන් ගේ දිහාවට යනව.

"ඇරා මේ පැත්තට ආවොත් මං හොඳවැං දෙකක් කතා කරනව. දරුවෙකුත් හදාගෙන ගිය එකා එක්ක ඉන්නෙ නැතුව ආව මෙතන පවුල් කඩා ඉහිරොවන්න"

අම්ම දයානිට දොස් කියන විට ආරියදාස කලබල වෙලා.

"ඕවට රටේ අනික් ගෑනු පළි නෑ.... අම්ම දයානි එක්ක හෙම

ජල්ලි අල්ලන්න යන්නෙපා... මුළු ගඟබඩ පත්තුවෙම ප්‍රචාරෙ වෙවී"

පිළිකන්නෙ කණ්ඩිය උඩ දෙල් ගහ යටට වෙලා මේ කතාවට ඇහුම්කන් දීගෙන හිටපු දයානි, හොඳටම කලකිරුණ. කසාය බෙහෙත් තැම්බුවාට, කිලිටි රෙදි හේදුවාට, නාන්න වතුර රත් කරල දුන්නට, කර ගැට එන තුරු තෙල් අත ගෑවට, තනි රැක්කට, උයා පිහා දුන්නට හින්නි හාමිනේගෙන් ලැබෙන්න යන තෑග්ග මොකද්ද කියන එක දයානි තේරුම් අරගන ඉවරයි. ඒ ගැන හිත දුකෙන් පුපුරු ගැහුව. තනි පංගලමේ ආරියදාස මූණ ගැහුණු වෙලාවක නෝක්කඩු කියනව මිස වෙන කරන්න දෙයක් නැහැ.

•

25

ආරියදාස ගෙ කසාදෙ අත් හැරිල තුන් මාසයයි ගත වුණේ. හින්නි හාමිනේට අංස බාගෙ හැදුණ. ඔත්පල වුණා. හිතේ පැසවාපු වේදනා, කලකිරීම් පිටට සාරීරික පීඩාවකුත් පැටැවිලා! ලෙඩ බලන්න යන එන උදවිය කියන්නෙත් ඒකයි.

ආරියදාස ගෙ හිතට ගතට දෙකටම සැනසුමක් නැහැ. එකම සැනසීමකට තිබුණෙ සිරියලතා නංගී නිතර යන එන එක විතරයි. සමහර විට ඇය දරු දෙදෙනාත් කැටුව ඇවිත් දවස දෙක නතර වෙලා හිටලත් යනව. සිරියලතා සිටින විට හින්නි හාමිනේ ගෙ හිතට හයියයි. ඇස් වලටත් තරමක එළියක් වැටෙනව. ඇය බෙහෙත් හේත් ටික හදල අම්මට පොවන්නෙ බොහොම ආදර කරුණාවෙන්. ඇඟට ලේ වඩන හයි හත්තිය ඇති කරන කෑම් බීම්වලින් නම් අඩුවක් නැහැ. ආරියදාස ඒ සියල්ල අකුරටම ඉස්ට කරනව.

සිරියලතාට දෙ පැත්තක් බලන්න සිද්ද වෙලා. එකම සැනසීමකට ඇත්තෙ ස්වාමි පුරුසයගෙන් අවහිරයක් ඇති නො වීම පමණයි. බිරිය, අම්මට ඇප උපස්තාන කරන්න ආව ගියා කියල රත්නසිරි ගෙ හිතේ කිසිම නො මනාපයක් නැහැ. යනකොට හිස් අතින් ගියත් එනකොට ගෙදරින් මොන මොනවා හරි ඩැහැගෙන එන බවත් මිනිහ දනගෙන හිටිය.

For E-Pusthakalaya

කවුරුවත් නැති දාට, ආරියදාස වැඩ ඇරිල එන තුරු හින්නි හාමිනේ ගෙ ආවතේව කරන්නෙ, නිමල් හාමි. සමහර දාට මැදගොඩ හාමිනේත් ඇවිත් ඕනැ එපා කම් ගැන හොයා බලනව. දවස් හත අටකට වතාවක්වත් දයානිත් කොහේ හරි අස්සක මුල්ලකදිවත් ආරියදාස මුණගැහිල, අම්ම ගෙ සුව දුක් විමසා බලනව. දයානි ගෙ හිතේ නම් කිසිම තරහක් නැහැ. නමුත් හින්නි හාමිනේ තරහෙ සිටින නිසා, නිකමටවත් ඇවිත් බලල යන්න හැටියක් නැතෙයි කියල පසු තැවෙනව. එහෙත් සයිමන් අප්පුහාමි නම් දෙ තුන් දවසකට සැරයක්වත් හැන්දෑවෙ ඇවිත් ආරියදාස එක්ක පැයක් හමාරක් වල් පල් දොඩව දොඩව හිටල යනව. සමහර දාට මුණුපුරු පැටියත් එක්කයි එන්නෙ.

ආරියදාස එක්ක කතා කරන්න වරයක් ලැබුණු හැම වෙලාවකම වාගෙ දයානි තමන් අතින් වෙච්ච වරද ගැන පසු තැවෙනව. තමන් කුරුලු කූඩුවක් කඩා ඉහිරවීමේ පාප කර්මයට දායක වුණාලු. දයානි එහෙම කියල සුසුම් හෙළන වෙලාවට ආරියදාස හිනැහෙන්නෙ සමච්චලේට.

"ඔය ගිය දේවල් ගැන කතා කර[illegible] ටෙ... [illegible] ඔක්කෝම සිද්ද වුණෙ හොඳට"

ඔය කියන හොඳේ මොකක්ද කියල දයානිට නම් තේරුම් ගන්න බැහැ.

•

සිරියලතා ඇවිත් ආ පහු යන්න ලෑස්ති වෙන ගමන් සමහර දාට අයියණ්ඩිට මෙහෙම කියනව.

"මට නං ආයෙත් ඤං හතර දොහකට එන්න වෙන්නෑ අයියෙ. අයියටවත් දෙ තුන් දවසක් නිවාඩු ගන්න වෙවි"

ආරියදාස අත කම්මුලේ තියාගෙන කල්පනාව. දැන් අවුරුද්දෙ නිවාඩු ටිකත් කම්මුතුයි. වෛද්‍ය සහතිකයක් ඉදිරිපත් නො කළොත් පඩි රහිත නිවාඩු. පෙත්තරේ වෙද මහත්තයාගෙන්වත් හොර මැඩිකල් එකක් ඉදිරිපත් කරල නිවාඩු ගන්නව විනා වෙන කළ හැක්කක් නැහැ. ඒත් ඔය වැඩේ හැම දාමත් කළ හැකිද? අම්මට කියන්න ගුණයකුත් නැහැ. අගුණයකුත් නැහැ. අංසබාගෙ හැටි ඔහොම තමා. තව කොයි කාලයක් කොඳ කියවයි ද කියන්න බැහැ.

For E-Pusthakalaya

කොළඹ ඉන්න රත්නසිරි ගෙ මලය, බැන්දට පස්සෙ පවුල් දෙහෙකට මහ ගෙදර ඉන්න බැරි නිසා, වෙනම ගේ පොඩ්ඩක් හදා ගන්නටත් රත්නසිරි ගෙ හිතේ අදහසක් තියෙන විත්තිය දවසක් දා නංගි කියාපු විත්ති ආරියදාසට මතකයි. ගෙවල් හදනව වෙනුවට සිරියලතා, රත්නසිරියි දරු පැටවු දෙන්නත් එක්ක ඇවිත් මෙහෙ පදිංචි වෙනවා නම් කොච්චර අපූරුද කියලත් ආරියදාස ගෙ හිතේ අදහසක් පහළ වෙනව. මේ ගේ දොර වතුපිටි ගැන ආරියදාස ගෙ හිතේ නම් දැන් කිසිම ආසාවක් බලාපොරොත්තුවක් නැහැ. දවසක් ආරියදාස මේ අදහස අම්මටත් ඉදිරිපත් කළා. හින්නි හාමිනේ පුදුම වෙලා ඇස් ඉලිප්පුව. පොඩි ගොතයක් එක්ක ඇයට යාන්තමට කතා කර ගන්න පුළුවනි.

"එහෙම පුළුවංද ළමයො... උඹ මේකෙ පදිංචි වෙලා පරම්පරාවෙ නම ගෙනියන්න වැඩ කටයුතු කර ගන්නෝනැ. මට කෙළිං වෙන්න පුළුවං වෙච්චි ගමං මං උඹට සුදුසු කටයුත්තක් ගැන හොයල බලනව... පුළුවං ඉක්මනට දීක් කසාදෙ ගනිං"

හින්නි හාමිනේ එහෙම කියල කඳුළ පිරිල තිබුණු ඇස් දෙක[illegible]ල් දෙකක් කම්මුල් දිගේ ගලා බහිනව. ආරියදාසට බලාගන ඉන්න බෑ. දුකයි. වේදනාවයි. කාමරයෙන් එළියට ආව. අම්ම ගෙ බලාපොරොත්තු ඔක්කොම සුං වෙලා. අන්තිම බලාපොරොත්තුවත් ඔය හිතන ආකාරයට ඉෂ්ට කරන්න බැරි වෙන බව හිතල ආරියදාස හිහිල්ලුව.

කුමාරිත් කසාදෙ කටුගා දමන්න නීතියෙන් කටයුතු කරගෙන යන බව ආරියදාස දැන ගත්තෙ, කඹුරුගමුවෙ ගෙවල් ළඟ ඉඳල වැඩට එන මිත්‍රයකුගෙනුයි.

"හැබෑට මචං ඔය විරසකේට මුල මොකද්ද?"

ආරියදාස, හොර ගෑනු ඉන්න මහ වල් කුපාඩියෙක් බව දැනගත්ත නිසා අතැරල ආවැයි කියල මේ වන විටත් කුමාරිල ගමේ ප්‍රචාරයක් ඇරල තියෙන්න පුළුවනි. බොරු කියන්නෙ මොකටද? ආත්ම ගෞරවය රැකෙන විදියෙ පිළිතුරක් දිය යුතු යැයි ආරියදාස හිතුව.

"හොර කොටුවකට පැනල ගැනිට අහු උණා මචං"

යාළුව ආරියදාස ගෙ උරහිසට තට්ටු කරල හක් හක් ගාල හිනා වුණා.

"අපිත් චාන්ස්සෙකක් හම්බු උණාම ඕව කරනවනෙ බං... උඹ

කරේ එල්ලගෙනම කන්න යන්න ඇති?"

"ඒවෑ විස්තර මොකටද මචං"

කතාව ඉන් එහාට දිග් ගැස්සුණේ නැහැ.

•

26

ජූලි මාසෙ විසි හයවෙනි ඉරිදා පාන්දර පහ මාරට විතර හින්නි හාමිනේ මෙලොවින් සමු ගත්ත. අන්තිම හුස්ම හෙළන වෙලාවෙ ආරියදාසත්, සිරියලතාත්, රත්නසිරි බෑනාත් ඇඳ ළඟ. කාගෙ කාගෙත් ඇස්වලින් කඳුළු වැල් එළියට ආව. සඳුදා හවස ලොකු පිරිසක් මැද්දෙ හින්නි හාමිනේ ගෙ භූමිදාන කටයුතු බොහොම ලස්සනට සිදු කෙරුණ. ප්‍රමාද වෙලා මරණය ආරංචි වෙච්ච කිහිප දෙනෙක්ම පසුවෙන්දත් ආව. ඒත් කළුවර වැටීගෙන යන වේලේ ගෙදර හිටියෙ ආරියදාසයි, නංගියි, මස්සිනයි දෙදෙනා විතරයි. රත්නසිරි වැඩ ඇරිල ගෙදර යයි ද මෙහෙ ඒවි ද කියන්න සිරියලතා දන්නෙ නැහැ. අදත් නතර වෙලා ඉන්නෙ පුළුවන් කමකට නෙවෙයි. එක පාරටම අයිය තනි කරන්න හිත් නො දෙන නිසා. හෙට හිටල නම් රෑ තනියට කරෝලිස් අප්පු හරි පැටී හරි අඬගහ ගනිවි. දයානි ගෙ හුට පටේ නිසා සයිමන් අප්පුහාමිත් ඉස්සර වාගෙ ළෙංගතු කමකින් බරක් කරට ගන්නෙ නැහැ.

ආරියදාස ආලින්දයෙ පුටුවකට වෙලා කල්පනා කරනව. දයානිත් අන්තිම මොහොතෙ අම්ම ගෙ මිනියට ආචාර කරන්න ආපු හැටි ආරියදාසට මතක් වෙනව. අවමංගල සබාවෙ වැඩ කෙරීගෙන යද්දි ඇයත් සියඹලා ගහ යට තනි වෙලා බලා හිටපු හැටිත් ආරියදාස ගෙ සිහියට එනව. මූණට මූණ දීල සිරියලතා නංගි එක්ක කතා කරන්න බයේ වෙන්න ඇති.

තාත්ත ගෙ මිනිය තැම්පත් කරපු තැන අසලමයි අම්ම ගෙ මිනියත් තැම්පත් කළේ. ඊයේ හවස වළ වහන්න දමාපු සිමෙන්ති ලෑල්ලෙන් තවමත් සිමෙන්ති සුවඳ හමනව. වළවල් දෙකම අඹ ගහ යට. ගහේ දෑතට විහිදුනු මහ අතු දෙකම දුන් දිරාපත් වෙලා. කෙළින්ම ඉහළ ගිය මහ කඳේ අග්ගිස්සෙ විතරක් අතු ඉති කිහිපයක්

තියෙනව. හුළඟෙ පාවෙලා ආපු ඉදුණු අඹ කොළයක් අලුත් මිනී වළේ කොන්ක්‍රීට් ලෑල්ල මත පතිත වුණා. අවසාන ගරු බුහුමන් දක්වන්න ප්‍රමාද වෙලා ආ කෙනෙක් වගේ.

තව දවසකින් දෙකකින් තමන් තනි වෙන බව ආරියදාස කල්පනා කළා. දයානි තමා ගෙ සහකාරිය කර ගැනීම අරමුණ වෙතත් මේ උණු උණුවෙම ඒක කරන්නටත් බැහැ. එහෙම කර ගත්තත්, ඇයත් සමග මේ ගෙදර නම් ජීවත් වෙන එක කොහොමවත්ම කරන්න බැහැ. මේ ගේ දොර වහල දාල වෙන අහක ජීවත් වෙන්නටත් බැහැ. කවරදා නමුත් දයානි සරණපාවා ගත් දාට නංගිත් එක්ක පවත්වන සහෝදර කමත් අහෝසි වෙන එක සිකුරුයි. 'මොකද මේකට කරන්නෙ'යි හිත හිතා සිටින විට දන්නෙම නැතුව රෑ වෙලා.

රත්නසිරි බණ්ඩාත්තර ගෙදරත් බැහැල මෙහෙ එන විට රාත්‍රි නවයට විතර උණා. ඒ වන විට දරුවො දෙදෙනාම නිදි.

කෑමෙන් පස්සෙ ආරියදාසයි, නංගියි, මස්සිනයි ආලින්දයේ වාඩි වෙලා කතාව. පැට්රල් ලාම්පුවෙ එළිය දහරාවක් මිනී වළ [illegible]ගේ කඳේ හෙවණැල්ලට වළේ ලෑල්ලෙන් බාගයක්ම වැහිල. මල්වඩම්වල මල් අමුණාපු හීන් කම්බි ලාම්පු එළියෙ දිලිසෙනව.

"දූන් ඉතිං මේ ගේ සාගරේක අයිය තනියෙං කොහොම ජීවත් වෙනවද මංද"

සිරියලතා ඒක කියන ගමන්, හොරැහින් ස්වාමි පුරුෂය දෙසත් බලනව.

"මේක ඔය කාට හරි බදු දීල අයියත් එමු අපි ඉන්න තැනකට"

රත්නසිරි එහෙම කියන්නෙ, උපාසක මස්සිනා ඒ යෝජනාවට කැමැති නො වන බව හොඳටම දන දනයි. නිකම් බොරු මූණිච්චාවට.

"බදු දුන්නොත් නං මේ ගේ වත්ත පිටියෙං ගන්න දෙයක් ඉතුරු වෙන් නෑ" යි ආරියදාස කිවුව.

"හැම දාටම නෙවෙයි. දූං අර කසාදෙ කවු ගැවට පස්සෙ අයිය ආයෙත් යං කටයුත්තක් කර ගන්නෙපායැ. මං කිවුවෙ එතකං කාට හරි දෙමු කියල"

ස්වාමි පුරුෂය ගෙ ඒ යෝජනාව ගැන නම් සිරියලතාගෙ හිත

For E-Pusthakalaya

හොඳටම තරක් වුණා. තරහෙ බැරුව රත්නසිරිට රැවුව.

"අයියට දූං කසාද ගැන කතා කරල වැඩක් නැතෙ අනේ... අයිය දූං සැරයක් මට්ටු වෙලා ඉන්න මිනිහ"

මරණයෙන් පස්සෙ මේ ගෙදර නගපු ලොකුම හිනා හඬ රත්නසිරිගෙන් පිට වුණා.

"ඇයි හිනා වෙන්නෙ?"

"අයිය බඳින්න බැරි වයසකට ගිහිං කියල ද ඔහේ හිතං ඉන්නෙ?" සිරියලතා මූකවාගෙන බිම බලා ගත්ත.

"කිවුවහම මොකෝ ආයෙත් ගෑනු ගන්න නං මගෙක් අදහසක් නෑ"

ඒක කියාපු ගමන් සිරියලතා ගෙ මූණ සිරියාවන්ත වුණා. ආරියදාස ලොකු මුලත් විධකින් කට පුරව ගත්ත.

"එහෙම නෙවෙයි. උඹල දෙන්නයි දරුවොයි මෙහෙ ඇවිත් පදිංචි උණොත් නාකද?"

ආරියදාස එහෙම අහල මහ බරපතළ විදියට නංගිගෙයි මස්සිනාගෙයි මූහුණු බලනව. සිරියලතා හිනා [illegible] ගමන් [illegible] රත්නසිරි දිහා බලනව.

"කිවුවහම මොකෝ දූං මට මේව ගැන කිසි... ම ආසාවක් නෑ. මට කොහේ ගියත් ජීවත් වෙන්න මග ලැබෙන ගතමනාව ඇති"

"ඒක යස කතාවක් නෙ... එහෙම කියල අයිය නාන්නාක්තාරෙ යන්වයෑ... අයියට අපිත් එක්ක ඉන්ට බැරියෑ ඔනෑ කාලයක්"

ආරියදාස කතාවක් නැහැ. රත්නසිරි යමක් නො දොඩ හිටියෙ සිරිය ගෙ යෝජනාවට පක්සව හිත හදා ගන්න බැරි නිසයි.

තුන් දෙනා නින්දට ගියේ ඒ ගැන අවසාන තීරණයක් නැතුව. නින්දට වැටිල සිරියලතා රත්නසිරි ගෙ කණට කොඳුරනව.

"මල්ලිට ගේ බාර දීල අපි මෙහේ එමු අනේ... මේ වත්ත පිටිය පිළිවෙළක් කර ගත්තාම රස්සාවක් නැතත් ජීවත් වෙන්න පුළුවනි. අයිය මේවට ඇඟිලි ගහන්න එන් නෑ..."

"එහෙමනං ඉතිං අයිය ලියල කියල ඒව පිළිවෙළක් කරල දෙන්නෝනෑ"

"ඒව කෙරෙයි අනේ... දැනටමත් මට මේවැං බාගෙක උරුමෙ තියෙනව නෙ...?"

"එහෙනං ගෙයි බාගෙක පදිංචි වෙමු"

රත්නසිරි ඒක කිවුවෙ විහිළුවට. ඉඳල හිටල විහිළුවකුත් කරන මිනිහ නෙ.

ඊළඟට සිරියලතා සැමිය ගෙ කණට කට හොඳටම ළං කළා.

"අයිය හරි හම්බු කොරන දේකිං අපේ පැටවුන්ටමයි වාසි වෙන්නෙ... අයියට ඔහෙ කන්න ටිකක් දෙන එකනෙ..."

"තව හිතල බලමුකො"

සිරියලතා රත්නසිරි ගෙ කරට අත දැම්ම. රත්නසිරිත් මේ පැත්ත හැරුණ. ඔයින් මෙයින් තවත් ළමයෙක් හෙම හදා ගත්තොත් ඔළුව උස්සන්න වෙන්නෙ නැහැ. අපෝයි බෑ. රත්නසිරි ආයෙත් අනෙක් ඇලයට හැරුණ.

පහුවෙන්ද සිරියලතයි, සැමියයි, ළමයිනුයි බණ්ඩත්තර ගියා. රෑට ආරියදාසගෙ පාළු කපන්න ආවෙ කරෝලිස් අප්පු. දවස් ගණනාවක් යන තුරු සිරියලතාත්, රත්නසිරිත් තිහගොඩ ගෙදර පදිංචියට යනවද නැද්ද කියල සාකච්ඡා කළා. මල්ලිට ගේ බාර දෙන්න අලුතින් ගෙ පැළක් හදනවට වඩා තිහගොඩ යන එක [illegible]

ඒ නිසා සිරියලතාට ජය අත් වුණා.

•

27

රත්නසිරිල තිහගොඩ ගෙදර පදිංචියට ආවෙ බඩු මුට්ටුත් අරගෙන. ආරියදාස ගෙ හිත බොහොම සැහැල්ලු වුණා. එයා දැන් ඉස්සර වාගෙම උදේ හවස ගෙදර හිටල වැඩට යනව. කවරදාකවත් නැතුව දැන් ගෙදර ළමයින්ගෙ කෑකෝ ගැසීම්වලින් පිබිදිලා. බැරි වෙලාවත් දයානි ගෙ කොල්ල එක්ක හෙම කදේ වැටෙන්න එපා කියල සිරියලතා ලොකු ළමයට කියල තිබුණු බවක් ආරියදාස දන්නෙ නැහැ.

අම්මා වාගේම නංගි ආරියදාස ගේ දහවල් කෑම එක සූදානම් කරල දෙනව. ඒත් අම්මා ගෙ කෑම එක වාගේ නම් ප්‍රනීත නැහැ.

ඒ නිසා බොහොම දවස්වලට ආරියදාස කැන්ටීමෙන් වඩේ එකක්, කට්ලට් එකක් වගෙ දෙයක් බත් එකට හාමු කර ගන්නව.

සිරියලතා, අයිය ගෙ සැප පහසුකම් ගැනත් ඕනෑ එපා කම් ගැනත් හොයල බලන්නෙ, අම්ම කෙනෙක් වාගෙ. ළමයි උපාසක මාමට බොහොම ළැදියි. එකතුයි. ආරියදාසත් දරු උණුහුමට බොහොම කැදරයි. හවසට හිස් අතින් එන පුරුද්දක් ඇත්තෙම නැහැ. පොඩි එවුන් දෙන්නට ගත්තු පැණි කෑමක් වරදින්නෙ නැහැ.

කොයි තරම් සැප පහසුකම් ඇතත්, අම්ම මළාට පස්සෙ ජීවිතේ විසාල අඩු පාඩුවක්. තනිකමක්, පාළුවක් ආරියදාසට නිතරම දැනෙනව. සමහර දාක හැන්දෑවට කණේරිය උඩ ගෙදර දයානි ගෙ කට හඬ ඇහෙනව. විටෙක පොඩි එකා ගෙ හුරතල් බස්, හැඬුම් ආදියත් ආරියදාස ගෙ කණට වැටෙනව. දයානි නම් මරණෙ දවසෙ ගොඩ වෙලා ගියාට පස්සෙ පැත්ත පළාතක ඇවිත් නැහැ. මරණ ගෙදරදී තමත් සමග එක වචනයක් නො දොඩා සිරියලතා පාව වෙනස් කම දයානි ගෙ හිතේ කෙටිල. ඉස්සර තමා සමග කිරියි පැණියි වාගෙ හිටපු සිරියලතා අස්ස[illegible] වෙලා. දයානිත් පස්සෙත් ගොහින් නිකම් බාල්දු වෙන්න කැමැති නැහැ.

සයිමන් අප්පු නම් ඉඳ හිටල දවසක මෙහාට ගොඩ වෙනව. බුලත් විඩක් හෙම කාල කතා බස් කරල යනව. රත්නසිරි ආරියදාසටත් වඩා සයිමන් අප්පුගෙ හිත් දිනාගෙන. සයිමන් අප්පු රත්නසිරි ගේ හිතට අල්ලල.

සුමානෙකට විතර උඩදී රත්නසිරි සයිමන් අප්පුවත් අල්ලගෙන වත්ත වටේම කම්බි ගැහුව. දැන් හරකුන්ට, හොර හතුරන්ට ලේසියෙන් ඉඩමට පනින්න බැහැ. පොල් ගස්වලට දාන්න හිතා ගෙන ආරියදාස ගෙනාපු පෝර මල්ල දර මැස්සෙ දිය වෙලා යමින් තිබුණ. රත්නසිරි සයිමන් අප්පු ලව්ව ගස් ටිකට පෝර ටික දම්මෙව්ව. රත්නසිරි ඇඹිත්තක්වත් නිකම් හිටින සිරිතක් නැහැ. ඉවර පවර තියෙන හැටියට වත්ත එළි පෙහෙළි කළා. පොඩි එවුන් දෙන්න ගෙ රාජකාරිය මිසක සිරියලතාට නම් ගෙයක් මිදුලක් අතු ගාන්නවත් ඉවරයක් නෑ. තරහ ගිය වෙලාවට 'මූං මාර පැටවු' කියල සිරියලතා ළමයින්ට බණිනව.

For E-Pusthakalaya

රත්නසිරිල පදිංචියට ඇවිත් මාසෙ ගත වන විට වත්ත පුරාම වගාව. බතල කඳු, මඤ්ඤොක්කා පඳුරු, ගහල පාත්ති එක පැත්තක. වත්තෙ දිය සීරාව අඩු පැත්තෙ හැම තැනම කෙසෙල් පැළ. ඒවාට වළවල් කැපුවෙත් සයිමන් අප්පුමයි. ළමයින්ට එළ කිරි ටිකක් දෙන්න හොඳ කේප්ප වැස්සියෙක් හැදුවොත් හොඳා කියලත් රත්නසිරි කිවුව. තමනුත් එළදෙනක් හදන නිසා, රත්නසිරි සතෙක් ගෙනා දාට, උගේ පන්නෙත් කරල දෙන්න සයිමන් අප්පු බලා හිටිය. කොයි දේ කළත් රත්නසිරි ගෙන් ගනමනාව ලැබෙනව. 'ලියන මහත්තයො එළදෙනක් හැදුවොත් නාකද, කියල රත්නසිරි ගෙ ආසාව ඇවිස්සුවෙත් සයිමන් අප්පුමයි.

•

අම්ම ගෙ තුන් මාසෙ දානෙත් අත ළඟටම ආව. ආරියදාස බඳින දවස්වල සායම් ගාපු බිත්ති නම් තවමත් කිලුටු නැහැ. ඒත් කුස්සියෙ පැත්තක් නම් හොඳටෝම අබලන් වෙලා. දානෙ පිට දාල ආරියදාස අයිය ලවා ඒකත් හදව ගන්න තමයි සිරියලතා ගෙ බලාපොරොත්තුව. දැන් හැම නිවෙසකටම වාගෙ විදුලි බලය [illegible]වයරිං කරල නම් තියෙනව. ඒත් තවම සැපයුම ලබා ගන්[illegible] මුදල් බැඳල නැහැ. අම්ම ගෙ පිංකමට ඉස්සර ඒ වැඩෙත් කර ගත්තොත් නම් හොඳයි. ඒත් ගෙය මුළුමනින්ම තමන්ට අයිති නැති නිසා ඒකට මුදල් යට කරන්න රත්නසිරි කැමැති නැහැ. ආරියදාස අතින්ම ඒකත් කෙරෙන තුරු අඹු සැමියො බලා හිටිය.

"අනේ තිබ්බව් සල්ලි ටික කුස්සියෙ රෙපෙයාර් එකට නො ගිය නං දානෙට ඉස්සෙල්ල ලයිටුත් ගන්න තිබුණ. දැං ඔහෙ දානෙ පහුවෙලාම බලමු" යි ආරියදාස ඇගට පතට නොදැනි කිවුව. තනිකඩය උණාට පවුලෙ පස් දෙනාගෙම නඩත්තුවෙන් අඩකටත් වඩා කෙරෙන්නෙ ආරියදාස අතිනුයි.

සුළුවෙන් උණත් අම්ම ගෙ තුන් මාසෙ දානමය පිංකම ඇද පලුදු නැතිව ලස්සනට කෙරුණ. ආරියදාස ගෙ හිත හොඳටම සැහැල්ලුයි. අම්ම ජීවත්ව හිටිද්දී ඇය වෙනුවෙන් කෙරෙන්නට තිබුණු යුතුකම් තමා අතින් හරියාකාරව ඉටු වීම ගැන ආරියදාස සන්තෝස වෙනව. මළාට පසුවත් යුතුකම් හරියට ඉස්ට කළා කියල හිත සරදාවෙන් උතුරණව. දානෙ වැඩේදීත් රත්නසිරි ගෙ මුදල් පසුම්බිය ටිකක් හෙලවුණේ පේවිසි කාරයින් ගෙ ගනමනාව

බේරීමෙදි පමණයි. ආරියදාස ගෙට ගොස් මුදල් අරගන එන විට රත්නසිරි ගණු දෙනු බේරුම් කරල.

දන් ඉතින් තමාට කොයි දීපංකරේ ගොහින් ජීවත් උණත් එකයි කියල ආරියදාසට හිතෙනව. කාටවත්ම නො කියා දෙ මාසෙක හිටල සැලැසුම් කරපු වැඩෙත් හරියාගෙන එනව. ආරියදාස ඒ වැඩේ සැලසුම් කළේම සිරියලතා නගා ගැන කලකිරිල. ඒකට හේතුව, දෙමාසෙකට උඩදි නංගිත් ළඟ හිටින්දිම, ලොකු ළමය කණ්ඩිය උඩ හිටපු දයානි ගෙ පුතාට ගලකින් ගහල තළල තුවාළ කිරීමයි. ඒ ගැන දයානි මැසිවිලි නගන විට නංගි දයානිට නොසෑහෙන්න බැණල තියෙනව. මේ වැඩ නම් ආරියදාස ගෙ පපුවට කොහෙත්ම ඉහිළුම් දෙන්නෙ නැහැ.

විසි නව වැනිද හවස වැඩ ඇරිල ඇවිත් ආරියදාස නගාට කතා කළා.

"පළවෙනිද ඉඳල මාව කළුතරට මාරු කරල නංගියෙ"

සිරියලතා ගෙ මූහුණ බෙරි වුණා. පොඩ්ඩියේ මොන තරම් පාඩුවක්ද? සිරියලතා බලාගෙන හිටියෙ අයිය තව ටිකක් ළඟ පාතට, මාතරට මාරුවෙලා එයි කියල.

For E-Pusthakalaya

"හරි වැඩේනෙ... අයිය මාතර නේද ඉල්ලල තිබුණෙ?"

"මුල් පත්වීම මාතරට ලැබුණු නිසා මේ යක්කු දෙන්න බෑ කියනවනෙ"

"හදා ගන්න බැරි වෙයිද අයියෙ... අඩු ගාණෙ ගාල්ලෙවත් ඉන්න?"

"මෑ... ට දැං කොහේ ගියත් එකනෙ බං... ඔහේ අවුරුද්දක් හමාරක් හිටල එන්න බැරියැ"

සිරියලතා ගෙ පපුවෙ ගින්දර. සුසුමක් හෙළ හෙළා ඔළුව සොලවනව. අයිය ඈතට මාරු වෙලා යන එක පාඩුවක් වගේම තවත් පැත්තකින් බැලුවාම සැහැල්ලුවක්ය කියල සිරියලතා හිතුව. අයිය ගියාට පස්සෙ මේක අපේම රාජ්‍යෙ නේද කියල හිතෙනව.

ආරියදාස ගෙ මාරු වීම රත්නසිරි ගෙ හිතේ නම් ඒ තරම් අමුතු කැළැඹිල්ලක් ඇති කළේ නැහැ. ඒ මනුස්සය දන් පිනට අතෑරපු ගොනෙක් වාගෙ නේද කියල හිතුව.

මාරු වීම තමා ගෙ බලවත් ඉල්ලීම පිට ලැබුණු එකක් බව

ආරියදාස කා එක්කවත් කිවුවෙ නැහැ. කාටවත් කියන්න එපා කියල රහස එළි කරල තිබුණෙ එකම එක්කෙනෙකුට විතරයි. ලෝකෙ ඉන්න එකම විස්වාසවන්තිට, දයානිට.

"දැං කළුතරට මාරු උණාම මෙහෙ හිටල යන්න එන්න නං බෑ නේද අයියෙ?"

"ඔන්නැං මොකෝ බැරී... මාතර හිටල දිනපතා ක්ලාක්ලත් කොළඹ යන්නෙ එන්නෙ" යි රත්නසිරි එක පාරට කියාපි.

"පිස්සුද අනේ... මගට නගින වැඩක්... මගෙ යාළුවෙක් ඉන්නව... එහෙ නවතින්නයි කල්පනාව"

"අයියට හෙනහුරාද ඇවිත් සඳුද පාන්දර යතැකිනෙ?"

ප්‍රස්නෙට උත්තර ලැබෙන තුරු සිරියලතා ඔළුව ඇල කරගෙන බලා හිටිය.

"ඔව්... එහෙමවත් බලනව"

මොනව කරන්නද. සිරියලතා හිත සැහැල්ලු කර ගත්ත. පස්සෙ වෙලාවක කටු කුටු ගගා රත්නසිරි එක්ක මෙහෙම කිවුව.

"එකතැනකිං අයිය යන එකත් හොඳයි. අයිය ගෙදර ඉන්න වෙලාවට දයානි ගෙ වැඩේම ඔය කණ්ඩිය උඩ ගැවසෙන එක. හරිම දඩයක්කාරි. කොහොම හරි අයියව අල්ලගන්න හිතාගෙන ඇති"

"දැං ඉතිං මේ කපේදි ඒව හරියන්නෑ" යි රත්නසිරි කිවුව.

"අයියටත් ඕනැ වෙලා ඇති ඔය උරචක්‍රමාලෙං බේරෙන්න"

"හ්ම"

"මේ... අයිය මාරු වෙලා යන්නෙ කළුතරට කියල වැරදිලාවත් සයිමන් අප්පු එක්ක හෙම කියන්නෙපා... ඕක දයානි ඒ මිනිහගෙං දැන ගත්තම හොයාගෙන යන්න බැරි බඩුව නෙවෙයි"

"මං මක්කට කියනවද... ඇහුවොත් කොළඹටෙයි කියනව"

"ආන් හරි"

•

28

ආරියදාස නවාතැන් ගත්තෙ කළුතර වවුමට හැතැක්මකට එහා පලාතොට ගෙදරක. ඒ ගෙදර පදිංචි වෙලා හිටියෙ කලකට උඩදී ගාලු නගර සබාවෙ හිටපු ලිපිකරුවෙක්. ආරියදාස ගෙ අඹ යාළුවෙක්. ජයසුන්දර. හදිසියකදී ආරියදාසට පයින් උණත් වැඩට යන්න පුළුවන් දුර.

කළු ගඟ බොහොම නිසංසලව, සාන්ත දාන්තව ගේ ඉදිරිපිටින් ගලා බහිනව. නිතරම වාගෙ ගඟ දෙසින් හරි සනීපදායක හීන් හුළං රැල් ගේ දිහාවට හමාගෙන එනව. පාරෙන් එහා පැත්තෙ කොටුපළට යාර තිහ හතළිහකට වැඩිය දුර නැහැ. සාරට ගොඩ වෙලා බස්නාහිර පැත්ත බලාපු ගමන් කළු ගඟේ පාලම් දෙක පෙනෙනව. විවේක ඇති වෙලාවට, නිල් කැටේ වාගෙ පෑදිලා තියෙන කළු ගඟට බැහැල පිස්ස යන තුරු නා ගන්නට පුළුවනි.

For E-Pusthakalaya

ආරියදාසට අලුත් පරිසරයක්. අලුත් ජීවි[illegible] වෙන්න හුඟක් දේ තියෙනව. මෙහෙ ආවාට පස්සෙ හිතට දැනෙන්නෙ පුදුම සැහැල්ලුවක්, සතුටක්.

ජයසුන්දර වාගේම එයාගෙ නෝනත් බොහොම කරුණාවන්තයි. ආරියදාසට සලකන්නෙ සහෝදරයකුට වගේ. ජයසුන්දරගෙ පැටවු තුන් දෙනත් ආරියදාසට කැමැතියි. වෙලාවකට ආරියදාස ලොකු ළමයි දෙන්න එක්ක ටැනිස් බෝල ක්‍රිකට් ගහනව. ආරියදාස මතක නැතුව හරවල ගහපු ටැනිස් බෝලෙ දෙ වතාවක්ම ගඟේ ගියා. ඒවට හරි යන්න ආරියදාස අලුත් බෝල ගෙනාව.

තව වැඩි දවසක් මේ ගෙදර ඉන්න ආරියදාස ගෙ අදහසක් නැහැ. නවාතැන් ගත්තෙ, මාසයක් ඇතුළත පුංචි ගෙයක් කුලියට ගන්න හිතාගෙනමයි. ගෙවල් හොයන්න යාම නිසා සමහර දාට ආරියදාස වැඩ ඇරිල ආවෙ, කොළඹ වැඩ කරන ජයසුන්දර ගෙදර ආවටත් පස්සෙ. ආරියදාස දෙදියවල, විලේගොඩ වාගෙ නැවිද්ද තැනක් නැතුව ඇති.

"අදවත් මිස්ට ආරියදාසට ගෙයක් හම්බු උණේ නෑ?"

"ඔහෙ නෑ මිස්ට ජයසුන්දර... හම්බුවෙන ගෙවල් හිතට

අල්ලන්නෙ නැහැ"

"ඔව් අනේ... සමහර ගෙවල් ලොකු වැඩියි. සමහර ඒවා කුලිය ඉහිලුං දෙන් නෑ... පෙළක් ඒවා පරිසරේ හරි නෑ"

ජයසුන්දර නෝන කියාගෙන කියාගෙන යනව.

"කලබල වෙන්නෙපා ආරි... හොඳ තැනක් හම්බුවෙනකං මෙහෙ හිටිමු. මොකෝ අපි යන්න කියනවැ?"

ආරියදාස නිහඬ හිනාවක් එක්ක ඔළුව පහත් කරල ජයසුන්දරට කෘතවේදී බව පළ කරනව.

"ඒ උණාට තිස්සෙම මාතර දුවන්නත් බැනෙ ජයේ. මිසිසුයි ළමයයි මතක් වෙන කොට මට ඉගිලිලා යන්න හිතෙනව"

ආරියදාස එහෙම කියන්නෙ දෑසෙ කඳුළුත් පුරවගෙන. ගිය සතියෙත් ආරියදාස දයානිට මාතරට එන්න කියල එහෙ ගියා. ඇ ගෙදර ගත කරල ආවෙ පහුවෙන්ද.

මාස එකහමාරකට විතර පස්සෙ, ආරියදාසට කදිම හුරු බුහුටි ගෙයක් හොයා ගන්න පුළුවන් වුණා. ගේ පිහිටල තිබුණෙ, උතුරු [illegible] පාරෙ. ගේ අයිතිකාරයා, ජයසුන්දර දන්න හඳුනන පුංචි ව්‍යාපාරිකයෙක්. ඒ පිහිටෙන් අවුරුද්දෙ අත්තිකාරම් මුදල හය මාසෙට බස්සවා ගන්නටත් හැකි වුණා. හොඳ වෙලාවක් බලල ගෙයි පදිංචි වෙන්න ආරියදාස තීරණය කර ගත්ත.

අන්තිමට ගමේ ගිහින් ඇවිත් සති තුනක් විතර ඇති. ලියුමක්වත් යවන්න බැරි උණා. එදා රෑම ආරියදාස සැප සනීප දන්වල නංගිට ලියුමක් ලිවුව. ඒ සමගම දයානිට තරමක් දිග රස මුසු ලියුමක් ලිවුව. පහුවදා දෙකම තැපෑලට දැම්ම.

ගෙහෙන් ගෙඩි එන්න වගේ, දයානි රස්සාවකට යනවැයි කිවුවහම සයිමන් අප්පුහාමි අන්ද මන්ද වුණා. යන්නෙ හම්බන්තොට දොස්තර නෝන කෙනෙක් ළඟට යැයි කිවුව. දුකට සැපට පිහිට වුණු දෝණියැන්ද ඒ තරම් දුරස් වීම නම් සයිමන් අප්පුට දරා ගන්න බැරි පාඩුවක්. දුකක්. ආයෙමත් තනියම උයා පිහාගෙන කන්නත් සිද්ද වෙනව. ඒත් තමුන් ගෙ ව්‍යාසිය ලේසිය බලල දුව ගෙ ගමනට හරස් වෙන්න වෑයම් කළේ නැහැ.

ඇල්පිටියෙ ඉස්පිරිතාලෙදී දන හැඳින ගත්තු ඒ දොස්තර නෝන බොහෝම ගුණ යහපත් කෙනෙක් බව දයානි කියනව. දරුව ගෙ

අනාගතේටත් වැඩක් සිද්ද වේවි ලු.

හැන්දෑවෙ පහළ ගෙදර කේප්ප වැස්සි ගෙ පන්නෙට ගිය වෙලේ, මේ විත්තිය සයිමන් අප්පුහාමි කිවුව සිරියලතා එක්ක.

"එහෙනං ආයෙත් බඩක් හදාගෙන එන්න දයානිට හිතිල නැතෑ"

සිරියලතා ඒක කිවුවෙ කටේ තොලේ නො ගෑවී.

"මෙදා පොටේ එහෙම ආවොත් නං දුවෙයි කියල බලන් නෑ. දෙයියංපල්ල නෝනෙ මං අතට ගන්නෙ කිණිස්ස. ඕං එහෙනං බලා ගම්මු"

සයිමන් අප්පුහාමි එහෙම සිංහ නාද කරගෙන ගෙදර ගියා. සයිමන් අප්පුහාමි නො පෙනී ගියා විතරයි.

"රස්සාවට යනවැයි කියල ඇරා අපේ අයියව හොයාගෙන යනවද කියන්නත් බෑ"

සිරියලතා රත්නසිරි ගෙ මුහුණ බලන ගමන් කට ඇද කළා.

"මිනිහ හෙමිංම මාරුව දමිමෙත් එහෙම මොකක් හරි පැලෑනක් ගහලද කියන්නත් බෑ තමා... ඔය කොල්ලගෙ අයියගෙය කියල කතාවක් තියෙනව නෙ"

For E-Pusthakalaya

සිරියලතා හිහිල්ලුව.

"අපිට ඉතිං අයියට විලංගු දාන්නත් බෑ. ඇරාව බැඳල තියන්නත් බැහැ. ඕන මඟුලක් කර ගත්තුදෙං.... අපිට රැදාවයැ"

අයියයි දයානියි එකතු වේවි ද කියල හිතේ මහා බරක් ඇතත්, සිරියලතා කතා කළේ, බොහොම සැහැල්ලු හිතකින් වගේ. ආරියදාස හරි හම්බු කරන දෙයින් දයානි සැප සම්පත් විඳීවි යැයි හිතෙන විට සිරියලතා ගෙ මූළු සරුවාංගෙම පණ නැතුව යනව.

සයිමන් අප්පුහාමි ඔය බොරුවට බැන්නට, දයානි යන එක ගැන සතුටු ඇතැයි රත්නසිරි කියනව.

"ඔව් දුං ඉතිං කාව නඩත්තු කරන්නෙයි කියලද... ඔය මොනව හරි කොහෙං හරි කාල හැන්දෑවට ඩෝප් එකක් දාල නිදා ගන්න එකනෙ ඇත්තෙ"

රත්නසිරි හිස හෙලෙවුව. සිරියලතා දිහා බලන ගමන් මෙහෙම කියනව.

"කන බොන වෙලාවට තියෙන හැටියකට ඒ මනුස්සයටත් මොකවත් දෙන්න ලතා... කොයි දේකට උණත් දුවන්න පනින්න

ඉන්නෙ ඔය මිනිහ විතරනෙ"

"හ්ම්"

•

දයානි ඉරිද පාන්දර දරුව අන්ද පළන්ද ගත්ත. කලකට උඩදි ආරියදාස තෑගි දීපු සායයි බ්ලවුස් එකයි ඇඳ ගත්ත. තරමක ලොකු ඇඳුම් සූට් කේස් එක සූදානම් කරල තිබ්බෙ, පෙරදා රාත්තිරියෙමයි.

සයිමන් අප්පුහාමි සූට් කේස් එකත් කරේ තියාගෙන හිමිදිරියෙම දයානිත් එක්ක බස් නැවතුමට ගියා. දයානි යන්නෙ හයයි දහයෙ 'රුහුණු' අල්ලන්න බලාගෙන. සයිමන් අප්පුහාමි මාතර බස් ස්ටෑන්ඩ් එකටම දුව ඇරලන්න ඉදිරිපත් වුණත් හොරේ එළිවෙන නිසා දයානි ඒ ගමන වැළැක්වූව. හම්බන්තොට යන ගැති රුහුණට නගින්නෙ අහවල් එකටද කියල තාත්ත හිතාවි නෙ.

දයානි දරුවත් එක්ක පහයි කාලෙ බස් එකට නගින වේලේ, සයිමන් අප්පුහාමි ගෙ දෑස්වලට කඳුළු කාන්දු වෙලා තිබුණ. ඔහු කොළ පැටියා ගෙ අත ඔබල 'තුනුරුවන් සරණයි' කිවුව. බස් එක අද්දන කොට ළමයා ඊයට 'ටටා' කිවුව.

සයිමන් අප්පුහාමි පිටිපස්සෙන් ඉහළට ගත්තු සරමත් දෑතට තද කරගෙන, බිම බලාගෙන, හක්මන පාරෙ පල්ලම් බහින්න වුණා.

•

29

ඉරිදා උදේ ආරියදාස කළුතර දුම්රිය පොළට එන විට අටයි කාලට ළං වෙලා තිබුණ. රුහුණු කුමාරි එන්න තව විනාඩි පහළොවක් විතර තියෙනව. ආරියදාස වේදිකා ප්‍රවේශ පත්‍රයකුත් අරගෙන ඇතුල් වුණා. අඳුරන කියන කවුරුත් ඇත්තෙත් නැහැ. වේදිකාවෙ ඉහළට පහළට සක්මන් කරන්නට වුණා. හිත සතුටින් පිරිල පණ ගැහෙනව. මුහුණ මේ වගේ පෙම් පාට වැවිල නැතුව ඇති ජීවිතේටම. ගත වෙන විනාඩියක් හරියට පැයක් විතර දිගයි.

මේ අතරතුරේ ඇත මෑත බල බලා එක පනස් වතාවකට වැඩිය වේදිකාවෙ ඉහළට පහළට සක්මන් කෙරුව. විනාඩි පහයි ප්‍රමාද වුණේ. රුහුණු පිඹගෙන ආව. වේගය බාල වුණා. ආරියදාස ගෙ කට ඇරිල. ඇස් මහත් වෙලා. මැදිරි එකින් එක ක්‍රීස් ක්‍රීස් ගගා ඉදිරියට ඇදෙනව. රෝදවලට තිරිංග වැටෙනව. කෝ දයානි? ආන් ඉන්නව. හිනා කටක් එක්ක අත වනනව. ආරියදාස වෙඩිල්ල වගේ දුවගෙන ගියා. දෑත් දික් කරල, මැදිරියෙන් බහින දයානි අතින් දරුව වඩා ගත්ත. ප්‍රවේසමෙන් බහින්න කියල දයානිට අත දුන්න. දයානි වේදිකාවට බැස්ස ගමන් ආරියදාස කට පුරා හිනැහි හිනැහි ඇගේ හැඩ රුව බලන්නෙ ක්ලියෝපැට්‍රාව දුටු මාක් ඇන්ටනි වගේ.

"ඇයි මෙයා අමුතුවට බලන්නෙ?"

"අමුතුවට බැලුවෙ නෑ... ලස්සන බැලුවෙ"

දෙ දෙනාම සෙනඟ අතරින් ගමන් කරන්නෙ ඇගේ ඇතිල්ලි. ඇතිල්ලි. දයානි දිහා කොපමණ බැලුවත් ආරියදාස ගෙ හිත් වදින්නෙ නැහැ.

"ෂහ්... දැං තමයි ඔහේ නියම බකිනි මල... අර [illegible] බිලවුස්සෙකයි නේද ඔය?"

"ඔව්... අද තමයි මුලින්ම ඇන්දෙ"

"මෙහෙම වාසනාවන්ත දවසක නේන්නං අඳින්න ඕනැ"

එහෙම කිය කියා ආරියදාස දයානිත් දරුවත් සමඟ දුම්රිය පොළෙන් පිට වුණා.

"හුඟක් දුර යන්න තියෙනවද මෙයා?"

දයානි ආදරයෙන් ආරියදාස ගෙ මුහුණ බලල නැළැවිලි හඬින් ඇහුව.

"පාලං දෙකෙං එගොඩ... හැතැක්මක්වත් නෑ... අපි ටැක්සියකිං යමු"

හැතැක්ම අසූවකට වඩා ගමන් කරල, දුන් දයානි නෙහෙට්ටුවෙන් සිටින බව ආරියදාසට පෙනුණ. දරුවත් හරියට කෙහෙල් දල්ල වාගෙ මැළැවිලා. ආරියදාස ගෙ උර හිසේ හිස ඔබාගෙන.

"අපි තේ ටිකක් බීලම යමු"

ආරියදාස දයානිව එක්කල ගියේ නගරෙ තියෙන ඉස්තරම්ම ආපන සාලාවකට. තුන් දෙනාම මේසයකට ඉඳ ගත්ත. වේටරයෙක් දුවගෙන ඇවිත් හිනා වෙලා බොහොම ගරු සරු ඇතුව ඇහුව 'සර් මොනවද ගේන්නෙ' කියල. රාජකාරිය ආරියදාස ගෙ වාසියට හිටල. ආරියදාසට විශේෂ සැලකිලි ඇති බව දැකල දයානිට ආඩම්බරයි.

"ගේමුකො මොනව හරි ෂෝට් ඊට්ස්"

ආරියදාස ළමයත් උකුළෙ තියාගෙන දෙකලව සොලවමින් ඇඟිලි තුඩුවලින් මේසයට තට්ටු කරනව. හිනා වෙවී දයානි ගෙ මුහුණ බලනව. ජීවිතේ සුන්දරම දවස අද තේ දැයි හිතනව.

"මිස්ට ආරියදාස තේ බොන්න වගෙයි?"

"ඔව් මිස්ට සොයිස... එන්ඩකො තේ එකක් බොන්න"

"අනේ බෑ... මං තේ බීල යන්න හදන කොටයි මිස්ට ආරියදාසව දැක්කෙ"

සොයිස ආරියදාස ගෙ පුටුවෙ ඇන්දට අතක් බර කර ගන කතා කරන අතරෙ මෘදු සිනා ඇතිව හැඩකාර දයානි දිහා බලනව. [illegible] තැනම කෙනෙක් වෙන්න ඕනැ කියල දයානිට හිතෙනව.

"මිස්ට සොයිසට අඳුරල දෙන්නත් බැරි උණානෙ... මේ මගේ මිසිස්"

"මං හිතුව... මං හිතුව... මේ පුතා වෙන්න ඇති?"

"ඔව් අපේ පුතා"

මෙපමණ දවසක් කුලී ගෙයක් සොයා ගන්න තුරු නෝනයි ළමයයි හිටියෙ මහ ගෙදර බව ආරියදාස කිවුව. නෝන ගෙ ගම කොහේදැයි සොයිස ඇහුවාම, අක්මීමනය කියල ආරියදාස කටේ තොලේ නො ගෑවී කිවුව. දයානි බිම බලාගෙන හිනාව මැඬ ගත්ත. සොයිස යන්නයි සූදානම.

"මිස්ට සොයිසත් අනිද්ද හවස ඒ පැත්තෙ එන්නෝනැ... පොඩි පාටියක් තියෙනව"

"එන්න බලන්නංකො"

"බලල බෑ... එන්නෝනැ... තෑගි බෝග හෙම බාර ගන්නෙ නෑ"

'බලමු, බලමු' කියල හිතා වෙච්, අත ඔසවා ආචාර කර ගෙන සොයිසා යන්ට ගියා.

තේ බීල පාරට බහින ගමන් දයානි නුහුරු පරිසරේ දිහා හොඳට බලනව.

"බය වෙන්නෙපා... මෙහෙ අඳුරන කෙනෙක් නෑ... ඇඳුරුවක් ගිහිං කාට ගතු කියන්නද?"

"නෑ අනේ... අර දාගැබ දක්කම මට මතක් උණේ අනුරාදපුරේ"

දයානි ලොකු සරදාවකින් බලා හිටියෙ, බෝධි රාජයා ඉදිරිපිට තියෙන දා ගැබ දිහා.

"එහොළහටත් ළඟයි"

දයානි ඔර්ලෝසු කනුව දිහා බලන ගමන් කිවුව. ඕකෙ වෙලාව ගැන විශ්වාසයක් තියන්න එපා කියල ආරියදාස හිතා වෙච් කියනව. සමහර දාට ඕකෙ මුණු හතරෙ තියෙන්නෙ මහාද්වීප හතරක වෙලාවල් යැයි කිවුව.

කට්ලවිස්, පැටිස් කෑවට පස්සෙ ජගත් පුතාට පණ ඇවිත්. දන් බැහැල අම්මි ගෙ අත අල්ලගෙන යනව. [illegible] එහා පැත්තට මාරු වෙලා වැක්සියකට නැග්ගා. [illegible] දයානියි පුතාව මැදින් තියා ගෙන පසු පස ආසනයේ. පොඩ්ඩක් තවත්වන්න කිවුවහම වැක්සිය බෝධිය ළඟ නතර කෙරුණා. ආරියදාස දුවගෙන ගොහින් පඬුරක් දාල වැන්ද. දයානි රිය තුළ ඉඳගෙනමයි වැන්දෙ. වඳින්න පුතේ කිවුවම පුතත් වැන්ද. ආයෙත් වැක්සිය ගමන් ආරම්භ කළා.

අලුත් ගෙට ගොඩ වැදුණ විතරයි. දයානි ගෙ ඉහේ මල් පිපුණා හා සමානයි. ආරියදාස ගෙට සෑහෙන්න බඩුත් අරගෙන තියෙනව. ඒවා පරිහරණය කරන්න තමුන්ටත් ලොකු වාසනාවක් තිබුණ නේද කියල දයානිට හිතෙනව. හිතේ මහ අහංකාර කමක් ඇති වෙනව. විකෙ කලකට උඩදි හරියට උයා පිහා ගන්න වළඳක්වත්, ඉඳ ගන්න, නිදිය ගන්න පුටුවක් ඇඳක්වත් නැතුව ඇල්පිටියෙ මිනුස්සය එක්ක ගත කරපු ජීවිතේ මතක් වෙනවටත් දයානි කැමැති නැහැ. ඒ හිටියෙ යමපල්ලෙක් එක්ක. මේ ඉන්නෙ සුරලොව දෙවියෙක් එක්ක.

ආරියදාස කාමරයට එබිකම් කළා. දයානි ඇඳුම් මාරු කරනව.

"එහෙ වගෙ මෙහෙදි එක ඇඳුම පිට පිට දවස් දෙකක් හෙම

අඳින් නෑ... තේරුණාද දයා"

දයානි කතාපටවත් නැති ළැම දැතින් වහගෙන, මේ පැත්ත හැරිල බලල හිනා වුණා.

"අරං දෙනවනං මාරු කර කර දවසට දෙක ගාණෙ අඳින්න බැරියැ"

දයානි ඒව කියල හිනාවෙන ලස්සනට අල්ලගෙන තොල් දෙක විකන්න තරම් ආරියදාස ගෙ හිත කුල්මත් වෙලා. ඒත් පොඩි එකා හිටිද්දි හොඳ නැහෙ.

ඇඳුම් මාරු කරගන පුංචි සාලෙට එන ගමන්, රෑට උයන්න එළවුලු මාළු මුකුත් ගන්නත් ඕනැ නේද කියල දයානි ඇහුව.

"අපිට අද රෑ කෑම මිස්ට ජයසුන්දරලෑ ගෙදර"

ආරියදාස ඒ ඇගෙවුවෙ, රෑට උයන ප්‍රශ්නයක් පැන නො නගින බව. හෙට උදේම දෙන්න එක්ක මාරකැට්වුවට යමු යැයි ආරියදාස යෝජනා කළා. කන්තෝරුවෙ යාළු මිත්‍රයින්ට අනිද්දා දහවල් සංග්‍රහයක් කරන්න ඕනැ ලු. දයානිට හිතා. මේ තරම [illegible] සල්ලි කොයින්දැයි අහන්නත් හිතල දයානි නිකං හිටියා.

කරන්න වැඩකුත් නැති නිසා ගේ මිදුල ටිකක් අතුගා දමන්න දයානි හිතුව. දහවල් කෑමට, තේ බීපු ආපන සාලාවෙන්ම බත් පැකට් දෙකක් ගෙනා නිසා අද නම් ලිප පළාතෙවත් යන්න ඕනැ වෙන්නෙ නැහැ.

පුතා කොපමණවත් අම්ම ගෙ සායෙ එල්ලුණු ගමන්මයි. තවම ආරියදාසට එච්චරම එකතු නැහැ.

"මං මේ ගේ අතුගාල එනකං පුතා යන්නකො අර මාම ළඟට"

ගමේදි ආරියදාසට 'තාත්ත' කියනව පිට උදවියට ඇහේවි කියල බයේ, දයානි පුතාට උගන්වල තිබුණෙ මාමෙ කියන්න. නැත්නම් 'අංකල්' කියන්න. දන් නම් තාත්තෙ කියන්න මොන යකාට ද බය වෙන්නෙ. දයානි වැරැද්ද හරි ගස්සන්න ආයෙත් මෙහෙම කිවුව.

"යන්න යන්න පුතා... යන්න තාත්ත ළඟට?"

ජගත් ඔළුව ඇල කරල හිනා වෙච් අම්ම ගෙ මුහුණ බැලුව.

"මීට පස්සෙ මාම කියන්නෙපා පුතේ... තාත්ත... හරිද?"

For E-Pusthakalaya

දයානි අතුගෑම නවත්තල දරුව ගෙ ඔළුව අත ගානව. මේ කතා කණට රිංගන කොට, සිත්තිෙය කැලැන්ඩරයක් එල්ලමින් හිටපු ආරියදාසටත් හිනා.

ආරියදාස ඇවිත් පුතා වඩා ගත්ත.

"බලන්නකො පුතාගෙ පැහිච්ච කතා... තාත්ත කියන්න කිවුවම මාම ලු... අංකල් ලු..."

"මං අහගෙනයි"

ආරියදාස පුතා ගෙ කම්මුලට කම්මුල තද කරල පුතා වඩා ගෙන එළියට ගියා. පටු පාරෙන් එහා පැත්තෙ අත ළඟම කළු ගඟ. මේ දවස්වල බොහොම නිසංසලයි. තිල් කැටේ වගේ පැදිලා. මෝය කටත් හිටවුව නිසා කිසිම කලබලයක් නැතුව සාගරේට ගලා බහිනව. අව්ව වැටිල තැන තැන හීන් දිය රැළි දිලිසෙනව. අර කිරල ගස් අතරින් යස අගේට පෙනෙන්නෙ පාලම් ජෝඩු දෙක. දෙකෙන් එක ජෝඩුවක් හදල තියෙන්නෙ දුම්රිය ගමනෙ එගොඩ කරන්නයි.

ආරියදාස ජගත් වඩාගෙන ගං ඉවුර කි[illegible] ගියා [illegible] ඉස්මත්ත බැලුවාම හිත නිකම්ම සාන්ත දාන්ත [illegible]. ස[illegible]වත් පිරෙනව. අලුත් මහ දාගැබ සුදට සුදේ දිලිසෙන හැටි බලන්න අලංකාරයි.

For E-Pusthakalaya

දයානිත් දොර වසා දාල තාත්තල පුතාල ඉන්න පැත්තට ආව. ඔය ජේන කියන දේවල් මොන මොනවාද කියන එක ආරියදාස දයානිට විස්තර කරන්නෙ ඇය ඇඟට තුරුල් කරගෙන.

"අර ඈත කන්දක් උඩ තියෙන ගේ මොකද්ද අනේ?"

"ඕක ඔය 'විච්මන් කාසල්' කියල පරණ මාලිගාවක්ලු. වෙලාවක බලන්න යමුකො... පෝසතාගෙ මාළිගේ... විච් මෑන් කියන්නෙ පෝසතා... කාසල් කියන්නෙ මාළිගේ"

දයානි හෙමිහිට හිස හොලවනව. හැන්දෑවෙ බෝධිය වන්දනා කරන්න ගියොත් නම් හොඳය කියල දයානි කියනව. හවස ජයසුන්දර මහත්තයල ගෙ ගෙදර යන ගමන් බෝධියත් වැඳගෙනම යන්න පුළුවන් බව ආරියදාස කිවුව. පුතා ආරියදාස අතට වෙලා, වසී වෙලා වාගෙ ගඟ දිහා බලා ඉන්නව.

"පුතා හිතං ඇති මේ නිල්වලා ගඟ කියල"

දයානි එහෙම කිවුවහම ආරියදාස ඇහුව පුතා මේ ගඟේ නම දන්නවද කියල.

"නෑ මාමෙ"

දයානි සිලි සිලි ගාල හිනා වෙවී පුතා ගෙ නිකට අල්ලල හොලවනව.

"මාම කියන්නෙපා පැටියො... තාත්ත කියන්න"

ආරියදාස ගෙ කම්මුල් දෙක රෝස පාට ගැහෙනව.

"මේ පුතේ කළු ගඟ"

ආරියදාස පුතා ගෙ කම්මුලට කම්මුල තියා ගෙන ඔළුව අත ගානව. දරු හැව්කාරෙ දරා ගන්න බැරි තරමට දරු සුවඳින් හිත කුල්මත් වෙලා.

"පුතා මට තාත්ත කියල කතා කරන්න ඕනැ... හොඳේ පුතා... පුතාගෙ තාත්ත මමයි. මීට පස්සෙ මට මාම කියන්නවත්, අංකල් කියන්නවත් එපා... හොඳේ රං පැටියො?"

"මට බෑ" යි කියල පොඩි එකා හිනා වෙවී ඔළුව වැනුව. පුංචි [illegible] කියන්න ඇත්තෙ ආරියදාසව කුලප්පු කරන්න.

"මෙං හරි කෝලමක්... මේ තාත්ත මිසක වෙන කවුද?"

දයානි කම්මුල් දෙකට තට්ටු කරල දරුව ආරියදාස අතින් ඩැහැගත්ත. ඩැහැගෙන ළමයව ඉඹගෙන ඉඹගෙන ගියා. ආරියදාසත් හිනා වෙගෙනම, අම්මයි පුතයි හුරතල් වෙන හැටි ඇහි පිල්ලන් නො ගහ බලා හිටිය.

"යන්න පුතා තාත්ත අතට... මට තව වැඩ ගොඩක් තියෙනව"

දයානි පුතා ආරියදාසට පැවරුව. ඊළඟට ලස්සනට උකුළ නටවා ගේ පැත්තට යන්න වුණා.

ආරියදාස සෑහෙන වෙලාවක් දරුවත් එක්ක ගං ඉවුරෙ සක්මන් කරමින් හිටිය. කුමාරි පවරල තියෙන දික් කසාද නඩුවට සිතාසි ආවාට පස්සෙ තමයි ආරියදාස ආයෙත් මාතර යන්න හිතාගෙන ඉන්නෙ. සිරියලතා නංගි සිතාසිය නගර සභාවෙ ඇඩ්රස් එකට හරවල එවාවි. නඩුව කෙළවරක් වෙන තුරු දයානිව නීත්‍යානුකූලව බිරිය කර ගන්නට හැටියකුත් නෑ. දනට හිතේ බරකට තියෙන්නෙ ඒක විතරයි.

දයානි තර්ලෝසුව දිහා බලනකොට දෙකට ආසන්න වෙලා තිබුණා. පැකට්වල බත් හීතල වෙන්නත් බැරි නැහැ. පාරට බැහැල අත්ත පුසාලට අඩගැහුව. පාරෙ යන ඉලදාරි දෙදෙනෙක් පරිසරෙට අලුතින් පහළ වෙලා ඉන්න මේ හැඩකාර අමුත්ති කවුදැයි කතා වෙවී යනව. දයානි හැරිල බලනකොට එකෙක් ඇහැක් ගැහුව.

ආරියදාස ළමයා වඩාගෙන ආව. මේ වන විට ළමයා හිටියෙ නිදි කිරා වැටි වැටී. අම්ම තාත්ත දෙන්න කොපමණ වෑයම් කළත් ජයන්ට බත් දෙඳුත් කටකට වඩා කවා ගන්න බැරි උණා. ගෙහිහින් ඇඳේ තිබ්බ විතරයි. නින්ද ගියා.

දයානියි ආරියදාසයි මේසයට වාඩි වෙලා කෑම කනව. කන ගමන් කතා කළේ නිහගොඩ ගෙවයි ඉඩමටයි යන කල දසාව ගැන. මේ කටයුතු එකලාසයක් උණාට පසුව, තමුංගෙ උරුමය හැටියටම පවරල මුදල් ගන්න ඕනෑ කියල ආරියදාස කියනව. ඒ මුදල්වලින්, තාගොඩ දිහාවෙන් පර්චස් විස්සක් විතර අරගෙන ගේ පොඩිත්තක් හදා ගම්මු කියලත් යෝජනා කළා.

තාත්තව සිහි කරල දයානි හඬන විට ආරියදාසටත් වේදනාවක් දැනෙනව.

"හිම්ං සැරේ තාත්තවත් අපි ළඟට ගනිමු"

ආරියදාස එහෙම කියන්නෙ බොරුවට දයානි රවටන්න නෙමෙයි. තාත්තත් ආරියදාසත් එකිනෙකාට බොහොම ළෑදි බව දයානි දන්නව. දයානි ගෙ ඇස් සතුටින් බැබළුණා. සැනසුම් සුසුමක් හුළගෙ ගියා.

ආරියදාස කෑම කාල අහවර වෙලා, පුංචි ආලින්දයෙ පුටුවකට වෙලා සිගරට් එකක් බිව්ව. ඇගටත් කෙහෙට්ටු නිසා දරුව ළඟින්ම වැතිරෙන්නත් හිතල, දයානි කොයි එකටත් ආලින්දය දිහාවට ගියා. කරන්න වැඩකුත් නැහැනෙ.

"මිං ඔය වැඩේට නං මං කැමති නෑ... ඔයා බිට කරන සිගරට් දුම් මටත් අහුණයි... දරුවටත් විසයි"

"හරි... හරි... මිං පස්සෙ බොන්නෑ"

ආරියදාස සිගරට් කොටය මිදුලට විසි කරල නැගිට්ටා. දයානි නිදන කාමරයට ඇතුල් වෙන බව ආරියදාස දුටුව. එන කෙනෙක් නැතත් දොරවල් බලි වගේ ඇරල දාල නිදා ගන්න හොඳ නෑ.

ආරියදාස දොර වහල දාල කාමරයට එන විට දයානි ඇඳේ වැතිරිලා බකිනි මල් හිනාවක් පළ කළා. රබර් මෙට්ටයක් සමග ලස්සන ආභරණයක් දමාපු සුගල ඇඳක්. පුතා බිත්තිය පැත්තට හැරිල නිදි. ආරියදාසත් සිරුවෙන් ඇඳ මත වාඩි වුණා.

"තාත්ත අපි ළඟට එනකොට ඒ ගේයි ඉඩං කොටහයි දෙකත් විකුණල දම්මම අපිට තට්ටු දෙකේ ගෙයක් උණත් හදා ගන්නැකි..."

"ඔව්... ඒකත් සිරියලතක්කලම ගනිව්" යි දයානි ආරියදාස ගෙ කලව මත අත තියන ගමන් කිවුව.

"අනේ මංදෑ අර නැට්ට ළඟ සල්ලි තියේද කියල"

"ඇයි අනේ රත්නසිරි අයියට 'නැට්ට' කියන්නෙ...?"

දයානි හිකි බිකි ගාල හිනා වෙවී ඇහුව.

"ජේන් නැද්ද හිනියට නැට්ට වගේ හැටි!"

දයානි ඉස්සරටත් වඩා හයියෙන් හිනා වෙනව.

"තාම සිගරට් ගඳ එනව"යි කියන ගමන් දයානි හොඳට උඩුබැලි අතට හැරුණා.

"මට [illegible] වගේම දැනෙන්නෙ බකිනි මලේ සුවඳ" දෙන්නාගෙම හිත් සිනා රැලි දෙකක් එකට මුසු වුණා. ආරියදාස හිතේ බොහොම සැහැල්ලුවෙන් ප්‍රීතියෙන් දයානිට තුරුල් වෙලා වැතිර ගත්ත.

දෙදෙනාම අලුත් මිහිරි ලොවකකට යන්න සූදානම්. දෙකයි තිස් පහේ අලුත්ගම කෝච්චිය 'ටක් ටොකොස්, ටක ටොකොස්' ගගා පාලම් දෙක තරණය කරන හඬ ඇහෙන්න පටන් ගත්ත.

හරියට දයානිගෙයි, ආරියදාසගෙයි අලුත් ජීවිතේට ආසිරිවාද කරන්න වාගෙයි.

නිමි.

For E-Pusthakalaya

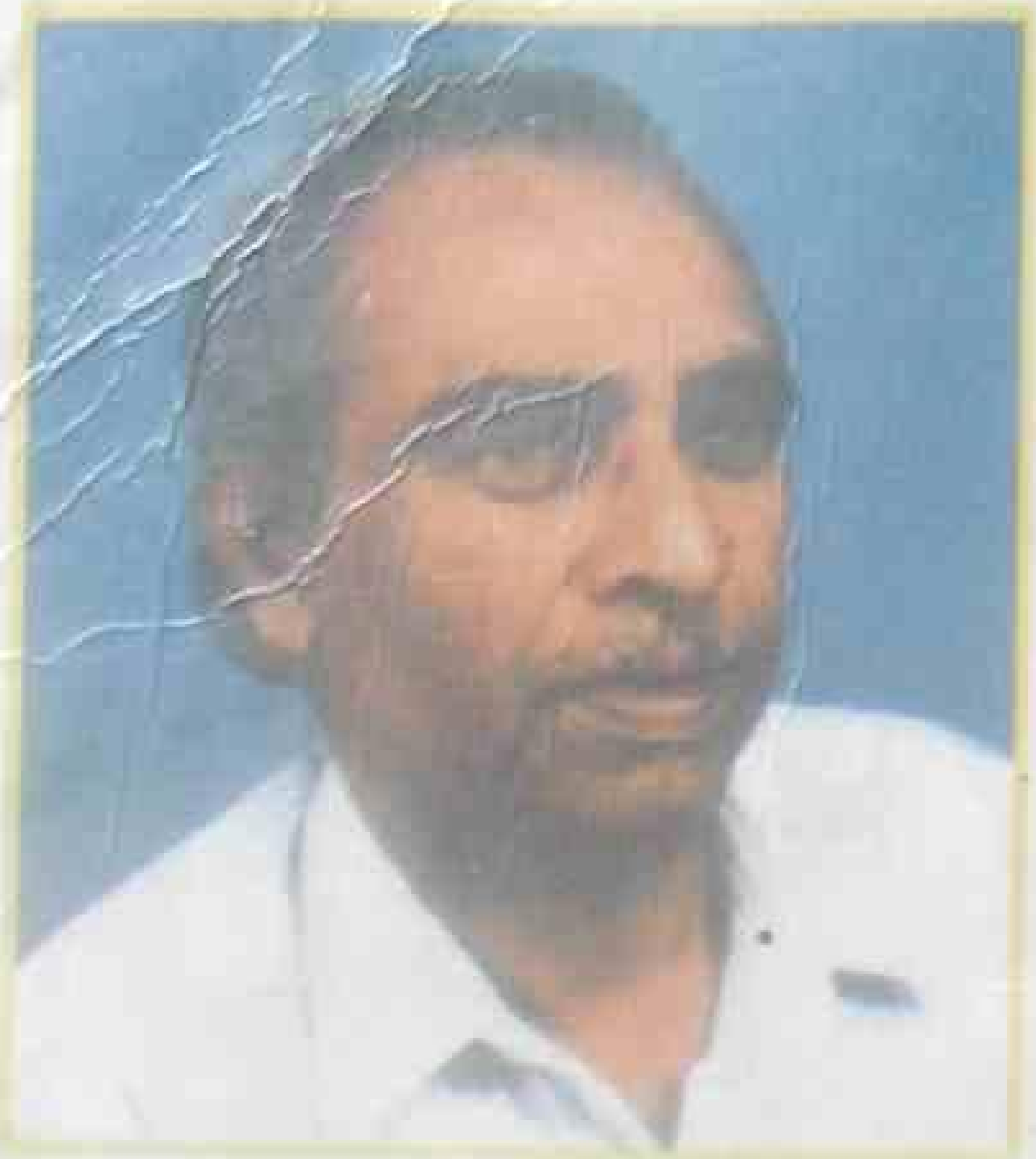

ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න

බකිනි මල

For E-Pusthakalaya

බකිනි මල වූ කලී තමාට හුරු පුරුදු බස් වහර වෙනුවට කට වහර යොදා ගනිමින් ජයකොඩි සෙනෙවිරත්න ලියූ ප්‍රථම නවකතාව වෙයි.

පහළ මැද පන්තියේ තරුණයකු වන ආරියදාස "උපාසක මහත්තයා" මැද මට්ටමේ රාජ්‍ය සේවකයෙකි.

සිය පෙම්වතිය සමඟ එක්වීමේදී පවතින සමාජ සම්මත ජීවන රටාව ඔහුට හිරිහැරයක් වෙයි. එයින් මිදෙන්නට ආරියදාස ගෙන යන නිහඬ අරගලය ඉතා ප්‍රතාවත් අයුරින් හා රසවත්ව පාඨකයා වෙත ගෙන ඒමට කතුවරයා සමත් වී ඇති බව "බකිනි මල" කියවන පාඨකයිනට වැටැහි යනු නිසැකය.

ISBN 955 - 571 - 304 - 5